

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Two mates face their deadliest
challenge yet — each other...

Pia Saves The Day

A Story of
THE ELDER
RACES

THEA HARRISON

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Pia Günü Kurtarıyor

Thea Harrison

Mürver Irklar'ın en son hikayesinde, iki eş şimdiye kadarki en ölümcül mücadeleleriyle karşı karşıya kalıyor - birbirleriyle...

Pia ve Dragos'un büyülü küçük oğulları Liam (Fıstık), eşi benzeri görülmemiş bir hızla büyümekte ve bu da yetmezmiş gibi yeni ve öngörülemeyen büyülü yetenekler sergilemektedir. Endişeli ebeveynler onu korumak için New York'un dışına taşınmaya karar verirler.

Hem Dragos hem de Pia şehri geride bırakma fikrinden çok hoşlanırlar. Sonunda Wyr taraflarını şımartabilecekleri bir alana sahip olurlar ve Liam güven içinde büyüyebilir. Bu, kelimenin tam anlamıyla yeni bir soluktur ama Dragos'un korkunç bir kazada yaralanmasıyla pastoral durumları paramparça olur.

Hafızasını kaybetmiş ve Pia'nın evcilleştirici etkisinden yoksun kalmış Dragos'un en karanlık tarafını tutan hiçbir şey yoktur. Ve Pia, ailesini geri kazanmak ve eşini kurtarmak için Mürver Irklar tarihindeki en güçlü tehditle yüzleşmek zorunda.

Bunu düzeltmek için bir peniden daha fazlası gerekecek...

Pia Günü Kurtarıyor
Telif Hakkı © 2014 Teddy Harrison LLC ISBN
10: 0989972852
ISBN 13: 978-0-9899728-5-7
Nook Sürümü

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın kullanılamaz, çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

*Başta Courtney, Vivian, Bree ve Libby olmak üzere tüm
harika, destekleyici yazar arkadaşlarıma,
Hepsi de bilgilerini, fikirlerini ve deneyimlerini
paylaşma konusunda çok cömert davrandılar.
Ve bu çılgın yaşam tarzını büyük bir şevkle benimseyen
asistanım Janine'e.*

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası

Kitap Hakkında

Telif Hakkı

Sayfası İthaf

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

Yazar Hakkında

Temmuz 2014'te geliyor: *Peanut Okula Gidiyor*

Thea Harrison'ın bu kitaplarına göz atın

Birinci Bölüm

Eva ciplerini eve giden uzun yola çevirirken **Pia** yeni kestirdiği saçlarını savurdu. Pia, geniş malikâneyi kendisininmiş gibi sahiplenmekten hâlâ uzak durduğunu fark edince, kafasındaki ifadeyi değiştirmek için bilinçli bir seçim yaptı.

Evleri -onun evi- New York'un taşrasında, iki yüz dönümlük bakir bir ormanın ve güneşte mavi bir mücevher gibi parlayan, tertemiz ve berrak suları olan bir gölün içindeydi.

Malikâne güzel olsa da, ona duygusal olarak sahip çıkmakta şaşırtıcı derecede zorlanıyordu, ama umarım tüm tadilatlarla birlikte, ev gerçekten onun evi olduğunda bu durum değişecekti.

"Telaşlanmayı bırak," dedi Eva. "Yoksa her şeyi berbat edeceksin."

"Elimde değil," diye mırıldandı, ellerini kucağına bırakmaya zorlarken bile. "Saçımı daha önce hiç bu kadar kısa kestirmemiştim ve kendimi tuhaf hissediyorum."

Yaz bir hareket kasırgasına dönüşmüştü ve henüz Temmuz ayındaydılar. Bermuda'da tatil yaptıktan sonra -harika anlar ve beklenmedik streslerle dolu bir geziydi bu- doğrudan yaz gündönümünü çevreleyen yıllık siyasi sezona girmişlerdi. Tüm Mürver Irkların temsilcilerinin katıldığı partiler, toplantılar ve diğer demesne arası işlevlerin ortasında Dragos ve nöbetçileri, tüm nöbetçilerin söz verilen izinlerini almalarını sağlamak için iki kat mesai yapmışlardı.

Aynı zamanda, o ve Pia şehir dışına taşınma, personel için kişisel odalar ve bir ofis kompleksi inşa etme ve arazideki büyük malikaneyi tamamen yeniden inşa etme planlarını harekete geçirdiler.

Bu arada, Peanut büyümeye, büyümeye, büyümeye devam etti. Her iki ebeveyni de böylesine nadir Güç formlarına sahip olduğu için, Dragos onun Dünya'nın doğuşundaki ilk Yaşlı Irkları anımsatan bir şekilde ortaya çıktığını söyledi.

Peanut'ın yolculuğu tam olarak aynı değildi - dünyanın doğuşunda büyü vahşi ve üretkendi ve ilk nesil Yaşlılar herhangi bir çocukluk evresinden geçmemişti. Yine de, oğullarının sıradan bir hayat yaşamayacağı fazlasıyla belli olmuştu. Henüz dört aylıkken, çok erken gelişmiş bir çocuk boyutuna ulaşmıştı ve Pia'nın ona ayak uydurmaya çalışması her şeyini aldı.

Bir günden diğerine, beline kadar uzanan saçlarının bakımıyla uğraşmaktan sabrı tükeniyordu. Gitmesi gerekiyordu.

Artık yeni saç modelinin alt kısmı omuzlarına değiyordu ve baştan aşağı kat kattı. O kadar çok saçı dökülmüştü ki neredeyse sersemlemiş hissediyordu ve başını iki yana çevirdiğinde uçları köprücük kemiklerini gıdıklıyordu.

Kadını tarzın üçgen yüzüne uymasından çok memnundu ve çok daha havalı hissettiriyordu, şimdiden ona aşık olmuştu.

Ancak Dragos'a saçını kestireceğini söylememişti ve şimdi kendini gergin hissetmeye başlamıştı. Ondan kendi saçını kestirmek için *izin* istemesine imkân yoktu - bu düşünce bile çok çirkindi - ama aynı zamanda onun uzun saçlarını sevdiğini de biliyordu ve ... şey, onun da görünüşünü beğenmesini istiyordu.

"Mükemmel olmuş," dedi

Eva ona. Eva gülümsedi.

"Teşekkürler."

Ağaçların arasından kıvrılan yolu takip ettiklerinde, etrafı iskeleler, yirmiden fazla araç, bir dizi ağır inşaat traktörü ve inşaat malzemesi yığınlarıyla çevrili ev görüldü. Yakındaki kasabanın tek moteli sürekli doluydu ve ana evden yüz metre ötede birkaç karavan daha fazla işçiyi barındırıyor, ayrıca araziye ziyaret etmeyi seçen nöbetçiler için geçici konaklama yerleri sağlıyordu ki bu sık sık oluyordu.

Nöbetçiler gelmek için çeşitli bahaneler öne sürüyorlardı - Dragos'la işlerini yüz yüze konuşma ihtiyacı, yardım etme arzusu gibi - ama Pia hepsinin yaşam tarzlarındaki değişiklikten heyecan duyduklarından ve şehirden uzaklaşma fırsatından hoşlandıklarından şüpheleniyordu.

İnşaat tamamlandıktan sonra nöbetçiler rotasyona tabi tutulacak, böylece herhangi bir zamanda iki nöbetçi şehir dışında olacaktı. Dragos yeni sistemin tükenmişliği önlemeye yardımcı olacağına ve nöbetçilere kanatlarını -ya da Quentin'in durumunda bacaklarını- esnetme şansı vereceğine inanıyordu.

Şimdilik ortalık hareketli ve kaotik görünüyordu ve en az iki ay daha sakinleşmeyecekti. Yakınlardaki inşaat sesleri gölün yüzeyinde yankılanıyordu. İnşaat ekibi bir dizi küçük patlamayla, ofis kompleksinin inşa edileceği alanı düzleştirmek için inatçı bir ana kaya tabakasını patlatıyordu. Periyodik olarak patlamalardan çıkan alçak sesler top ateşi gibi vadinin üzerinde yuvarlanıyordu.

Eva park ettikten sonra klimalı araçtan inip günün boğucu sıcağına çıktılar.

Uzaktan bir başka gök gürültüsü sesi duyuldu. Pia göğsünde bir titreşim hissetti ve içini çekti. "Bu işi bitirmeleri için sabırsızlanıyorum."

"Evet, çabuk eskidi, değil mi?" Eva bakışlarıyla etrafı taradı. Gürültünün geldiği yöndeki ağaç sırasının üzerinde bir toz bulutu uzanıyordu. "En azından hafta sonuna kadar patlatma işini bitirmiş olurlar."

Açık ön kapıya ulaştıklarında, dışarı çıkan birkaç işçiyle karşılaştılar. Pia kenara çekilip geçmelerine izin verdi, neşeli selamlarına karşılık verdi ve içlerinden biri yeni görünüşüne iltifat edince gülümsedi.

Yol temizlendiğinde Eva onu bırakıp öğle yemeği için mutfağa gitti, Pia da Dragos ve Liam'ı aramaya koyuldu. Merdivenlerin, boya tenekelerinin ve bezlerin etrafından dolaşarak evin arka tarafına doğru ilerledi.

Malikânenin geri kalanı altüst olmuşken ve inşaat tozları her yeri kaplamışken, Pia ve Dragos şehir dışına çıkmadan önce birkaç yeri bitirmişlerdi. Kendi yatak odaları, Peanut'ın odaları, Eva ve Hugh gibi evin temel personelinin odaları, arka avlu ve mutfak tamamen yeniden yapılmıştı. Hayatta kalmak için gereken temel şeyler halledildiği için Pia her şeye dayanabileceklerini düşünüyordu.

Evin arka tarafındaki Fransız kapılar geniş verandaya açılıyordu. Dışarıdaki rahat mobilyalar ve derin minderler açık alanı süslüyordu. Bir tarafta, geniş ve sıg basamaklar açık havada yemek yemek için yaratılmış, geniş bir tuğla ızgara, bir açık hava fırını ve bir yemek masası ile sandalyelerin bulunduğu bir alana çıkıyordu.

Diğer tarafta ise basamaklar, dekoratif, siyah demir bir güvenlik çitiyle çevrili, pırıl pırıl, yerden ısıtmalı bir havuza ve havuz evine çıkıyordu. Pia zevk ve memnuniyetle etrafına bakarken gülümsemek zorunda kaldı. Çiçek açan çalılar ve çiçek tarhları veranda alanlarını çevreliyordu ve bunun ötesinde, büyük yeşil bir çim, sınırdaki ormana doğru hafifçe yokuş aşağı yuvarlanıyordu.

Önümüzdeki hafta, çalışma ekipleri bu çimenliğin etrafına bir güvenlik çiti ve kum havuzuyla birlikte büyük bir ahşap oyun seti inşa edeceklerdi. Elbette ne güvenlik çiti ne de havuzun güvenlik çiti, Liam Wyr formuna dönüşüp üzerlerinden uçmayı seçerse onu zapt edemezdi ama Bermuda'da olanlardan sonra Liam sadece ejderha formunu beslemesi gerektiğinde ya da denetimli bir uçuşa çıkarıldığında şekil değiştiriyordu.

Yine de hiçbiri Liam'ın itaatkâr çizgisinin ne kadar süreceğini tahmin edemiyordu. Bermuda'daki maceralarından sonra Pia ve Dragos, Pia'nın başka bir yere gitmesi gerektiğinde yerine bakması için iki kuş dadı daha tutmuştu. Hugh'un yanı sıra yeni bakıcıları Sasha ve Ryssa da onu birer şahin gibi izliyorlardı.

Pia, şu anda Dragos'un göğsünde kıvrılmış olan erken gelişmiş, sihirli oğluna alaycı bir ifadeyle baktı.

Dragos verandadaki oturma alanında, 1.80'lik güçlü gövdesini taşıyacak kadar büyük bir şezlonga yayılmıştı. Kot pantolon, çizme ve beyaz bir tişört giymişti. Başkalarının çalışmasını izlerken geride duracak türden bir adam olmadığından, mevcut kıyafeti şimdiden biraz yıpranmıştı. Taşraya geldiklerinden beri birkaç çift kot pantolon ve gömleği çoktan parçalamıştı. Kağıt yığınları, klasörler ve bir dizüstü bilgisayar sandalyesinin sağ tarafına yakın bir masanın üzerinde duruyordu ve oyuncaklar yere saçılmıştı.

Peanut derin bir uykudaydı ve başparmağı küçük, gevşek ağzından yarıya kadar düşmüştü. Beyaz sarı saçları hafif yaz esintisinde dalgalanıyordu.

Babası, bir elini Liam'ın narin sırtına bastırarak pozisyonunu desteklerken, sesi sabit ve nazik bir şekilde yüksek sesle okudu. Dragos'un geçen yıl onun örgülü saçlarından yaptığı bilezik, kalın ve güçlü bileğinin koyu bronz teninde altın renginde parlıyordu.

Dragos'u ne zaman Liam'la birlikte görse, Pia'yı karmakarışık bir duygu seli kaplardı; büyük, şiddetli bir sevgi fırtınası. Bu kez duygusal fırtınaya bir kahkaha karışmıştı, çünkü Dragos'un bir hissedarlar raporundan üç aylık kâr yüzdelelerini okuduğunu fark etmişti.

Burnundan bir homurtu kaçtı. Günün tüm telaşı ve gürültüsü arasında küçük bir sestir ama Dragos'un başı kalktı ve dönüp ona baktı.

İfadesi büyük ölçüde değişti ve ayağa fırladı, hepsi de kucağında uyuyan bebeği hiç rahatsız etmeyen tek bir yumuşak hareketle

bir kolunda.

Telepatik olarak, "*Geri kalanı nerede?*" diye sordu.

Ne demek istediğini hemen anladı. Hayatlarının bir gerçeği asla değişmeyecekti: Wyr formu yeterince eşsizdi, kanının izlerini yok etmek için her zaman dikkatli olmalıydılar ve saç ve tırnak kırpıntılarından hem Güç hem de tehlikeli bilgiler elde edilebilirdi.

Ona güven verici bir gülümseme vererek, *Eva'nın yeri süpürdüğünü ve tüm kırpıntıları aldığından emin olduğunu* söyledi. *İşte burada.*

Çantasına uzanarak, yeni saç modeliyle birlikte kaybettiği saçların bulunduğu bir kese kâğıdı çıkardı.

Dragos'un gerginliği azaldı. *Tamam.*

Sonra başını eğdi, göz kapakları altın sarısı gözlerinin üzerine inerek ona baktı ve ifadesi ince, şehvetli bir değişime uğradı. Ona doğru ilerleyerek boştaki elini ensesindeki saçların altından geçirdi. Yavaşça, nazikçe bir avuç aldı ve başını geriye yatırdı.

Sıcak ve şiddetli uyarılma, vücudunun alt kısmında birikti ve yavaş hareket eden lav gibi kaçınılmaz bir şekilde onu süpürdü. Ona bakarken dudakları aralandı, nefes alış veriş değişti ve düzensizleşti. Bunu ona her seferinde çok zahmetsizce, bir kibrit çakar gibi yapıyordu. Bir bakışla, bir dokunuşla, zalim görünümlü, seksi dudaklarının basit bir hareketiyle onu ele geçirebilirdi ve bunu yaptığında kız alevler içinde kalırdı. Her zaman, her yerde.

Çok kısa değil. Telepatik sesi, samimi bir okşayışla sinir uçlarını süpüren bir fısıltının sadece bir hırıltısıydı. Birlikte yaptıkları her şey seksi olsa da, onun kafasının içinde olmasından daha seksi bir şey kesinlikle yoktu. *Hâlâ iyi bir avuç yakalayabilirim. Bu hoşuma gitti.*

Seveceğini umuyordum, dedi kendi telepatik sesi kararsız bir şekilde.

Dragos başını eğdi ve onu usulca öptü, çünkü uyuyan oğulları aralarında duruyordu. Sert, sıcak dudakları kadınınkileri ayırdı ve dilini kadının ağzına daldırarak daha sonrası için erotik bir vaatte bulundu. Damarlarında yanan lavla çalkalanan kadın, adamın pazusunu kavrayarak kendini dengeledi. Adam bariz bir isteksizlikle geri çekildi.

Birlikte geçirdikleri on dört ay boyunca arzuları hiç değişmemişti. Temel, nefes almak kadar gerekli, hayatlarının ritmini belirliyordu. Birbirlerinin etrafında dönüyorlardı, her zaman bakıyorlar, her zaman diğerine ulaşmaya çalışıyorlardı ama *adamın* ona bu şekilde bakması onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu.

Vahşı yakışıklı yüzü çok sert, çok acımasız olabiliyordu ama ona duyduğu ihtiyaç her zaman galip geliyordu. Onun için hissettiklerinden asla şüphe duymuyordu. Yaptığı her şeyde bunu görebiliyordu.

Beni istiyorsun, diye nefes aldı.

Bunu ukala ve çapkın bir şekilde, göz kırparak ve kalçalarını Marilyn Monroe edasıyla oynatarak söylemek istemişti. Ama göz kırpmayı unuttu, kalça oynatması yavaş, muhtaç bir yuvarlanmaya dönüştü ve kelimeler nefessiz ve huşu içinde çıktı.

Başparmağının nasırlı topunu kızın yumuşak, nemli dudaklarına sürttü. Yüksek elmacık kemiklerinde koyu bir kızarıklık belirdi ve altın rengi gözleri parladı. *Seni arzulamayı bırakmadan önce öleceğim.*

Ben de. Onun dokunuşuyla gözlerini kapattı.

İkisi de ölümsüz Wyr'dı. Belki, sadece belki, bu onun için hissettiklerinin derinliğini ifade etmek için yeterince uzun olabilirdi.

Onu alnından öptü. *İşte, Liam'ı al.*

Kendine gelerek kollarını açtı ve adam uyuyan çocuğu nazikçe ona aktardı. Liam yarı uyanmış, ona uykulu ve şaşkın bir bakış attı ve gülümsedi. "Anne," dedi mutlulukla. "Mamamamamama."

Şimdiye kadar en sevdiği ve söylediği tek kelime buydu. Küçük eliyle onu okşayarak başını omzuna koydu ve aşırı gençliğin aniden terk edişiyle tekrar uykuya daldı.

Dragos onun saçlarının bulunduğu kâğıt torbayı aldı ve yemek alanına doğru yürüdü. Tuğla ızgaraya ulaştığında torbayı üzerine bıraktı ve altın rengi gözleri alev alev parladı. Liam'ı kucaklayarak izlerken, durduğu yerden onun Gücünün küçük, sıcak dalgalanmasını hissetti. Kâğıt torba içindekilerle birlikte alevler içinde kaldı.

Dragos alevler sönene kadar hareket etmedi. Daha sonra, beyaz kül tanecikleri tamamen dağılana kadar onlara üfledi. Ancak o zaman ona doğru yürüdü.

"Kasabaya yolculuğun nasıl geçti?" diye sordu.

Malikânedен arabayla kısa bir mesafede yer alan kasabada bir ana cadde ve üç kırmızı ışık bulunuyordu. Şu anda yakınlardaki en büyük mağaza, diğer yönde on beş dakika uzaklıkta bulunan Walmart'tı. Yerel halk, Cuelebres'in yerel ekonomiye getirdiği gelir akışını farklı derecelerde hoşnutsuzluk ve sevinçle karşılıyordu.

Yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre şehrin bir kısmı bizimle birlikte şehir dışına taşınmak istiyor. Birkaç kişi bana yakında restoranlar, giyim mağazaları, bir gurme gıda mağazası, bir şarküteri ve daha lüks bir otel de dahil olmak üzere yeni dükkanlar ve işletmelerin açılacağını söyledi."

Kaşlarını çattı. "Bunların bir kısmı iyi olacak ama kontrolden çıkmasını istemeyiz, yoksa en başta taşınmak istememizin nedenlerini kaybedebiliriz. Kasaba müteveli heyetiyle genişlemeyi sınırlandırmanın yolları hakkında konuşacağım."

"Bence bu iyi bir fikir." Liam'ın başının üst kısmına baktı ve yumuşak bir sesle, "Onu beşiğine yatıracağım," dedi.

Dragos başını salladı, Liam'a bakarken yüz ifadesi de yumuşadı. "Sen döndüğüne göre ben de şantiyeye gideyim. Bugünkü patlatmada ne kadar ilerleme kaydettiklerini görmek istiyorum."

"Tamam." Ona gülümsedi. "Sonra görüşürüz."

Adam onun gülümsemesine yavaş ve hınzır bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ama çok geç olmasın. Bu gece erken yatmak istiyorum."

Mutlu ve rahat düşünceler içinde onun uzaklaşmasını izledi. Akşam yemeği ve ardından yatak, kim bilir ne zaman uykuya dalacaklardı? Bu gece acele etmeyebilirlerdi. Dünya kadar zamanları vardı.

Yarım saatten az bir süre sonra, onu tekrar yanına çağırmak için her şeyini verebilirdi. Onun uzaklaşmasını engellemek için her şeyi.

Tanrım, ne olursa.

* * *

LIAM'ı üst kata, evin sağ kanadındaki yatak odasına götürdü.

Sağ kanatta geniş bir balkon, büyük bir yatak odası, sade, zarif krem rengi mobilyalarla dekore edilmiş bir oturma odası, dev bir plazma televizyon ve Adirondack Dağları'na bakan tavandan tabana pencerelere yerleştirilmiş güzel, aerodinamik bir arduvaz şömineye sahip cam cepheli bir şömine içeren ana süitleri vardı. Ayrıca gömme dolapları ve büyüklük ve lüks açısından New York'taki çatı katındakine rakip olan bir banyoları vardı.

Liam'ın çocuk odası süitlerine bitişikti ve yatak odası, banyo ve bir köşesinde küçük bir mutfak bulunan bir oyun odası içeriyordu, böylece büyüyen çocuk için hızlı ve kolay bir şekilde atıştırma hazırlanabilirdi ve her şey parlak, mutlu renklerle dekore edilmişti. Süitteki diğer yatak odaları

Kanat, Liam'ın bakıcıları görevdeyken ona göz kulak olmaları için hazırды.

Sol kanatta misafir odaları bulunurken, alt katta Pia için bir ofis köşesi olan büyük bir kütüphane, Dragos için devasa, son teknoloji ürünü bir ofis, resmi bir kabul odası, arka veranda alanına açılan daha özel, gayri resmi güneşlenme odası, mutfak ve kahvaltı yemek alanı ve en azından ona bir futbol sahasının yarısı büyüklüğünde görünen bir yemek odası vardı.

Alt katta televizyonlar, bilardo masası ve herhangi bir New York restoranının sahip olmaktan gurur duyacağı ıslak bir bar bulunan dev bir dinlenme odası vardı. Ayrıca aşağıda geniş bir şarap mahzeni ve uzun süreli bir kiler vardı ve güvenlik uzmanları sadece Dragos, Pia, nöbetçiler ve Pia'nın korumaları tarafından bilinen bir panik odası kurmuştu.

Pia bazen sadece etrafta dolaşmak için bile bir GPS'e ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Yine de kendi kendine evin New York'taki Cuelebre Kulesi kadar büyük ya da karmaşık olmadığını ve inşaata rağmen bazı açılardan daha samimi olduğunu hatırlattı. En sevdiği renkler ve özenle seçilmiş mobilyalarla dolu güzel bir eve dönüştüğünü görebiliyordu ve hem kendileri hem de Liam için yarattıkları kişisel alanları seviyordu.

Liam'ın yatak odasına girdiğinde, alnından hafifçe öpüp beşiğine yatırdığında Liam kıpırdamadı bile. Her zaman olduğu gibi uyuduğunda küçük bir fırına dönüşüyordu ve onu yatırdıktan sonra tenine biraz temiz hava değdiği için minnettardı.

Bebek telsizini açtı ve duş alıp diz hizasında, limon yeşili ve sarı yazlık bir elbise ve düz sandaletler giymek için odalarına girdi. Yeni saç kesimi ve güzel kıyafeti onu mutlu etti ve göz farı ile dudak parlaticısını sürerken içten içe mırıldandı.

Süitin kapısı çalındı. Davetiye seslenince Eva kapıyı açtı ve içeri girdi. Diğer kadının koyu kahverengi teni ve cesur yüz hatları kırmızı, büstiyer tarzı bir üst ve kot pantolonla vurgulanmıştı ve silahlı olmasına rağmen -her zaman silahlı giderdi- Pia'nın onu hiç görmediği kadar rahat görünüyordu.

"Günün geri kalanında neler olacağını öğrenmek istedim," dedi Eva. "Yine dışarı çıkmak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, evde kalacağız-"

O konuşurken, gök gürültüsünü andıran alçak bir gumbürtü daha havada yuvarlandı.

Başında bir acı şimşegi çaktı. Görüşü karardı. Belli belirsiz, dudak parlatıcısı kabının gevşek parmaklarından kaydığını hissetti, sendeledi ve hantal bir şekilde yere yığıldı. Dizini yakındaki bir şifonyerin köşesine çarptığında daha fazla acı hissetti.

Neredeyse anında, görüşü netleşti ve başındaki ağrı hafifledi, ancak arkasında o kadar güçlü bir korku hissi bıraktı ki, bir mide bulantısı dalgası halinde geldi.

Eva küfrederek Pia'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve onu güçlü kollarıyla sardı. "Bu da ne böyle-Pia, konuş benimle. Sorun nedir?"

Dehşet dalgasının ardından panik geldi.

Pia bu tür bir paniği daha önce de yaşamıştı. Hayatınızın sonuna bakarken hissettiğiniz türdendi.

Ve o biliyordu. Biliyordu.

Eva'yı iterek ayağa fırladı. "Bir sorun var." Sesi titriyordu. Kötü bir şeydi. Öldüren kötü bir şey. "Dragos'a bir şey oldu. Liam'a göz kulak ol. Onu bırakmayın."

Eva da neredeyse aynı hızla ayağa fırladı. Koruma moduna geçerken ifadesi değişti ve ölümcül bir hal aldı.

Pia'nın kolunu tutmak gibi bir hata yaptı. "Ne olduğunu öğrenene kadar burada kal. Bilinmeyen bir duruma doğru koşamazsın. Tehlikeli olabilir."

Panik Pia'yı bir şeytanın yapabileceğinden daha fazla etkiledi ve Eva'ya vahşi bir hayvanın vahşiliğiyle saldırdı. "Oh, yapamaz mıyım? Sen beni izle. *Burada kal ve oğlumu koru.*"

Eva'nın gözleri büyüdü. Tutuşu gevşedi ve bir adım geriye düştü.

Pia'nın söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Biri dışında tüm sözcüklerini kullanmıştı. Vücudunu ele geçirmiş olan vahşi hayvan dönerek koridorda koşmaya başladı. Merdivenlerden uçarak indi, evden dışarı fırladı ve inşaat alanına giden patikadan aşağı koştu. Hayatında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı.

Ne kadar hızlı koşarsa koşsun, eşine olanları durduracak kadar hızlı değildi ve içinde kalan tek kelime onun adıydı.

Dragos.

İkinci Bölüm

Ağaçların arasından fırlayarak gölün kenarındaki inşaat alanına ulaştı.

Manzara garip ve yanlış görünüyordu. Nedenini anlaması birkaç kalp atışını aldı.

Açıklığın boyutları değişmişti. Ana kayanın bir bölümü çökmüştü ve bir kayalığın dibindeki moloz yığınının üzerinde, baretlerinin sarısı gittikçe büyüyen toz bulutu arasında sallanan insanlar bir telaş içinde dönüp duruyordu.

Diğerleri ise yüzlerindeki dehşet ifadesiyle bakıyordu. En yakındaki işçiyi gömleğinin önünden yakaladı. "Nerede o?"

Kimi kastettiğini sormadı. Sözsüzce moloz yığınının işaret etti.

Onu bırakarak, moloz yığınının çılgınca kazmakta ve daha ağır kayaları kaydırmakta olan gruba doğru koştu. Engellerin üzerinden atlayarak, mürettebatın geri kalanına bağırarak talimatlar veren adamın yanına indi. Adam onu görünce aniden sustu ve bakışlarındaki ifade olay yerindeki diğer herkesle aynı dehşet ağırlığını taşıdı.

"Bana burada olmadığını söyle," dedi dişlerinin arasından.

Baretini kapdığı gibi kadının kafasına geçirdi. "O burada, vardiya ustabaşısı ve başka bir adamla birlikte."

Bunu zaten biliyordu ama yine de bu keskin sözler midesine bir yumruk gibi inmişti. Körü körüne molozlara doğru döndü ve diğerleri gibi kazmaya başladı, yüzeyin altında savunmasız bir beden yatıyor olma ihtimaline karşı elleri çıplaktı.

İyi olmak zorundaydı. İyi olmak zorundaydı. İnsan formunda bile inanılmaz derecede güçlüydü.

Geçen yıl, bir araba kazası geçirdiklerinde -gerçekten çiftleşmeden önce- arabanın onları ezmesini önlemek için Gücüyle *itmişti*. Çıplak elleriyle metali bükebilirdi. O...

Her zaman araba enkazının geleceğini gördüğünü ve kendini koruyabildiğini söylerdi. Ya bunun olacağını göremediyse?

Nefesinin altında hıçkırdığını ancak güçlü, karanlık eller omuzlarına indiğinde fark etti.

"Hugh Liam'ı izliyor," dedi Eva kulağına. "Seni buraya tek başına gelmen için bırakamazdım."

Omzunun üzerinden baktı, Eva'nın ağırbaşlı, şefkatli ifadesini gördü ve hırıltısı boğazında düğümlendi. Hızla gözlerini kırıştıtararak başını salladı.

Eva, Pia'nın sıyrılmış ve kanayan ellerine baktı. "Sana eldiven bulayım."

Pia cevap verme zahmetine girmeden moloz yığınınına döndü ve tekrar kazmaya başladı.

"Jake'i buldum!" diye bağırdı solunda bir adam.

Bir anda dikkatler başka yöne çevrildi ve birkaç adam bir araya gelerek kıpırdamayan adamı hızla kazıp çıkardı. Bir süre sonra sağlık görevlileri de gelmişti. Pia, üniformalı sağlık görevlilerinin bir sedye ve tıbbi çantalar taşıyarak olay yerine koştuklarını gördü.

Adamın gevşek bedenini sedyeye taşırlarken gözlerini kaçırdı. Belki de canlı birini bulmuş olmalarını umursaması gerekiyordu, ama umursamadı. Belki daha sonra umursayabilirdi. Şu anda tek önemsedığı Dragos'u henüz bulamamış olmalarıydı.

Ölmüş olamazdı. Bunu düşünmek bile dünyasını durdurdu ve nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Hadi, dedi telepatik olarak. *Neredesin? HADI!*

Moloz yığını patladı.

Dragos'un dağ gibi ejderha formu önünde belirdi, yanardöner bronz postu tozla kaplanarak matlaşmıştı. Vücudunun büyüklüğü kayaları, ekipmanları ve insanları bir kenara savurdu.

Göğsüne bir şey çarptı ve geriye doğru yuvarlandı. Üzerine düşen moloz yığınınını görmezden gelerek ayağa kalktı, sevinç ve rahatlama gözlerini yaşarttı.

Oh, Tanrı'ya şükür, dedi ona. *Çok korkmuştum....*

Bronz ejderhanın muazzam, üçgen kafası bir o yana bir bu yana sallanırken, parlayan altın rengi gözleri etrafındaki manzarayı inceledi.

Bunu yaparken, sıcak, ıslak nem damlacıkları kadının yüzüne ve göğsüne sıçradı.

Bu kandı. Bakışları ejderhanın alnı boyunca uzanan sivri bir yarığa odaklandı. Parlak sıvı kıpkırmızı boynunun uzun kemerinden aşağı akıyordu.

Geçti, dedi ona. Neredeyse herkes onun yolundan çekilmek için çabalarsken, o kayaların üzerinden ona doğru tırmandı, elini uzattı. *Ben buradayım. İyi olacaksın....*

Ejderha devasa kanatlarını çırparak daha fazla enkaz savurdu ve açıklığın üzerine bir gölge düşürdü. Başını ona doğru çevirip gövdesi kadar uzun, jilet gibi keskin dişlerini gösterdi.

Yüzü yukarı dönük olan kadın, devasa, canavar kafası ona doğru yılan gibi kıvrılırken hareketsiz durdu.

Ejderhanın çeneleri *ardına* kadar açıldı ve *ona doğru atıldı*.

Sıcak nefesi saçlarını yüzünden geriye savurdu. Ejderhanın dişlerinin kenarı elbisesinin önünü yırttı ve Eva ona yandan çarparak yere düşürdü.

Bu onun nefesini kesti. Öksürürken ve hırıltılı bir nefes almaya çalışırken bile, tüm duyguları ve inançları buharlaşırken bakışları Dragos'tan hiç ayrılmadı. Çökmekte olan ana kaya gibi onlar da ufalanarak toza dönüştü.

Son birkaç dakikanın tüm dehşet ve korkusu, tüm sevinç ve rahatlama.

Onun kendisine asla zarar vermeyeceğine, veremeyeceğine olan inancının sarsılmaz temeli.

Kuyruğu bir o yana bir bu yana savrulan ejderha kükredi. Devasa ses yeryüzünü sarstı ve devasa, ayrık çenesinden ateş fişkırdı. Ateşi daire şeklinde püskürterek insanların çığlık çığığa kaçışmasına neden oldu.

Kanatlarını yere vurdu ve fırladı.

Ejderhanın havaya tırmanışını, kanat çırpışını izlerken, böylesine soğuk ve çorak bir yerde var olabileceğini bilmiyordu.

Gökyüzünde küçük bir lekeye dönüşüp gözden kaybolana kadar onu izledi.

Geri dön, diye fısıldadı. *Geri dön*.

Ama fısıltısı küçük ve belirsizdi.

Milyonlarca kilometre ötede Eva onun bedeninden sıyrıldı ve omuzlarından tutup yukarı çekti. Diğer kadın ona bağılıyor gibiydi. Kelimeleri şekillendiren Eva'nın dudaklarına odaklandı. Yaralandın mı? Bir yerin yandı mı?

Eva'nın yüzünün bir tarafı kabarmıştı, koyu renk gözleri irileşmişti.

Pia açıklığın çevresine baktı. Diğer insanlar yanmışlardı ve birbirlerine yardım etmek için sendeliyorlardı, bazıları ise boş gökyüzüne bakarak hareketsiz duruyordu. Kendine bakarak elbisesini parmakladı. Parlak kumaş yırtılmış, ejderhanın dişlerinin kenarıyla kesilmişti.

Kendisi ve dünyanın geri kalanı arasındaki muazzam mesafe dağılmaya başladı ve araya acı girdi. Göğsü acıyor, bacakları ve sırtı kayalık ve engebeli zemine yayılarak düştüğü için sıyrılmış ve morarmış hissediyordu.

Düşünme yetisi de geri döndü ama neyse ki tüm duyguları uzakta kaldı. Kazınmış, çiğ parmaklarına bakarak elini nazıkçe Eva'nın yanmış yanağına koydu ve diğer kadının yanıklarının solmasını izledi.

"Bir telefona ihtiyacım var. Hemen."

Eva başını salladı ve hızla uzaklaştı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde, hiç konuşmadan bir cep telefonu uzattı.

Pia onu alarak ezbere bildiği bir numarayı çevirdi ve zil sesini dinledi.

Bir süre sonra çağrı cevaplandı.

Graydon, "Bu numarayı bilmiyorum. Siz kimsiniz?" "Gray,"

dedi. "Sana ihtiyacım var."

"Pia? Sen misin, şekerim?"

Zihninin gözünde ejderhanın dişlerinin yaklaştığını tekrar gördü.

Ona doğru yaklaşıyordu.

"Bütün nöbetçilere ihtiyacım var," dedi ona. Omuzları titredi, sanki bedeni yeniden hıçkırmak istiyordu. Bunu sertçe bastırdı. Ağlayacak zamanı yoktu. "Arazi avukatlarını da yanında getirsen iyi olur."

Sesi keskinleşti, tüm yumuşak mizahı kayboldu. "Ne oldu? Dragos nerede?"

Başını kaldırdı ve boş gökyüzüne baktı. "Bunu telefonda konuşmayacağız," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bence sen de biraz hazine getirmelisin. Bir sürü hazine."

* * *

KÜÇÜK BİR NİMET meydana gelmişti.

Herkes zaten Dragos'tan kaçmak için çabalıyordu, bu yüzden ejderhanın ateşi sadece hafif yanıklara neden olmuştu. Sadece bir yaralı vardı.

inşaat kazası-Ned Brandling, vardiya ustabaşısı.

Eve döndüklerinde Eva ona Brandling'in ölümünü anlatırken, o da toz ve kirden arınmak için hızlı bir duş daha aldı. Parmaklarındaki sıyrıklar çoktan iyileşmiş, sırtındaki ve bacaklarındaki morluklar solmaya başlamıştı.

Ortadan kaybolduğundan beri ikisi de Dragos'un adını anmamıştı. Pia, Eva'nın hızlı ve gergin konuşmasından diğer kadının korktuğunu anlayabiliyordu, ama Eva'nın onu rahatlatacak ya da güven verecek hiçbir şeyi yoktu.

Duştan sonra sağlam giysiler, diz hizasında bir kot şort, bir tişört ve tenis ayakkabıları giydi. Hızlı hareket etti çünkü bebek telsizinden Liam'ın ağladığını ve Hugh'nun onu teselli etmeye çalıştığını duyabiliyordu.

Ayakkabılarını çeker çekmez Eva doğruldu. "Şimdi ne olacak?"

Pia, "Ben Liam'la ilgileneceğim. Sen git temizlen." Eva kaşlarını çatarak ellerini bükte. "Seni bırakmayacağım."

Diğer kadının üstü hâlâ toz içindeydi. Pia ona baktı ve başını salladı. "Liam'ın çocuk odasına bu şekilde giremezsin. Olanlar hakkında ne hissedebileceğini ancak Tanrı bilir ve zaten yeterince korkmuş görünüyor. Onu daha fazla üzmeni istemiyorum."

Utanmış görünen Eva başını eğdi. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Düşünemedim. Temizlenip hemen döneceğim."

Pia daha fazla gecikmeden Liam'ın çocuk odasına girdi. Hugh onu kucağına almış gezdiriyordu. Liam onu görür görmez daha yüksek sesle feryat etti ve vücudunu öne atıp ona uzanmaya çalıştı.

Keskin bir his, donmuş kalbinin içine doğru ilerledi. Liam'ı kendine yaklaştırarak sallanan sandalyeye doğru yürüdü ve en sevdiği battaniyeyi onun etrafına çekti.

Hugh'nun endişeli yüz ifadesine bakarak, "Nöbetçiler gelene kadar rahatsız edilmeyelim," dedi.

"Peki hanımefendi," dedi Hugh, sesi yumuşak ve dikkatliydi. "Ben kapının dışında nöbet tutacağım."

"Teşekkür ederim."

Adam kapıyı arkasından hafifçe kapatırken, kadın dikkatini Liam'a çevirdi. Yeni yürümeye başlayan çocuk iki yumruğunu da tişörtünün ön kısmına sıkıştırmıştı. Gözleri onunkilerle buluşur buluşmaz küçük yüzü buruştu. Kalbindeki duygu şeridi, sıcak, acı veren bir ağrıya dönüşene kadar büyüdü ve kendi gözyaşlarına karşı savaştı.

"Şşş, benim tatlı sevgilim," diye fısıldadı Liam'ın ipeksi başını okşayarak. Liam hem çok olgun hem de sevgi dolu bir hareketle yanağını onunkine dayadı, omurgasındaki gerginliği kırdı ve ona sıkıca sarıldı. Adam da ona sarıldı ve bir süre sonra kapı açılıp Graydon içeri girene kadar ikisi de kıpırdamadı.

Graydon nöbetçilerin en büyüğüydü; iri yarı, yumuşak huylu, neredeyse insan halindeki Dragos kadar iri bir devdi.

Tıpkı Dragos gibi, Graydon da odaya girdiğinde, her zaman olduğu gibi, cüssesi kadar kişiliğinin güçlü etkisi nedeniyle mevcut alan daralmış gibi görünüyordu. Nöbetçinin her zamanki siyah tişört, kot pantolon ve botlardan oluşan kıyafetini giymişti - sert, genellikle şiddet içeren bir yaşam tarzı için yeterince sağlam ve hasar gördüğünde kolayca atılabilecek bir kıyafet - kot pantolonunun beline takılı bir kılıfta Glock ile birlikte.

Onu ve Liam'ı sallanan sandalyede görür görmez onlara doğru yürüdü, bir dizinin üzerine çöktü ve eğer Liam bir elini göğsüne bastırarak onu durdurmasaydı onları kollarına alacaktı.

Şu anda kucaklanmaya dayanamıyordu, yoksa yıkılabilirdi. Ve yıkılmak için zamanı yoktu. Yapacak çok işi vardı.

Graydon'ın kararmış, ayık bakışlarına bir kez baktığında, olanları en azından bir şekilde duyduğunu anlayabildi.

Kucaklama teklifini geri çevirdiği için özür dilemek amacıyla göğsüne vurdu ve Graydon onun elini tuttu. Ona telepatik olarak şöyle dedi. *Kısa çöpü çeken Alex ve kazanın nasıl meydana geldiğini öğrenmeye çalışmak için inşaat alanına inen Aryal dışında herkes aşağıda.*

Şaşırmadan başını salladı. Ne zaman bir durum nöbetçilerin tam güçle çalışmasını gerektirecek kadar ciddi olsa, her zaman içlerinden birini diğerleri yokken ortaya çıkabilecek sorunlarla ilgilenmesi için New York'ta bırakırlardı.

Avukatlar da burada mı?

Başını sallarken çenesi gerildi. *Onlar da. Hazine derken neyi kastettiğinden emin değildim ama kaba, işlenmemiş mücevherler ve altın getirdim.*

Sorun değil, dedi.

Adamın sert, hava koşullarından yıpranmış yüzü endişeyle gerilmişti. *şu anda neye ihtiyacın var?*

Omurgasını çelikleştirerek ona, *Dragos'un nereye gittiğini bulmak için nöbetçilere ihtiyacım olduğunu* söyledi. *Sadece onu takip et. Varlığınızı gizlemeniz çok önemli. Ona yaklaşmayın ve onunla konuşmaya çalışmayın. Kafasına bir darbe aldı. Çok kan kaybediyordu ve Graydon, şu anda kendinde değil.*

Eli onun elini sıktı. *Ne demek istiyorsun? Duyduğumuz hikayeler oldukça karışıktı. Orada gerçekten ne oldu?*

Liam'ın başının arkasını kavrayarak bakışlarıyla buluştu. *Yani beni daha önce öldürmemesinin tek nedeni Eva'nın beni yoldan çekmesiydi.*

Liam'ın gözleri onun sözlerine hızlı bir tepki vererek büyüdü. *Bu imkansız. Sana zarar vermeden önce öldürdü.*

Elbette öldürdü, diye tersledi. Yüzünün daha önce Liam'ınki gibi buruşmaması için mücadele ederken ağzı çalışıyordu. *Eğer beni hatırlasaydı, hatırlardı.*

Graydon'ın kesik nefesi keskin ve duyulabilirdi. *Tamam, onu bulacağız. Yemin ederim.*

Çabuk ol, dedi sıkıca. İyileştirebileceğim çok şey var. Quentin ve Aryal ilkbaharda çok kötü yaralandıklarında onlara yardım edebilmiştim ama sadece bir yere kadar. Çok fazla zaman geçti ve ikisi de yara bere içinde kaldı.

Ayrıca, Wyr doğasının çoğu onun için hala bir gizem olarak kalmıştı. Kanında bulunan iyileştirici özelliklerin Dragos'un zihinsel durumuna yardımcı olup olmayacağı ya da sadece fiziksel yaraları iyileştirip iyileştiremeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Tabii bu, ejderhayı onu iyileştirecek kadar yaklaşmasına izin vermesi için ikna edebileceği varsayımına dayanıyordu. Dragos bir tür travmatik hafıza kaybı yaşadıysa, anılarını asla geri kazanamama ihtimali vardı.

Ve onu terslemişti.

Terslemişti.

Gözlerini kapatarak, anıya karşı çenesini sıktı.

Wyr'ler ömür boyu çiftleşirdi ama kimse nedenini tam olarak anlayamazdı. Duyguları, cinsel çekimi, zamanlamayı ve fırsatı içeren karmaşık bir süreçti bu.

Ya Dragos Wyr Lordu olduğunu hatırlayamazsa? Onun eşi olduğunu? Ya *hiç* hatırlamazsa? Daha önce hiç çiftleşmemiş gibi yaşayabilir miydi?

Bu düşünce onu fiziksel olarak hasta hissettirdi. Belki de yaşayabilirdi. Belki... teorik olarak, aşık olup başka biriyle çiftleşebilirdi bile, ama böyle bir şey olursa, bu onu nerede bırakacaktı?

Panik konuşuyordu. Kendini düzenli nefes almaya zorlayarak, zihninde uçuşan telaşlı sorulardan uzaklaştı.

Onu bulana kadar rahat etmeyeceğiz, dedi Graydon ona. Elini öyle sert sıktı ki parmakları acıdı. *Eğer o kadar kötü yaralıysa, fazla uzağa uçmuş olamaz.*

Umarım haklısındır, diye mırıldandı.

Sessizleştiklerinde dudaklarını Liam'ın alnına bastırdı. Eğer Dragos onun kalbiyse, bu değerli çocuk da ruhuydu. Onu korumak için elinden gelen her şeyi yapardı ama şu anda başlarına gelenlerden onu koruyamazdı.

Sesini sakın ve nazik tutarak, "Fıstık, aşkım, artık büyük bir asker olmalısın," dedi.

Başını onun omzundan kaldıran Liam, gözlerinde mutlak bir güvenle ona baktı ve o küçük, tatlı yüze bu korkunç sözleri söylediğime inanamıyorum diye düşündü. Bu düşünceyi yutarak ona gülümsedi. Liam da ona gülümsemeye çalışınca, içindeki çılgın hayvan ulumak ve evin duvarlarını yıkmak istedi.

Liam'ın yanağını okşayarak ona, "Sen Hugh ve Eva için iyi olmalısın, ben ise bazı avukatlarla sıkıcı hukuki meseleler hakkında konuşmalıyım," dedi.

Vekaletname ve Wyr veraset hattı gibi sıkıcı şeyler. Mirasla ilgili hukuki meseleleri halletmek yapılacaklar listesinin en başındaydı ama Liam'ın doğduğu ilkbahardan beri o kadar meşguldüler ki, henüz bunu halledememişlerdi ve ölümsüzlüğün insanı sahte bir güven duygusuna sürükleyen sinsi bir yolu vardı.

En kötü ihtimalle Graydon olağanüstü bir baba olacak ve Liam reşit olana kadar Wyr malikânesinde istikrarlı bir naiplik yapacaktı.

Ama en kötüsünün olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

"Tüm bunlarla uğraşmayı bitirdikten sonra," dedi Liam'a usulca, "babamı geri almaya gideceğim."

Üçüncü Bölüm

EJDERHANIN başı çok ağrıyordu, bu yüzden aşağıdan yaklaşan aptalı öldürmek için hemen aşağı uçmadı. Bunun yerine alçak bir dağın tepesine yakın bir kayalık boyunca uzandı ve aptalın kendisine doğru gelmesini beklerken öğleden sonra güneşinin tadını çıkardı.

Ne de olsa, yeterince yaklaştığında aptalı her zaman en az çabayla katledebilirdi.

Sıcak yaz esintisiyle kendisine doğru gelen koku parçalarından onun dışı olduğunu anlayabiliyordu.

Onun bir aptal olduğunu söyleyebilirdi, çünkü bir süre önce ona doğru kazara değil, kasıtlı olarak tırmandığı anlaşılmıştı. Küçük, ince görünümlü bir yaratıktı, yalnızdı ve herhangi bir silahı olduğunu düşünmüyordu. Ve gerçekten de, yalnız bir insanın neden silahsız bir şekilde ona yaklaştığını anlayamıyordu, bu yüzden o da intihara meyilli olmalıydı.

Kadının kokusu onu rahatsız etti ve derin nefesler alırken vücudunun büyük kısmını huzursuzca kaydırıldı. Tuhaf, kadınsı ve çağrıştırmacı olan bu koku, içinde derinlerde bir şeyleri çekiştiriyordu. Neredeyse onun ne tür bir yaratık olduğunu hatırlayabiliyor, neredeyse ulaşamayacağı bir yerde yatan kışkırtıcı bir şeyi kavrayabiliyordu....

Ona her yaklaştığında, o cezbedici şey yine elinden kayıp gidiyordu.

O Elf değildi. Elflerden uzun zaman önceki karanlık savaş anılarından doğan bir tutkuyla nefret ediyordu. Hiçbir Elf ona iyi bir nedenden ötürü yaklaşmazdı ve eğer Elf olsaydı, baş ağrısı olsun ya da olmasın, tüneğinden aşağı uçar ve kendi alanına tecavüz etmeye cüret ettiği için onu paramparça ederdi.

Öldürücü düşüncelerle pençelerini esneterek, sürünerek ilerledi ve çıkıntısının yanındaki dik dağın yamacından aşağı akan soğuk su kaynağını susuzlukla kucakladı. Bu kaynak, onun bu kadar

dinlenmek için burayı seçmişti. Bu ücra noktada ejderhanın suyu, güneş ışığı ve düşmanları izlemek için yüksek bir görüş noktası vardı. Baş ağrısı hafifleyene ve görüşü yiyecek arayabileceği kadar iyileşene kadar burada dinlenebilirdi.

Rüzgârla savrulan bulutlar parlak, akuamarin gökyüzünde dans ediyordu. Başındaki ağrı ve yaklaşan aptal olmasa neredeyse huzurlu olacaktı.

Elf olmayan.

Bir şekilde hem ejderhaya benziyor hem de ondan dramatik bir şekilde farklıydı.

Kokusu yaklaştıkça ve güçlendikçe, serin, vahşi ay ışığı, lanetliler için bir lütuf gibi üzerine dökülen fantastik bir Güç ve ejderhanın daha önce gördüğü ya da kavradığı her şeyden daha değerli, eşsiz bir hazine hissi uyandırdı.

Yani. Bu, aptalın şimdilik yaşamasına izin vermek için yeterli bir nedendi. Ejderhanın yırtıcı düşünceleri kendi üzerine kıvrılan bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Kadının kendisine yaklaşmasına izin verecekti, böylece onun nasıl bir yaratık olduğunu kendi gözleriyle görebilecekti ama daha da önemlisi, o muhteşem, eşsiz hazineyi nereye sakladığını bulup kendisi için alabilecekti.

Yine de acı onu huysuzlaştırıyor ve hırçınlaşmaya meyilli hale getiriyordu.

Ona yavaşça yaklaşması, belli bir miktar kibar ses çıkarması -çok yüksek değil ama ikisinin de birbirlerinin varlığından haberdar olmalarına yetecek kadar- sağlığı ve refahının devamı için iyi bir şeydi.

Kız, çıkıntısını çevreleyen açıklığın kenarına ulaşana kadar bekledi. Ejderha, kızın ayakkabılarından birinin altından küçük bir taşın kayma sesini duyduğunda, "Bu yeterince yakın," dedi.

Kız donup kalınca ölüm sessizliği oldu.

Ejderha başını kaldırdı ve tek sağlam gözüyle aptala baktı. Elf değildi ve yeterince insan gibi görünmesine rağmen insan da değildi.

Ona benziyordu ama bazı temel yönlerden ona benzemiyordu.

Bronz tenli ve inceydi, uzun, çıplak bacakları vardı ve sırtında ağır görünümlü, sağlam bir çanta taşıyordu. Saçları güneş ışığı rengindeydi, değerli altın rengindeydi ve gözleri... gözleri için hazırlıklı değildi.

büyük, ihtiyatlı gözlerinin etkisi. Güzel, zengin, koyu menekşe rengindeydiler ve serin, vahşi ay ışığının özünü temsil ediyorlardı.

Gözleri kafasını karıştırmış ve onu tedirgin etmişti.

Ejderha hırladı, "Beni rahatsız ediyorsun."

Dişi altın başını eğerek bakışlarını kaçırdı. "Özür dilerim."

Yumuşak konuşuyordu, sesi nazikti. Gece boyunca kendisine kırık dökük fısıldayan böyle bir sesin hayalini kurmuştu. *Geri dön. Bana geri dön.*

Rüyanın hatırası başını sallamasına neden oldu. Acı bu hareketle alevlendi ve ona meydan okurcasına dişlerini sıktı. "Neden beni rahatsız etmeye cüret ediyorsun ve neden hayatta kalmaya izin vereyim?"

"Sana hediyeler getirdim."

Hediyeler mi?

Kimse ejderhaya hediye getirmezdi. Bu fikir bile gülünçtü.

Konuşurken dişinin ifadesinde korku olsa da, geri çekilmeden onu izledi ve korkusu onu memnun etmedi.

Aslında, kadının korkusu onu derin bir şekilde rahatsız ediyordu. Bunu çözecek kadar net düşünemiyordu. Ağrıyan başını bir kayanın kenarına yaslayarak, "Ne tür hediyeler?" diye sordu.

"Size göstermekten memnuniyet duyarım," dedi yumuşak, nazik sesiyle. "Ama korkarım onları tam olarak göremeyebilirsiniz. Gözlerinizden birinde kurumuş kan var gibi görünüyor."

Bunu söyler söylemez, doğru olduğunu anladı. Ön ayaklarından birini kaldırarak kör tarafındaki gözünü ovuşturdu, bu da acıyı daha da kötüleştirdi.

Dişi, "Kanın bir kısmını yıkarsan belki daha iyi görebilirsin," diye önerdi. "İstersen sana yardım etmekten memnuniyet duyarım."

Başını kaldırarak, "Geri çekil," diye tısladı.

Kadın geri çekildi, geniş bakışlarında korku yeniden alevlendi. "Elbette. Sadece yardım etmek istemiştin."

Ejderha kızın sesindeki gerçeği duyabiliyordu ve bir kez daha kızın korkusu onu derin bir seviyede rahatsız etti. Hırladı, "Olduğun yerde kal. Bununla kendim ilgileneceğim."

"Evet, tamam," diye fısıldadı.

Pınara yaklaştı ve boynunu eğerek başının yaralı tarafını akan suyun altına sokmayı başardı. Buz gibi ıslaklık derisinin üzerinde çağlayarak kanı temizledi. Aynı zamanda acısını da bir nebze hafifletti ve rahat bir nefes aldı.

Düşünceleri daha netleşene ve gözlerini açana kadar bir süre bu şekilde kaldı. Başını kaldırarak suyu silkeledi ve dışıye döndü.

Dişi sırtındaki yükü hafifletmiş, yere oturmuş ve parlak başını ellerinin arasına almıştı. Kadının duruşu hem yorgun hem de öylesine kederliydi ki, bu manzara onu çok etkiledi.

Ona verdiği gizemli tepkilerden rahatsız olan huysuzluğu geri döndü. Ondan dağına tırmanmasını ve istenmeyen varlığını ya da duygularını ona bulaştırmasını istememişti. "Şimdi," dedi ejderha ipeksi bir ses tonuyla, "bana hediye getirmenle ilgili bu saçmalık da ne?"

Başını kaldırdı. "Getirdim. Şimdi onları sana gösterebilir miyim?"

Saçlarının güneş ışığında parıldamasının tadını çıkararak sıcak taş çıkıntıya yaslandı. Ona bir şey getirmiş olmasının tek nedeni ondan bir şey istemesiydi. Hediyesinde ne kadar çok değer varsa, ondan o kadar çok şey isteyecekti. Bu kadında kurnazca bir şeyler vardı ve neden geldiğini öğrenmeye niyetliydi.

"Pekâlâ," dedi ona.

Kadın çantasını açıp sicimle bağlanmış bez paketleri çıkarırken göz kapaklarını indirerek onu izledi. En büyüğünü ve açıkça en ağırını alarak yere koydu, sicimi çözdü ve altından yapılmış birkaç tuğlayı ortaya çıkarmak için bezi geri çekti.

Rahat duruşunu terk etmese de ejderhanın içi gerildi. Gerçekten de değerli hediyelerdi. "Bana gerisini göster." dedi.

Kadın artık istekli görünüyordu ve adamın dediğini yaptı. Ejderhanın keskin bakışları için açtığı bir sonraki paket çok daha küçüktü ve içinde dağ pınarı kadar buzlu ışık parçacıkları yansıtan bir avuç dolusu berrak, parlak taş vardı. Elmaslar. Açtığı üçüncü pakette ise safir olması gereken zengin, koyu menekşe mavisi taşlar vardı.

Ejderha uzun bir süre yere serilmiş zengin sunulara baktı. Çantasının büyüklüğünden boş olmadığını anlayabiliyordu ama ona teklif ettiği şey fazlasıyla yeterliydi. Altın,

elmaslar ve safirler, hepsini severdi. Onun en sevdiği şeyleri getirmişti.

Sonunda başını kaldırdığında bakışları soğuk ve ölümcül bir hal almıştı. "Kimsin sen ve ne istiyorsun?"

Gergin ağzının bir tarafında narin bir kas esnedi. Derin bir nefes alarak, sessiz bir kararlılıkla, "Benim adım Pia Cuelebre. Senin adın ne?"

Cuelebre.

Bu ismi biliyordu. Kanatlı yılan anlamına geliyordu.

Kadın bunu söyler söylemez, kafasında yeniden sıcak bir acı alevlendi. O ateşli acı duvarının hemen diğer tarafında yatan bir bilgi kuyusu vardı, varlığı için hayati önem taşıyan bir şey, ama ona erişemiyordu.

Ama ona ulaşabilirdi.

Adam ona doğru hamle yapıp ön ayaklarından birinin altında onu yere sabitlediğinde yüzünde bir şok ifadesi belirdi. O kadar kırılgandı ki, bir omuz silkmeye onu ezebilirdi.

Çok kırılgandı.

Onunla yüzleşmek için onca yolu tırmanmıştı ve hiçbir silahı ya da savunması olmadan yatıyordu. Soğukkanlı gizemli Gücü bile ona karşılık vermek için alevlenmemişti. Şaşkınlıkla ona bakarken vücudunun büyük kısmını gergin tuttu. Pençelerini ince boynunun iki yanında kavrayan kadın, vücudu titreyerek tereddütsüzce ona baktı.

"Sen kanatlı bir yılan değilsin." diye tısladı.

"Hayır, değilim," diye fısıldadı. "Ama bu hâlâ benim adım. Senin adın ne ya da bir adın var mı?"

Ejderhanın bir adı vardı. Onu kendisi seçmişti. Ona uzandı ve yine o ateşli acı duvarına çarptı.

Dişinin bakışları karardı ve nemle doldu. Bir damlacık gözünün kenarından kayarak şakağından aşağı süzüldü. "Bilmiyorsun, değil mi?"

"Sessiz ol," diye emretti. Yılan gibi kıvrılan düşünce sarmalları, kafasının içindeki ateşli duvarı aşmaya çalışıyordu.

Acı onu geri itti, mağlup etti.

Yüz ifadesinde bir hesaplama belirtisi parladı. "Senin için başka bir hediyem var." dedi.

Adam dişlerini sıktı. Onun hediyelerine güvenmiyordu. "Ne?"

"Bilgi," dedi kadın ona.

Pençelerinin uçlarını dikkatlice kadının yüzükoyun yatan bedeninin etrafındaki toprağa sapladı. Dikkatlice, böylece ona zarar vermezken tehdidini de belli ediyordu. Henüz değil. Bu olasılığı sonraya sakladı.

"Bildiklerinin neden işime yarayacağını düşünüyorsun?" Onun ölme ihtimalinin sesini karartmasına izin verdi.

Kadın yutkundu. "İki soruya cevap ver, ben de sana göstermeye çalışayım."

Adam şüpheyle durakladı, bir numara olduğundan şüpheleniyordu ama kadın onu ancak cevap vermeyi seçerse kandırabilirdi. Bu arada, sorularının doğasında değerli bir şey öğrenebilirdi. "Sor."

Nefesi boğazında duyulabilir şekilde titredi. "Bu dağda kaç gece geçirdin?" diye fısıldadı.

Bakışları daraldı. Bu kadar basit bir soruda bir tür hile varsa bile, bunun ne olduğunu göremiyordu. "Bir. Peki bir sonraki sorunuz?"

"Dün sabah neredeydin?"

Cevabını düşünmeye çalışırken bile kızgın duvara çarptı. Görüşü silikleşti. Ondan uzaklaşan ejderha, hüsrânını ve acısını gökyüzüne yönelttiği bir öfke feryadıyla serbest bıraktı.

Tekrar odaklanabildiğinde, ejderhanın açıklığın kenarındaki ağaçlara tırmandığını ve sırtını bir ağacın gövdesine dayayarak çömeldiğini fark etti.

Açıkçası, dağdan aşağıya doğru koşmaya başlamamış olmasına şaşırды ve tekrar ayaklarının dibindeki altın ve mücevher dizisine baktı. "Tüm bunların karşılığında benden ne istiyorsun, değerli bilginle birlikte?"

Bir elinin tersiyle yüzünü ovaladı ve arkasında bir kir lekesi bıraktı. "Eşimi tekrar bulmama yardım edebilecek tek kişi sensin," derken sesi titriyordu.

Derin bir nefes alan ejderha, onun kokusunun ciğerlerine dolmasına izin verdi ve bir süredir aklının bir köşesinde duran bir şeyi fark etti.

Benziyor ama benzemiyordu.

Onun ne tür bir yaratık olduğunu bilmiyordu ama yırtıcı bir hayvan değildi. Öyle olsaydı, çıkıntısına ulaşmaya cüret ettiğinde onu gerçekten öldürebilirdi.

Aklından birbirinden kopuk görüntüler geçerken başka bir şey daha fark etti.

Bir acı patlaması, ilk acı. Ezici bir ağırlık ve karanlık.
Uzaktan gelen bağırsıklar.

Ve karanlığın içinde bir ses. *Onun* sesi mi?

Neredesin sen? HADI!

"Dün," dedi. "Bana saldıranlardan biri de sendin." Yüz hatlarında dehşet belirdi ve bir sarsıntıyla doğruldu. "Hayır.

-"Olan bu değil!"

Ejderha ona alaycı bir tavırla baktı. Ona Wyrm deniyordu. Büyük Canavar. Daha önce de ona tuzaklar kurulmuş ve saldırıya uğramıştı ama kimse onu alt edememişti. "Öyle değil miydi? O zaman ona ne isim verirdiniz?"

İki eliyle alnını ovuşturarak, "Ben buna korkunç bir yanlış anlaşılma derdim," dedi. Ellerini bırakıp ona baktı ve gözlerinde ya öfke ya da çaresizlik parladı. Ya da belki ikisi birden. "Eğer dünle ilgili bir şeyler hatırlayabiliyorsan, sana söylediklerimi düşünmeye çalış. Dedim ki, 'Her şey yolunda. İyi olacaksın' demiştim. Bunu hatırlıyor musun?"

Başını eğdi, gözleri kısıldı. Kadının ne dediğini hatırlamıyordu, sadece karanlıktaki sesi hatırlıyordu ama bir kez daha sesinde yalana dair hiçbir ipucu yoktu.

"Hayır" dedi.

Omuzları çöktü. "Adını biliyorum," dedi ona. "Senin adın Dragos."

Adamın içinden bir elektrik çarpması gibi bir tanıma ipliği geçti. Dragos.

Evet, bu onun adıydı ama kadının söylediklerinin geri kalanını... düşünmek için zorlandı.

Kadın -adının Pia olduğunu söylemişti- devam ediyordu, bir adım öne çıkarken kelimeleri hızla birbirinin üzerine yuvarlanıyordu. "Belli ki acı çekiyorsun. Ne kadar ciddi yaralandığının farkında olduğunuzu sanmıyorum ama yaranıza bakmama izin verirseniz, yemin ederim size yardım edebilirim."

Onu çok zorladı, çok ileri gitti. Hatırlayabildiği tek şey acı, ağır bir yükün altında kalmak, etrafı bir örtü gibi kaplayan toz bulutu ve bağıran insanlardı.

"Dur," dedi Dragos. "Konuşmam bitti. Düşünmem gerek."

Kadının yüzünü endişe kapladı. "Hayır, beni dinlemek zorundasın. Bu senin anlayabileceğinden çok daha önemli-"

"Yeter." Öyle bir şiddetle hırladı ki, arkalarındaki zemin titreşti. "Seni yeterince dinledim. Daha önce hiç kimseden şifa almaya ihtiyacım olmadı ve şimdi de ihtiyacım olduğuna beni ikna etmeye çalışmana tahammül edemeyeceğim."

Kadın şaşkınlık ve acının başlangıcıyla ona baktı. "Bu doğru değil," dedi, sesi kırılmıştı. "Daha önce de şifama ihtiyacın oldu. Sadece hatırlamıyorsun."

"Eğer hatırlamıyorsam," dedi ejderha, "doğruyu söylediğine nasıl güvenilebilirim?" Altın ve mücevherleri göstermek için ön ayaklarından birini uzattı. "Bana en sevdiğim şeylerden uygun hediyeler getiriyorsun. Daha önce hiç böyle bir tuzak görmediğimi mi sanıyorsun?"

Kadın ona baktı, ağır ağır nefes aldı ama sessiz kaldı. Sonra çenesi yukarı kalktı. "Peki. Belki hazineyi getirmek bir hataydı ama ben gitmiyorum."

"Nasıl istersen," dedi Dragos.

Aralarında yerde yatan hazineye bir kez daha umursamazca baktı, sonra ona sırtını döndü, kendini topladı ve uçmaya başladı.

Yapmak istediği son şey ava çıkmaktı ama iyileşmek için yiyeceğe ve düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Döndüğünde dişi ya onu bekliyor olacaktı ya da olmayacaktı. Eğer gerçekten eşini tekrar bulmak istiyorsa, bekleyecekti.

Eğer dönerse.

Dördüncü Bölüm

PIA gökyüzüne bakarak Dragos'un gidişini izledi. Normalde onu uçarken görmeye bayılırdı ama şimdi ejderhanın uçup gitmesini izlemek midesini bulandırıyor. Ne kadar uzağa gidebilirdi?

Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Çantasındaki uydu telefonu çaldı ve cevap vermek için onu çıkardı.

Graydon sordu, "İyi misin? Sana zarar vermedi, değil mi?"

Gryphon'un saklandığı, uzaktan gözcülük yaptığı komşu dağın alçak, yakındaki zirvesine doğru baktı. Graydon'ın böyle bir şey sorması bile bir şey ifade ediyordu, değil mi? Bir hafta önce

-Bir gün önce böyle bir soru düşünülemezdi bile.

"Hayır," dedi donuk bir sesle. "Bana zarar vermedi." En azından görünür bir yerini incitmemişti. İçinden, hayati bir damarından yavaşça kan akıyormuş gibi hissediyordu.

"Onu takip edeceğim."

"Hayır! Şimdilik onu rahat bırak." Kıpırdamadan duramıyordu, açıklıkta volta atıyordu. "Gitmesi benim hatam. Panikledim ve onu çok zorladım. Altın ve mücevherler kötü bir fikirdi. Beni hatırlamıyor. Hatırlamıyor Gray ve tabii ki şüphelendi. En sevdiği şeyleri getirmiştin ve bir tür tuzak kurduğumu düşündü."

"Derin bir nefes al," dedi Graydon nazikçe. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Olduğu kadarıyla iyi bir fikirdi. Onu takip etmemem gerektiğine emin misin? Ya geri dönmezse?"

Bir elinin tersiyle yüzünü ovuşturarak düşünmeye çalıştı. Nereye giderdi? Ne yapardı?

Dragos'un ne yapacağını ve nereye gideceğini tahmin etmekte ustaydı ama bu tuhaf, korkutucu yaratığın neye karar verebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ejderhanın kırlarda kontrolsüzce dolaştığı düşüncesi midesini daha da bulandırıyor.

Ama ejderhanın şüphelerini uyandırmıştı ve Graydon'ın onu takip ettiğini hissederse Dragos ona saldırabilirdi. Graydon yaralanabilir ya da daha kötüsü ölebilirdi. Böyle bir şey olursa Dragos kendini asla affetmezdi ve Graydon da kendini asla affetmezdi. Graydon'ın nazik, istikrarlı varlığı o karanlık, korkunç geceyi atlatmasının nedenlerinden biriydi ve onu kaybetme düşüncesine katlanamazdı.

"Hayır," dedi tekrar. "Bunu riske atamayız. Belki de kafasında yeterince soru işareti yarattım ve cevaplar için kendi başına geri dönecek. Düşünmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Şimdilik ona güvenmek ve kendi başına dönüp dönmeyeceğini görmek için beklemek zorundayız."

Bunlar şimdiye kadar söylemek zorunda kaldığı en zor sözlerden bazılarıydı. Liam'a *artık büyük bir asker olman gerektiğini* söylemekle aynı sırada yer alıyorlardı. İçindeki paniklemiş hayvan Dragos'un peşinden gitmekten başka bir şey istemiyordu ama şu anda bile Dragos'un anıları olmadan hareket eden ejderhaya güvenme düşüncesi neredeyse dayanılmazdı.

"Size katılmak istiyorum," dedi Graydon. "Seni orada yalnız bırakmak tüm içgüdülerime ters düşüyor."

"Ama yapamazsın," diye kesin bir dille cevap verdi. "Eğer geri gelir ve senin kokunu alırsa, bunun bir tür tuzak olduğuna daha da ikna olacaktır." Bir kez daha gökyüzüne baktı. "Şimdilik beklemek zorundayız."

"Bir değişiklik olursa ya da gelmemi istersen beni ara. Hatta her yarım saatte bir ara beni," dedi Graydon. "Sesini duymak ve iyi olduğunu bilmek istiyorum."

Onun ne istediğini biliyordu. Eva gibi o da korkmuştu ve güvence istiyordu. Wyr'in ömür boyu çiftleştiği gerçeği ve Dragos'un bu kadar ağır yaralanmasıyla, hayatlarıyla ilgili her şey artık öngörülemez, dengesizdi.

Ama Graydon'a Eva'ya verdiğiinden daha fazla güvence veremezdi.

"İyiymişim gibi davranmayacağım. Doğruyu söylemek gerekirse, kendimi oldukça çılgın hissediyorum ve hayatım için savaşıyormuşum gibi hissediyorum. Ama siz de bana güvenmek zorundasınız. Bununla başa çıkıyorum. Başa çıkacağım. Ve ihtiyacım olursa seni arayım."

Nefesinin altında küfretti. Bir süre sonra, "Tamam, tatlım." dedi.

Telefonu kapattı ve çantasının yan ceplerinden birine geri koydu. Kendini toparlaması gerekiyordu. Dragos'un ne kadar süreceğini bilmiyordu ve çok yorgundu. Nöbetçiler Dragos'u ararken uzun ve korkunç gece boyunca beklemek, hem Wyr malikânesi hem de Liam'ın iyiliği için -her ihtimale karşı- yasal işlemlerle uğraşmak ve ejderhayla yüzleşmenin yanı sıra dağa yaptığı uzun yürüyüş de ona zarar vermişti.

Yakıt ikmali yapması ve dinlenmesi gerekiyordu, en azından yapabildiği kadarıyla, çünkü bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kaynağa giderek yüzünü ve kollarını buz gibi suda yıkadı, sonra da tutabildiği kadar içti. Daha sonra, kendini birkaç vegan protein barını yutmaya zorladı ve altın tuğlaları ve mücevherleri paketleyip çantasına geri koydu.

Öğleden sonra sıcaklığı azalıyor ve ağaçların gölgeleri uzuyordu. Yaz mevsimi olmasına rağmen geceleri dağlar soğuk oluyordu. Çantasındaki son hazinelerden birini, sağlam, flanel astarlı bir ceket çıkardı. Onu gövdesine sararak ağacın gövdesine doğru kıvrıldı ve huzursuz bir uykuya daldı.

Geri dön. Lütfen bana geri dön.

* * *

Devasa kanatların gürültüsü onu uyandırdı.

Ayağa fırlayarak ejderhanın tepesinde dönmesini izledi. İçinde rahatlama ve gerginlik üstünlük için mücadele etti ama sonunda rahatlama kazandı.

Geri dönmüştü ve dönmek zorunda değildi. Kolayca gidebilirdi de. Bu yerde hiçbir çıkarı yoktu. Geri gelmişti çünkü kız buradaydı ve o cevapları istiyordu.

O uyuklarken, öğleden sonra akşamın ilk saatlerine dönmüş ve tepedeki gökyüzü, ejderhanın bronz gövdesini mücevher tonlarıyla çerçeveleyen canlı bir renge bürünmüştü. Devasa cüssesine rağmen bir kedi kadar hafif ve zarif bir şekilde çıkıntıya indi.

Ağzı parlak, taze kanla kaplıydı. Durduğu yerden kokusunu alabiliyordu. Bu inek kanıydı. Yakınlarda bir yerde, bir çiftçi bazı sığırlarını kaçıırıyordu. Eğer bundan kurtulursak, diye düşündü acımasız bir darağacıyla

Mizah, birinin o çiftçiye avlaması ve zahmetinin bedelini ödemesi gerekecek.

Dragos, sanki hiç var olmamış gibi onu görmezden gelerek ağzını ve ön ayaklarını yıkamak için pınara doğru yürüdü, bronz postunun altında zarif kasları akıyordu.

Kadın onu düşünceli bir şekilde inceledi. Daha iyi, daha rahat ve kendinden emin hareket ediyor gibiydi. Alnındaki sivri yara kısmen iyileşmiş görünüyordu ama bu konuda rahatlaması mı yoksa endişelenmesi mi gerektiğini bilmiyordu.

Tek bildiği, onun numaralarına kanmadığıydı. Onu görmezden geliyormuş gibi davranabilirdi ama nerede durduğunu çok iyi biliyordu, muhtemelen santim santim biliyordu.

Dragos hâlâ ona bakmadan, "Hazinem nerede?" diye sordu.

Onun hazinesi. Başını eğdi, ellerini kalçalarına dayadı. Eğer durum bu kadar ciddi olmasaydı gülümseyebilirdi. Şu anda bile, tüm şüphelerinin ortasında, ejderha her zamanki gibi sahiplenici olmaya devam ediyordu.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi, sesini daha önce olduğu gibi yumuşak ve eşit tutarak. Saldırgan değildi, tehditkâr değildi. "Size benim gibi yaklaşan birinden şüphelenmek için nedeniniz olduğunu anlıyorum, ama hediyeleri sunarak ne hakaret etmek istedim ne de herhangi bir tuzak kurdum. Sadece sizinle bir pazarlık yapmayı umuyordum."

"Ah, evet," diye cevap verdi, alaycı bir tavırla omzunun üzerinden bakarak. "Çünkü eşini bulmana yardım edebilecek tek kişi benim."

Kadın tereddüt etti. "Evet."

Yıkamayı bitirdi, daireler çizdi ve tahtına oturan bir imparatorun tüm kibriyle sert, taşlı çıkıntıya uzandı. Ancak o zaman doğrudan ona baktı, büyük, altın rengi gözlerindeki ifade çatışmacı ve soğuktu.

Etkisi neredeyse eziciydi. Onun daha önce de düşmanlarına böyle baktığını görmüştü ama şimdiye kadar kendisine hiç bu şekilde bakmamıştı.

"Bu benim soruma cevap değil," dedi.

Çenesini içeri çekerek bakışlarını ona dikti. Geri dönmeyi seçmiş olsa da, bu karar onu sinirli bir ruh haline sokmuş gibi görünüyordu. "Ne fark eder ki? Belli ki bunu istememişsin."

Ejderha gözlerini kıstı. "Fikrimi değiştirdim. Onu bana getireceksin."

Normalde bu muazzam küstahlığa karşılık vermek isterdi ama bunu engelledi. Şimdi ona sataşmanın sırası değildi. Şu anki tavrında hiçbir hoşgörü ya da yumuşaklık belirtisi yoktu. Bu tamamen hâkimiyet kurmakla ilgiliydi. Tüm tavrı kendini kanıtlamasını gerektiriyordu. Başını eğerek diz çöktü ve çantasını açıp altın ve mücevher paketlerini çıkardı. Onları kollarında toplayarak ona doğru yürüdü. Yaklaşık on beş adım ötede yavaşlayarak durdu. Diz çökecekmiş gibi yaptığında, Dragos, "Daha yakına getir," dedi.

Kadın itaatkâr bir şekilde birkaç adım daha yaklaştı. Kişiliğinin gücü tenine baskı yapıyordu. Gücü, görünmez bir korona gibi fiziksel formunun etrafında kaynıyordu ve durumun ciddiyetine rağmen, içindeki çaresiz hayvan onun yakınlığından teselli buldu ve sakinleşti.

"Daha yakına," dedi ejderha tekrar, onu dikkatle izleyerek.

Öldürücü derecede öngörülemezdi, şimdiye kadar tanıdığı ya da karşılaştığı en tehlikeli yaratıktı ve şu anda onu sevdiğini hatırlamıyordu.

Ona karşı temkinli olması gerekiyordu ama bu kadar yorgunken bunu sürdürmek çok zordu ve tüm içgüdülerine ters düşüyordu. İç çekerek, paketleri adamın uzanmış ön ayaklarının arasına yere koyabilecek kadar yaklaştı.

Kadın doğrulduğunda, burun deliklerinin geniş kıvrımı saçlarından birkaç santim ötede durana kadar başını eğdi. Bir süre öylece durdular, sessizce nefes alıp verdiler. Kocaman, erimiş bir göze bakarken, onun ağzını okşamayı ya da küçük çakısını çıkarıp avucunun içini kesmeyi ve alındaki o korkunç, yarı iyileşmiş yaranın üzerine koymayı çok istedi.

O yara ondan her şeyini almıştı. Dragos o anda ona ne kadar şüpheli ya da saldırgan davranırsa davranırsın, asıl düşmanın o yara olduğunu asla unutmadı.

Ama onun açık izni olmadan o kadar ileri gitmeye cesaret edemiyordu. Eğer bir hata yapar ve onu fazla zorlarsa, ona tekrar saldırabilir ve ikisi de her şeyi kaybedebilirdi.

"Şimdi bana şu 'korkunç yanlış anlaşılardan' bahset," diye emretti.

Ne yapacağını şaşırılmış bir halde açıklığa baktı. Olanları ejderhanın kabul edebileceği şekilde nasıl açıklayabilirdi? Pek çok şey yüzyıllar boyunca inşa edilmiş kavramlara ve ilişkilere bağlıydı.

Wyr malikânesinin lordu, milyarlarca dolarlık bir şirketin yöneticisi, bir koca, eş ve babaydı ama ejderha daha önce kendi adını bile bilmiyordu.

Derin bir nefes alarak temkinli ve alçak bir sesle, "Herhangi bir saldırı değildi. Yemin ederim. Daha fazlasını hatırladığında bunu kendin de anlayacaksın."

"Eğer bir saldırı değilse, o zaman neydi?"

"Bir kaza," diye fısıldadı. İki eliyle yanaklarını sildi. "Korkunç, çok korkunç bir kaza. Bir projenin inşasına yardım ediyordunuz ve hep birlikte çalışıyordunuz."

Ona inanıp inanmadığını söylemek imkânsızdı. Ejderhanın yüzü ifadesiz kalmıştı. "Bu kaza nasıl meydana geldi?"

Bir önceki akşam Aryal'a da aynı şeyi sormuştu ama cevabı ancak yarım yamalak anlayabilmişti.

Şimdi, "Ne olduğuna dair tüm detayları bilmiyorum ama bildiğim tek şey, bir gölü çevreleyen ana kayanın büyük bir bölümünde bir dizi küçük, kontrollü patlama gerçekleştirdiğin." dedi.

"Neden?" Onu yakından izledi.

"Alan büyük bir binanın inşa edileceği yer, bu yüzden alanın belirli yerlerde düz olması gerekiyor. Ama kayanın içinde kimsenin bilmediği gömülü bir fay hattı varmış. İncelendiğinde sağlam görünüyordu ama öyle değildi. Siz -diğer birkaç adamla birlikte- hepiniz bulduğunuz yerde, uçurumun bir kenarında güvende olduğunuzu düşündünüz."

Kadın durakladı ama adam hiçbir şey söylemedi, sabit nefesi saçlarını karıştırıyordu. Parmaklarını birbirine bağlayarak ellerini büktü ve devam etti: "Patlama olduğunda, patlamanın gücü fay hattını aştı ve durduğu yeri patlattı. İnşaat ve taş ocağı patlatmalarında bu tür kazalara 'uçucu kaya' derler - bu, ilan edilen tehlike bölgesinin dışına fırlayan malzemedir. En azından bana böyle açıklanmıştı. Fay hattı kırıldığında, bölgenin bir bölümü çöktü. Hepiniz altında kaldınız. Bir adam öldü. Geri kalanınız da ağır yaralandı."

Bir süre sonra, "Arkadaşın bu inşaat alanında'ydı." dedi.

Bu soru onu şaşırttı ve cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kaldı. "Evet," diye fısıldadı. "Ortadan kayboldu."

"Nerede olduğunu bildiğimi düşünüyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama onu bulmama yardım edebileceğine inanıyorum." "Ve beni daha önce iyileştirdiğini iddia ediyorsun." İfade eksikliği

Bunu söylerken kuşkuculuğunun ne kadar derin olduğunu gösteriyordu.

"Bu size oldukça tuhaf geliyor olmalı." Gülümsemeye çalıştı. "Sanırım oldukça tuhaf. Çok tuhaf bir yıl geçirdim."

Eğer onu iyileştirmek isteyebileceğine inanmakta bu kadar zorlanıyorsa, bir de Fıstık'ı öğrenene kadar beklesin. O konuşmanın ne kadar iyi geçeceğini tahmin edebiliyordu.

"Seni hatırlamıyorum," dedi adam.

Kızın başı öne eğildi. Elbette bunu biliyordu ama adamın bunu klinik ve tarafsız bir şekilde dile getirmesi en az gerçek kadar yıkıcıydı. Ona karşı hissettiği tüm tutku, bu muazzam, tüketen aşk fırtınası...

Hiçbiri karşılık bulmadı. Ne ihtiyacı ne de ona duyduğu sevgi, söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyde kendini göstermiyordu. Burada, her zamanki gibi güçlü bir şekilde karşısındaydı, yaşıyor ve nefes alıyordu ve sanki onun için ölçülemeyecek kadar değerli biri ölmüş gibi hissediyordu.

"Seni iyileştirmeme izin vermen için seni ikna etmenin bir yolunu bulabilmeyi çok isterdim," dedi kararsızca. "Bunu senin iyiliğin için diliyorum, böylece kendini daha iyi hissedebilirsin ve belki -sadece belki- anıların sana geri dönebilir. Ama en çok da kendi iyiliğim için istiyorum çünkü eşimi tüm kalbimle özlüyorum ve onu geri kazanmak için her şeyi yaparım, her şeyi veririm."

"Yara zaten iyileşiyor." Kasten ekledi, "Benim de sana ihtiyacım yok."

Belki de sadece bildiği gerçeği söylüyordu ama bu gereksiz yere zalimce görünüyordu ve bu yüzden ona saldırmamak için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu.

Sesi sertleşti. "Belki bana ihtiyacın yok, belki de sadece olmadığını düşünüyorsun. Geçen hafta, ondan önceki hafta ya da ondan önceki hafta sana ne olduğunu hâlâ hatırlamıyorsun. Hangi eski düşmanlarının yakınında olabileceğini ya da hangi yeni düşmanları kazanmış olabileceğini bilmiyorsun. Daha önce hiç olmadığın kadar savunmasızsın Dragos ve sana yardım teklif eden tek müttefikin benim."

Aralarına sessizlik çöktü ve bu sessizlik, Dragos'un, yapmayacağına söz verdiği halde onu çok zorladığı için kendini tekrar suçlamasına yetecek kadar uzun sürdü.

Adam kıpırdandı, uzun, hantal vücudunu oynattı ve onun huzursuzluğundan, bir vuruş yaptığını anladı.

"Bu iyileştirmeye çalıştığın şey nedir?" Dragos onu daha yakından izlemek için başını eğdi. "Bunun gerçekten anılarımın geri gelmesine yardımcı olacağını mı düşünüyorsun? Herhangi bir büyüye müsamaha göstermeyeceğim."

Hissettiği umut dalgası, son yirmi dört saat içinde yaşadığı diğer her şey kadar dayanılmazdı. "Bunun hafızanı geri kazanmana ne kadar yardımcı olacağını umduğumu sana anlatamam, ama gerçek şu ki, bilmiyorum," dedi ona. Daha fazla direnemeyerek bir elini ağzının üzerine koydu ve onu okşadı. "Sana söz verebilirim, seni asla incitmeyeceğim."

Bir yanı onun nazik okşamasından geri çekilmediğini fark edince heyecanlandı ama sonra gidip bunu bozmak zorunda kaldı.

"Elbette yapmazsın, eşini bulmana yardım etmemi umuyorsan yapmazsın," dedi, alaycı tonu sesine geri dönmüştü.

"Elbette" diye terslerken neredeyse burnuna bir tokat atacaktı.

"Yap o zaman," dedi ona.

Bir an için kulaklarına inanamadı. Adamın fikrini değiştirmesine fırsat vermeden kot şortunun ön cebini karıştırdı ve çakısını çıkardı. Onun keskin ve güvensiz bakışları altında avucunu açtı.

"Büyü falan yok," dedi ona, sesi sinirden gerilmişti. "Bu sadece benim kanım. Başını bana doğru eğ."

Yavaşça, hâlâ onu izleyen ejderha başını daha da aşağı eğdi. Kanayan avucunu hafifçe yarasının üzerine koydu.

Avucundan güç akmaya başladı. Dragos nefesini içine çekti ve ürperdi. Uzun bir süre sonra elini çekti ve zayıflayan ışıktaki yarasını inceledi.

Yara çoktan yarı yarıya iyileşmişti ve o izlerken yara solup kemik beyazı bir yara izine dönüştü.

Dragos uzun bir iç çekti. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyiyim. Baş ağrım nihayet geçti." Ejderha onun bakışlarıyla buluştu. "Ama seni hâlâ hatırlamıyorum."

Beşinci Bölüm

O bunları söylerken Dragos onun gözlerini aydınlatan ışığın sönmesini izledi. Gözlerinin oldukça güzel olduğunu fark etti. Büyük ve etkileyici olan bu gözler onun her duygusunu yansıtıyordu. Omuzları çöktü ve başı öne eğildi.

"Tamam." Sesi, kederli yüz ifadesiyle uyumlu olarak donuk ve düz bir hal almıştı. "En azından denedik."

Uzaklaşmak için döndü.

Adam kaşlarını çatı. Onun kendisinden uzaklaştığını görmek hoşuna gitmemişti. Sanki daha önce bir kez düşünmüş gibi, bu gerçek zihninde yankılanıyor gibiydi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Hava soğuyor. Ben senin gibi değilim. Senin gibi vücut ısisına sahip değilim. Ateş yakmak için odun toplamaya gidiyorum." Konuşurken ona bakmadı. "Bunu daha önce yapmalıydım."

Kaşları daha da çatıldı. Onun varlığı çevredeki diğer yırtıcıları caydırırsa da, zemin kayalık ve sarptı ve alacakaranlık çökmeye başlayınca, kendisinden çok daha kırılgan olan biri için bu yolu aşmak tehlikeli olabilirdi.

Aniden, "Beni bırakabileceğini söylemedim," dedi.

Kadın adımlarını sıklaştırdı ve başının arkasındaki aç kızıgınlığını ifade ediyor gibiydi. Cevap verdiğinde kelimeleri keskinleşmişti. "Ve ben sana sormadım."

Bu küstahlık karşısında adam alçak sesle bir uyarı homurdandı ama kadın aldırmadı ve ağaçların arasına doğru yürüdü. Onu görmezden gelmeye nasıl cüret ederdi?

Yeni bir farkındalık öfke patlamasını bastırdı. Onu hatırlamadığı doğru olsa da, acının yokluğu ve zihnindeki ateşli duvarın yokluğu bir şeyin yüzeye çıkmasına izin verdi - büyük bir kavram taşıyan tek bir kelime.

Wyr.

Yırtıcı olmadığı için ona benzemediği kesindi ama yine de temel bir yönden ona benziyordu. İkisi de Wyr'di, ikisi de iki huylu yaratıklardı.

Onun gibi, bir şekilde serin, büyümlü ay ışığı Gücüne bağı olan bir hayvan formu vardı, sıcak acısını hafifleten ve iyileştiren Güç.

Ve onun gibi, onun da bir insan formu vardı.

İçgüdüsel olarak diğel formuna uzandı. Tanıdık, iyi tonlanmış bir kası esnetmek gibi hissetti... ve yer değıştirdi.

Değişimden sonra vücuduna baktı. İnsan formunda hâlâ ondan çok daha iriydi, daha uzun ve daha genişti ve daha ağır kaslıydı. Kot pantolon, tişört ve sağlam botlar giymişti; bunların hepsi kir ve kanla -kendi kanıyla- kaplanmıştı.

Sol elinde sade bir altın yüzük vardı. Merakla ona bakarken bileğine bir şey takılı olduğunu fark etti.

Elini kaldırarak bileğindeki şeyi solan ışıkta inceledi.

Parıldayan, soluk altın rengi bir saç örgüsüydü bu.

Nefesini içine çekti. Örgüyü ne kadar şüpheyile incelese incelesin, üzerinde hissettiği tek Güç dokunuşu kendininkiydi ve bu da bir koruma büyüğü gibi geliyordu. Saç örgüsü sadece basit bir örgüydü.

Ve onu korumak istemişti.

Altın rengi saç oldukça tanıdık geliyordu. Aslında, şu anda bile karanlıkta dik dağ yamacında inatla tırmanan kadının kafasındaki saçın tam tonuna benziyordu.

Gaza gelerek kadının peşinden atladı. Kadın açıklıktan beklediğinden çok daha uzağı gitmeyi başarmıştı. Bakışlarını ağaçların altındaki koyu gölgelere ayarlayarak, kokusu ve içgüdülerıyla onu takip etti.

Kadın ölü bir tepenin yanına çömelmiş, bir kolunun kıvrımına sopalar yığıyordu. Adam yaklaşırken, başını kaldırmadan bir sopayı kılıç gibi ona doğru doğrulttu.

"Geri çekil," dedi. Sesi tuhaftı, duygusallıkla tıkanmıştı. "Beni birkaç dakika yalnız bırak."

Sıkıntı etrafındaki havayı çürütüyor gibiydi ve Dragos gözyaşlarının küçük, belli belirsiz tuzunun kokusunu alabiliyordu. Kaşlarını çatan Dragos kollarını kavuşturdu. Bu kokudan hiç hoşlanmamıştı.

ve sırf o istedi diye hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

"Zamanını boşa harcıyorsun," dedi ona aniden. "Topladığın o küçük dallar yarım saat içinde yanıp kül olacak."

"Hiç yoktan iyidir" diye tersledi.

Elindeki sopanın işe yaramaz engelini aşip ona doğru eğildi ve elini dikkatlice ince omzunun gergin kıvrımına doladı. Onun dokunuşuyla ürperdi, yanağını elinin arkasına yaslayacakmış gibi başını yana eğdi.

Onun bunu yapmasını bekledi ve bu süreçte beklentinin tadını çıkardığını keşfetti ama kadın bu hareketi yapmadı. Hayal kırıklığı düşüncelerini kararttı.

"Açıklığa geri dön," dedi. "Ben yakacak odun getireceğim."

Dikkatle onun dokunuşundan uzaklaştı ve doğruldu. Hâlâ ona bakmadan, yapmacık bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedi.

Başını eğdi ve hâlâ işe yaramaz dal demetini taşıyarak çıkıntıya tırmanan gölgeli figürünü izledi. Eğer onun kendisinden uzaklaşmasından hoşlanmadıysa, dokunuşundan uzaklaşmasından daha da az hoşlanmıştı.

Bu konuda konuşacaklardı. Kesinlikle konuşacaklardı.

Şimdilik dikkatini tekrar ölü yığınının çevirdi. Devrilen ağacın iskeleti ormandaki moloz yığınının altında yatıyordu. Birkaç güçlü tekmeyle kuru odunları parçaladı ve birkaç sağlam parça topladı. Yükünü açıklığa geri taşıdığında, kadının derme çatma bir kamp ateşi halkası için taşları bir daire şeklinde topladığını gördü.

Sözünü sakınmadan yükünü halkadan birkaç metre uzağa yığdı ve başka bir yük almak için geri döndü. Dönüp ikinci kucak dolusu taşı da yığına eklediğinde, onu halkanın önünde çömelmiş buldu. Topladığı çubukları üst üste dizmiş, bir avuç kuru yaprağı küçük bir çakmakla yakmaya çalışıyordu.

Kollarını kavuşturarak onu izledi. Tek bir bakışıyla ateşi yakabilecek olmasına rağmen, kız ondan yardım istemedi ve o da yardım teklif etmedi. Eğer bunu kendi başına yapmak istiyorsa, öyle olsun.

Birkaç dakika sonra küçük bir ateş yakmıştı. Minik alevler hevesle çubukları yaladı ve büyüyen ışık çemberi

etraflarındaki karanlık.

Ancak o zaman başını kaldırıp ona baktı. Daha sakın, daha soğukkanlı görünüyordu. "İnsan formunu hatırlamış olman iyiye işaret. Bu umut verici."

"Öyle mi?" Çenesini tuttu ve düşük kaşlarının altından onu süzdü. "Sanırım öyle."

Güçlü bir duygu çağlayanı ruh halini belirsizleştirdi ve görünüşe göre kız da bunu fark etti, çünkü bakışları temkinli bir hal aldı. "Sizce de öyle değil mi?"

Gözlerinin etrafındaki narin cilt koyu lekelerle gölgelenmişti ve bitkin görünüyordu. Yine de ateş ışığı onu sevmiş, teninin sıcak ve sağlıklı bronzluğunu parlatmıştı. Saçlarının soluk altın rengi parlıyordu.

Saçları.

Bileğine bakmadı.

"Belki de bu iyiye işarettir," diye kabul etti. "Zaman geçtikçe daha fazla sorum olduğunu fark ediyorum, dolayısıyla daha fazla hayal kırıklığı yaşıyorum."

Ateşe bir çubuk daha atarak başını salladı. Profilden bakıldığında yüz ifadesi sert ve kararlıydı. Dayanıklılık gerektiren uzun bir yolculuğa çıkmış gibi görünüyordu.

Onu sınamaya karar vererek şöyle dedi: "Hâlâ burada olmana şaşırdım. Eşin hakkında hiçbir bilğim olmadığını anladığında, şimdiye kadar pes edip gitmiş olacağını düşünmüştüm."

Derin, saf safir moru gözlerinde öfke parladı. En iyi safirlerin gözleri de aynı yoğun, neredeyse mor maviye sahipti. "Kötü birkaç gün geçirdim ve birkaç aksilik yaşadım diye eşimi aramaktan vazgeçeceğimi sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. Benim için uygun ya da kolay olduğu zamanlar için çiftleşmedim - çünkü inanın bana, hiçbiri uygun ya da kolay olmadı. İlk günden beri."

Kadının yanıtındaki ateş çok lezzetliydi. İçinde güneşlenmek, hepsini yemek istiyordu. Ve geldiğinden beri bir kez bile yalan söylememişti. Ona söylediği her şey gerçektir.

Hâlâ kollarını kavuşturmuş, mesafeli bir şekilde dururken, kendi kendine, "Beni iyileştirdiğini iddia ettiğin o zamanı anlat bana," diye sorduğunu duydu.

Odak noktasındaki değişikliğe alışmaya çalışırken hafif bir duraksama oldu. Bir omzunu kaldırdı. "Ben sadece seni iyileştirdiğimi iddia etmiyorum, ben seni iyileştirdim,

üç kez. İlk seferinde, geçen yıl, zehirlenmiştin."

Ne beklediğini bilmiyordu ama her ne ise, kesinlikle bu değildi. Dişlerinin arasından yavaşça tıslayarak bir nefes çekti. "Nasıl?"

Durakladı, kelimeleri aradığı belliydi. "Karmaşık bir durumdu ve bunun için çok fazla sorumluluk alıyorum. İlk tanıştığımızda, birbirimize güvenmeye başlamadan önceydi. Esasen, Elf malikânesiyle olan bazı sınır anlaşmalarını bozman için seni kışkırtmıştım. Seni zehirli bir okla vurdular, böylece onların topraklarındayken ejderhaya dönüşemeyecektin. Göğsünde hâlâ okun isabet ettiği yerde bir yara izi var."

Refleks olarak sağ göğüs kafesinin geniş, düz ve kaslı bölgesini ovuşturdu. Sanki parmakları ondan daha çok şey hatırlıyormuş gibi hemen ette küçük bir çentik buldular. "Peki ya ikinci sefer?"

Narin, üçgen yüzünü karanlık bir ifade gölgeledi. "İkinci seferinde neredeyse ölüyordun. Hikâye yine karmaşık ama temelde sen, bazı müttefiklerinle birlikte, Numenlaur denen bir yerden gelen yaşlı Elflerden biri olan bir istilacıya karşı savaştın. Birkaç kemiğiniz kırılmıştı ve muhtemelen başka iç yaralanmalarınız da vardı. Saldıran orduya karşı kendini savunamadın. Neyse ki sana zamanında ulaşabildim."

Yine Elfler. Her zaman, sorunlarının çoğu kanlı Elflere bağlıymış gibi görünüyordu.

Tek dizinin üzerine çökerek ateşe daha büyük odun parçaları ekledi. Kuru odunlar neredeyse anında tutuştu ve alevler yükselerek soğuk gece havasına ışık ve ısı getirdi.

"Şimdi beni tekrar iyileştirdin," dedi. "Bu bir alışkanlık haline gelmiş gibi görünüyor."

Yüz ifadesindeki gölge tekrar geçti. "Bu sefer seni umduğum kadar iyileştiremedim."

Başını kaldırarak bakışlarıyla onu kısırdı. "Ne kadar ilginç hikâyeler anlatıyorsun," dedi usulca. "Ama her birinde kayda değer bir bilgi eksikliği var."

Kadın çenesini kaldırdı. "Sana anlattığım her şey doğru."

"Bunu söyleyebilirim," dedi Dragos. "Ama benim bilmek istediğim, eşin olduğumu bana ne zaman söyleyecektin?"

Şaşkınlık onu gözle görülür bir şekilde sarstı ve umudun yeniden canlanışına tanık olmak acı vericiydi. "Hatırladın mı?"

Daha önce, taktığı altın yüzüğe ve örgülü saç bileziğine baktığında, gerçekleri bir araya getirmişti. O, yolculuğunun bir parçası değil, varış noktasıydı. Onunla yüzleşmek için dağa tırmanmasının nedeni oydu.

Gecenin içindeki kırık sesi tekrar düşündü.

Geri dön. Bana geri dön.

Bu onun sesiydi, onu çağırıyordu. Şaşkınlık çöktü üzerine. Gerçeği fark etmek mantıksal bir çıkarım meselesiydi ama onu ejderhayla yüzleşmeye iten duyguların derinliğini hesaba katmamıştı. Çok fazla tutku, çok fazla ışık taşıyordu.

Onun için.

Eşimi tüm kalbimle özlüyorum ve onu geri almak için her şeyi yaparım ya da her şeyi veririm.

Onun hakkında konuşuyordu. Daha önce hiç kimse ona böylesine bağlılık göstermemişti, hatırlayabildiği kadarıyla hiç kimse. Sayısız yüzyıllar boyunca ona korku, nefret ve bazen de hürmet göstermişlerdi ve o bunların hepsini hakkı olarak görmüştü.

Ve ona elmaslar, safirler ve altın getirmişti. Gözlerinin safir rengine ve saçlarının altın rengine baktı. En sevdiği şeylere.

O ana kadar merhamet yeteneğine sahip olduğunu bilmiyordu. Elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Hayır, hâlâ hatırlamıyorum," dedi.

Bakışları genişledi ve nereye ineceğini bilmiyormuş gibi uzaklaştı, çünkü nereye bakarsa baksın gördüğü tek şey aynı dehşetti.

Bu bakış onu bir çivi gibi delip geçti.

Ateşin üzerine basarak yanmamasını emretti ve iradesine itaat eden alevler kenara çekildi. Kadının önünde çömelerek elini çenesinin altına koydu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Neden daha önce bir şey söylemedin?" diye sordu.

Kadın bir elini hafifçe adamın koluna koyarak onu okşadı ve kızgınlığı ve öfkesi arasında bile bu hareket onu yatıştırdı.

"Sana nasıl böyle bir şey söyleyebilir ve bana inanmanı umabilirim ki?" diye sordu. "Yani, bir dakika düşünün-hediyeleri iyi niyetle getirdiğim gerçeğini kabul etmekte zorlandınız. Sence hiç tanımadığın biri çıkıp gelseydi durum nasıl olurdu?"

"Merhaba, başındaki yara için üzgünüm, bu arada ben senin arkadaşınım" mı dedi?

Onu bir pençesinin altına sıkıştırmıştı. Kendisine yaklaştığında onu öldürmeye tamamen hazırды. "Ne zaman oldu?" diye sordu.

"Geçen yıl. On dört aydır birlikteyiz." "Peki ya inşaat halindeki bina?"

Kadın dudaklarını ıslattı. "Bu başka bir karmaşık kavram."

Nefesinin altından homurdandı. "Bu yanıt artık kabul edilemez."

"Bazen sana verebileceğim tek yanıt bu oluyor," dedi ona. "Hafıza kaybın sadece benimle ilgili değil Dragos. Hatırlayamadığın çok şey var ve ben sana yılların duygularına, taahhütlerine ve anlayışlarına dayanan şeyleri bir iki cümleyle anlatamam." Onun bileğini kavradı. "Pek çok insanın dahil olduğu koca bir hayatın anılarını kaybettin. Daha önce düşmanlar hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Bu sadece doğru değil, aynı zamanda arkadaşlar için de doğru. Arkadaşlarınız var. Seni önemseyen insanlar var."

Adam ona baktı.

Gözlerini açarak omuzlarını silkti. "Biliyorum, anlıyorum. İnanması zor, değil mi?"

"Kendimize bir hayat kurduk," dedi yavaşça, kelimeleri denerken.

"Kendimiz için bir hayat kuruyoruz," diye fısıldadı. "Ve sırf kötü birkaç gün geçirdik diye bundan vazgeçmeyeceğiz. Ya da birimiz bir süreliğine hafızasını kaybettiğinde ve biraz ısırdığında."

Gözleri kısıldı. "Sen neden bahsediyorsun?" "Boş ver," diye mırıldandı.

Tüm bu konuşma tuhaftı ve bir yanı bunu elinin tersiyle itmek istiyordu. Doğası gereği yalnız biriydi ve yüzyıllardır süregelen birçok nedenden ötürü şüpheliydi.

Kadının hâlâ bir şekilde kendi çıkarları için onu manipüle ediyor olabileceği yine aklından geçti. Bunu neden yaptığı sorusunu bir kenara bırakarak, bunu nasıl yapmış olabileceğini düşündü.

Belki de tüm yalanlarını bir tür doğruluk büyüyle gizlemenin bir yolunu bulmuştu. Belki de onu bir tür tuzağa çekmeye çalışıyordu. Belki de tuzak kendisiydi.

Bakışları tekrar bileğindeki saç örgüsüne ve parmağındaki altın yüzüğe gitti. Mücevher sahibi olmayı ne kadar sevse de, görünüşe göre şimdiye kadar hiç takmamıştı. Ve bu yüzük bir evlilik yüzüğüydü.

Bu kadar sofistike düzeyde bir kurnazlık yapabilmesi için hem alyansı hem de saç örgüsünü o yaralanmadan önce insan formuna sokması ve bir şekilde saç örgüsüne bir koruma büyüğü yaptırmaması gerekirdi.

Gerçekten de tüm bu senaryo onun inandırıcılığını zorluyordu.

Ama öte yandan, bir eşe sahip olma düşüncesi de öyle.

Bir eş.

Karmaşık kavramlarla dolu, arkadaşlıklar içeren bir hayat.

Tüm bu düşünceleri bir kenara bırakarak elindeki gerçeğe odaklandı.

Gerçek şu ki, onun hayatını kelimenin tam anlamıyla bir elinde tutuyordu, uzun parmakları çenesinin altındaki sıcak, yumuşak tene dayanıyordu. Kadının nabızı elinin üzerinde nazikçe atıyordu ve ne gözlerinde ne de kokusunda korku vardı. Sanki onun ellerini teninde görmek istiyormuş gibi öne doğru eğildi.

Hiçbir silahı ya da bariyeri yoktu. Hiçbir büyüğü yoktu, sadece kendi vahşi, içsel Gücü vardı ve bu Güç onunkinin sıcaklığına karşı kışkırtıcı bir serinlikle dokunuyordu.

"Demek birlikte bir hayat kuruyorduk," dedi boğuk bir sesle, parmaklarını taçyaprağı yumuşaklığındaki teninde gezdirirken kızın kalkık yüzüne doğru. "Güzel. Bunu kendim görmek istiyorum."

Giderek artan yırtıcı bir açlıkla, onun güzel ağzının sözlerini şekillendirmesini izledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım bir yerlerde bir evimiz var. Beni oraya götür. Göster bana." Bir omzunu kaldırarak sesine ikna edici bir dokunuş ekledi. "Belki bizzat görürsem hafızam canlanır."

Gözlerinde acı veren, dayanılmaz derecede parlak umut, çözemediği çok sayıda başka, daha karmaşık duyguyla birlikte yeniden canlandı.

Karmaşık hayatlarına eşlik eden karmaşık duygular şüphesiz.

Bunların hiçbiri onun umurunda değildi. Tek bir şey umurundaydı.

Diğer Dragos -hatıraları bozulmamış olan- bir şekilde bu olağanüstü yaratığın kalbini ve ruhunu kazanmıştı. Belki de kendini kıskanmak biraz delilikten öte bir şeydi ama kıskanıyordu.

Diğer Dragos'un sahip olduğu şeyi istiyordu. *O* gerçek bir hazineydi; safirden, elmastan ve altından daha değerliydi.

Ne de olsa, kadim ve alaycı kalbinin özünde kazanmaya meraklı bir yaratıktı.

Altıncı Bölüm

''

Bence eVe gitmek harika bir fikir," dedi Pia yavaşça.

Böylesine dayanılmaz bir kâbus için, her şey yoluna girmeye başlamıştı. Dragos insan şekline dönüşmüştü ve onunla konuşuyordu. Gerçekten konuşuyordu, hırlamıyor, kükremiyor (ya da ısırıyor) ya da emir yağdırmıyordu.

Ayrıca, aralarındaki ilişkinin doğasını kendi başına çözdüğü için de son derece rahatlamıştı. Duyguların hiçbirini hissetmiyordu ve bu göğsüne yanan bir bıçak saplanmış gibi acıtıyordu ama en azından ona anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışmak ve yüz ifadesindeki olası bir inançsızlığı izlemek zorunda değildi.

Dudakları kurumuştı. Tırmanıştan sonra yeterince su içmemişti ve dilinin ucuyla onları nemlendirdi. Bakışları bu küçük harekete kaydı ve niyetlendi, ancak sert ifadesi onun incelemesine kapalı kalmaya devam etti.

Hâlâ çok şüpheliydi ve bu da canını yakıyordu. Kendi mantığı onu azarladı. Elbette şüpheli olacaktı. Şüphe ejderhanın doğasının bir parçasıydı. Çok uzun zamandır yalnız bir yaratıktı, yırtıcı bir doğası ve kadim, ilkel bir geçmişi vardı ve savaşmakta çok hızlıydı. Binlerce yıl öncesine dayanan bir düşman geçmişi vardı.

Şu anki karmaşa onun suçu değildi. Bunların hiçbirisi kimsenin suçu değildi. Sadece rastgele, korkunç bir kaza olmuştu ama yine de olayları kişiselleştirmemek onun için zordu.

Hazırlıklı olmalıydı. Evlerini görmek anılarının geri gelmesine yardımcı olmayabilirdi ama rahatlamasına ve ona biraz daha güvenmeyi öğrenmesine yardımcı olabilirdi. Her şey onu daha önce karşıladığı soğuk ve çatışmacı tavırdan daha iyi olurdu.

Adam hâlâ ona dokunuyordu, elinin sert parmakları çenesinin altında kıvrılmıştı.

Kadın da hâlâ ona dokunuyordu, kendi eli adamın kaslı ön kolunun etrafında kıvrılmıştı.

Bir düşmanın onunla bu kadar yakın temasta kalmasına asla izin vermezdi.

Bu farkındalık onun ölmeyi reddeden inatçı umudunu besledi.

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Ne zaman gitmek istersin?"

Adam gülümsemesine karşılık vermedi. Altın rengi sert bakışları kızın ağzından hiç ayrılmadı. "Şimdi."

Başını sallayarak ayağa kalktı ve ateşe baktı. "Sanırım bunu inşa etmemize gerek kalmadı."

Onunla birlikte doğruldu, kaslı cüssesini yalanlayan o hızlı, kıvrak zarafetiyle. "Bunu göreceğiz," dedi kısaca. Bir elini ateşin üzerinden geçirdi ve Gücü esneyerek alevleri söndürdü. "İhtiyaç olursa hâlâ burada olacak."

Kaslarını sıkarak, irkilmemek için kendini zorladı. Elbette, sırf evlerini görmek istemesi orada kalmaya kararlı olduğu anlamına gelmiyordu.

En azından şimdilik.

Çantasına doğru yürüdü ve uydu telefonunu bulmak için yan cebini karıştırdı. Dragos onu izlerken Graydon'ın numarasını tuşladı. Graydon cevap verdiğinde ona, "Şimdi eve dönüyoruz," dedi.

Graydon dikkatle, "Kulağa umut verici geliyor," dedi.

Graydon'ın Dragos'un söylediği her şeyi duyduğunu çok iyi bildiğini sesindeki ve sözlerindeki tarafsızlıktan anlayabiliyordu. Pia, her hareketini keskin bir kaş çatmayla izleyen Dragos'a baktı.

Graydon'a, "Bu harika bir haber. Endişelenmeni istemedim. Müsait olduğumda arayacağım."

"Yakında ara, tamam mı?"

Dragos sinsice yaklaştı. "Kimdi o erkek?" diye hırladı.

Bu biraz kıskançlık mıydı? Gülümsemeye cesaret edemedi ama neredeyse iki gündür ilk kez kalbindeki ağırlık biraz hafıfledi.

Graydon'ı hatırlamamasına ne anlam vereceğinden de emin değildi. Dragos'la sadece on dört aydır birlikteydiler ama o Graydon'ı çok çok daha uzun zamandır tanıyordu. Hafızasındaki hasar çok derin görünüyordu.

Onun sert bakışlarına karşılık vererek sakince, "O senin en iyi arkadaşlarından biriydi. İkimiz için de endişeleniyordu."

"Onun adını bilmek istiyorum." Adam onun üst kolunu kavradı.

Kadın onun eline baktı. Bu hareket sahiplenici ve saldırgandı ama adamın dokunuşu çıplak teninde nazikti. Tanrı'ya şükür, şiddet dürtüsünü kaybetmişti.

Elini kendi eliyle kapattı. "Adı Graydon ve seni çok seviyor."

"Onunla tanışmak istiyorum." Çenesi gerildi, parmakları da öyle. "Ama bu gece olmaz. Nereye gidiyoruz?"

"Yaralandığın yere nasıl döneceğini hatırlıyor musun?" Onu inceledi, bu bilgiyi nasıl karşılayacağından emin değildi. "Buradan yaklaşık on beş mil uzakta. Dün ayrılırken kafan oldukça karışık."

İfadesi sakinleşti. "Evet."

Onun kendisini böyle dışlamasından nefret ediyordu. Onun ne düşündüğünü anlayamıyordu. Dudaklarını sıkarak, "Kaza evimizden yaklaşık iki yüz metre uzakta, sınırdaki ağaçların diğer tarafında meydana geldi," dedi.

Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kadın endişelenmeye başladı. Orada saldırıya uğradığını düşünmüştü. Ya inşaat alanının yakınına gitmeyi reddederse?

Sonunda, "Bizi oraya götüreceğim," diye cevap verdi.

Kadın başıyla onaylamaktan başka bir şey yapamadan, adam tekrar ejderhaya dönüştü ve Wyr formu açıklığı doldurdu. Kıza çantasını toplaması için zaman vermedi. Bunun yerine onu ön ayaklarından birine aldı, çömeldi ve fırladı.

Pençelerinden birine tutunarak ılık yaz rüzgârına karşı gözlerini kısıtı. Telepatik olarak, "*Altın ve mücevherlerini geride bıraktın.*" dedi.

Uydu telefonuyla birlikte çantasındaydı. Bu gerçekten bahsetmek istemese de, Graydon'ı arama yeteneğini kaybetmekten endişe duyuyordu. Uydu telefonunun yanında olduğunu bilmek bile ona bir can simidi gibi gelmişti.

Dragos'un başı uzun ve güçlü boynunun üzerinde yükselirken arkalarına baktı. Cevabı da telepatikti. *Şu dağın yamacı ıssız. Kimsenin onu bulmasına fırsat vermeden, yakında onun için geri döneceğim.*

Cesaretsizlik onun üzerine çöktü. Bir dirseğini pençesinin kıvrımına dayayarak alnını ellerinin arasına aldı. Kapıyı sadece bir çıkış yolu için açık bırakmıyordu. Aktif olarak tekrar gitmeyi planlıyordu.

Tekrar gittiğinde, onun da gelmesine izin verecek miydi?

Bunun üzerine sorularının odağı büyük ölçüde değişti.

Onu terk etmesine izin verecek miydi? Peki ya Liam?

Endişeli düşünceleri durma noktasına geldi. Cevapları yoktu, sadece soruları vardı.

Sessizliğe gömüldüler. Ejderhanın güçlü kanat çırpışları geri dönüş mesafesini kısa sürede kat etti.

Onlar konuşurken ay doğmuş ve gümüşü ay ışığı kırları aydınlatmıştı. Yolları takip eden ve evleri aydınlatan ışıklar araziye boydan boya kat ediyordu. Manzara ona New York'taki ofislerinde asılı olan sanat eserlerini hatırlattı.

Arazilerine yaklaştıklarında yavaşladı ve daire çizerek bölgeye eğik bir şekilde yaklaştı. Adamın bölgeyi tüm duyularıyla araştırdığından hiç şüphesi yoktu ama ne bulacağını zaten biliyordu.

Hiçbir şey ve hiç kimse. Mülk bir gün önce terk edilmişti ve birkaç güvenlik ışığı dışında evleri karanlık ve ıssızdı. Sabırla onun da aynı sonuca varmasını bekledi.

Görünüşe göre o da aynı sonuca varmıştı, çünkü ani bir rota değişikliğiyle evin önündeki geniş açıklığa indi ve onu ayağa kaldırdı. O izlerken, adam insan formuna geri döndü ve tekrar koluna girmek için yanına geldi.

"Son zamanlarda buraya pek çok insan geldi," dedi. "Nereye gittiler?"

"Sağlıklı düşünemediğini biliyorduk." *Onu tersledi.* Gözlerini kapadı, kâbus gibi görüntünün gitmesini istedi. "Ama ejderhanın geri gelebileceğini de biliyorduk. Onlara geri dönebileceklerini söyleyene kadar herkesin uzak durmasını emrettim."

Onu eve kadar götürdü. Yaklaştıklarında, ısıltılı bakışları her şeyi içine çekti - kısa bir mesafe ötedeki karanlık, boş römorklar, evin bir tarafına park edilmiş birkaç araba, inşaat malzemesi yığınları, yakındaki ağaç sırasının kenarında duran iki Caterpillar traktörü.

Ön basamakta duraklayarak, açıklığa tekrar bakmak için döndü ve boğazının arkasından hayal kırıklığı dolu alçak bir ses çıkardı.

"Neden bazı şeyleri hatırlıyorum da diğerlerini hatırlamıyorum?" diye mırıldandı. "Bunlar araba. Şu iki araç buldozer. Evin yan tarafına takılan bu aparat iskele. Arkadaşını uydu telefonundan aradın. Ateşi bir BIC çakmağıyla yaktın. Tüm bu detaylar elimizin altında ama sen söylemeseydin ben kendi adımları bile bilemeyecektim."

Yüreği sızlayarak başını salladı. "Bilmiyorum. Zihin karmaşık, gizemli bir şeydir. Biz doktorlara danışabiliriz kim

travmatik beyin yaralanmaları konusunda uzmanlar. Yardımcı olabilirler."

Ona kaşlarını çatarak hızlıca bir bakış atmak dışında önerisine yanıt vermedi. Bunun yerine kapı kolunu kavradı ve çevirdi. Kapı kilitli değildi. Kapıyı iterek açtı.

Ellerini birleştirerek onu evin içine kadar takip etti. İçeride tadilat malzemeleri -merdivenler, örtüler, boya kutuları ve çeşitli aletler- açık alanların kenarlarına düzgünce istiflenmişti.

Dragos sessizce zemin kata doğru yürüdü. Dragos da onu takip etti, onlar ilerledikçe ışık düğmelerini açtı.

Dragos'un hızı, kadın ona yetişmek için tırıs gitmek zorunda kalana kadar arttı. Dragos büyük, son teknoloji ürünü ofisinin kapısında durakladı ve kadın onun omzunda durdu. "Kokum bu odanın her yerinde."

Ona, "Çünkü bu oda senin ve burada çok zaman geçiriyorsun. Bu karmaşık kavramlardan biri."

Adamın çenesi büküldü. Onun keşfetmek isteyeceği onca yer varken, bu odanın listenin en başında yer alacağını düşündü, ama bir kez daha göz gezdirdikten sonra odayı terk etti ve evin geri kalanında sinsice ilerlemeye başladı, varlığı düşünceli ve yoğun.

Verandada, görkemli mutfakta, alt katta gitmek istediği her yerde onu takip etti.

Bir keresinde, gizli panik odasının hemen dışındaki koridorda uzun süre durakladı. Kadın onu izlerken umudu yeniden yükseldi. Bu yorucu, kontrol dışı bir duyguydu, sanki kendi ihtiyaçlarından veya isteklerinden tamamen ayrı bir yaratılmış gibi.

Ama adam hiçbir şey söylemedi ve birkaç dakika sonra yoluna devam etti.

Merdivenlerden ikinci kata çıktığında sinirleri bozulmaya başlamıştı. Sanki günlerdir çok fazla kafein içmiş gibi gergin hissediyordu. Merdivenlerin tepesinde duraksadı ve sağa döndü. Kalbi çarpmaya başladı ve elleri titredi.

Bir şey söylemem gerektiğini düşündü. Onu uyarmalıyım.

"Korkuyorsun." Koridorda, kapıları açık boş yatak odalarının yanından geçerken geniş bir omzunun üzerinden söyledi bunu.

"Tam olarak korkmuyorum," diye cevap verdi gergin bir şekilde. "O zaman tam olarak ne?"

Kusursuz içgüdüleriyle Liam'ın çocuk odasının kapalı kapısında durdu ve onun ifadesini değerlendirdi.

Kararsız parmaklarıyla ağzının kenarını ovuşturdu. "Bu da o karmaşık kavramlardan biri."

Kapıyı açtı ve içeri girdi. Ve dondu kaldı.

Kollarını gövdesine sararak dirseklerini sıkıca kavradı ve kapı aralığından onu izledi. Geniş omuzlarından dar kalçalarına doğru inen sırt çizgisi gergindi.

Titreyen bir saniyenin ardından, adam odaların geri kalanına doğru hızla ilerledi. Kadın onun peşinden koştu.

Peanut'ın yatak odasında durdu, duvarlardaki parlak renklere, beşiğe, alt değiştirme pedi ve bebek bezlerinin bulunduğu şifonyere baktı. Liam'ın en sevdiği pelüş hayvanı, tavşanı beşikte yatıyordu. Belli ki Hugh ve Eva herkes tahliye edilirken onu almayı unutmuşlardı.

Dragos onu eline aldı ve kısa bir süre yüzünü içine gömdü. Elleri yumuşak oynucağı, geniş parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkı.

Sessizlik sağır edici bir hal almıştı. Her yeri ağrıyordu. Bedeni fiziksel olarak acıyordu. Nereye bakacağını ya da kendini acıyı azaltacak şekilde nasıl tutacağını bilmiyordu.

Fısıldadı, "Bu bir erkek kokusu. Benim bir oğlum var."

Kelimeler odayı bir çığlık kadar gürültülü bir şekilde vurdu. Sertçe yutkundu ve "Evet" derken sesi titredi.

Alt değiştirme masasının olduğu yöne baktı. "O küçük." Kadın yine "Evet" dedi.

Adam ona döndü, bakışları akkor halinde ve çığdı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Bir oğlum olduğunu nasıl hatırlamam?"

"Bilmiyorum." Bir şey söylemeye niyeti yoktu ama sözcükler kendi hayatlarını kazanmış ve kendilerini içinden çekip çıkarmışlardı. "İkimizi de nasıl unutabilirsin bilmiyorum. *Sen benim iliklerimdesin.*"

Liam'ın tavşanını hâlâ tek yumruğuyla kavrayan adam ona doğru sarsıldı. "Nerede o?"

Başını ellerinin arasına aldı. "Şehirde."

"Benim yüzümden," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Bir eliyle havayı kesti. "Çünkü sana saldırmak için buraya geri dönebilirdim. Benim yüzümden tehlikedeydi."

Şiddetli duyguları, görünmez bir güç gibi tenine çarpıyordu, ta ki her yeri morarana kadar. Bir şeye yaslanması gerekiyordu.

Önünde şiddetlenen volkanik güce karşı onu destekleyecek kadar güçlü olabilecek hiçbir yer yoktu - ilerlemekten başka hiçbir yer. Körü körüne, adamın göğsüne çarpana kadar yürüdü. "Lütfen dur," diye fısıldadı. "Kötü adam sen değilsin. Bu durumda kötü bir adam yok. Bu sadece kötü bir durum."

Kolları ona sarıldı. Havadan, sudan daha çok ihtiyacı olan şey buydu. Onun gücüne yaslandı ve o da onu sıkıca tuttu.

Başının tepesine bir şey indi, yanağına. Kısa bir süre ona dokunduktan sonra kalktı. Kolları gevşedi.

"İnşaat alanını görmem gerek," diye homurdandı.

Omurgasını sertleştirerek geri adım atarken başını kaldırdı. Adamın ifadesindeki vahşilik onu şaşkına çevirmişti, ta ki adamın gerçekten neye ihtiyacı olduğunu anlayana kadar. Savaşma ihtiyacı hissediyordu ama elinde bir düşman yoktu, bu yüzden mevcut olan diğer tek şeye odaklanmıştı.

"Pekâlâ," dedi ona. "Hadi gidelim. Şimdi yapalım."

Duraklayarak tavşanı şifonyerin üzerine koydu. Parmakları oyuncağın yumuşak kürkünde oyalanıyor gibiydi. Sonra ona döndü ve birlikte çocuk odasından çıktılar.

O kanatta keşfetmediği tek bir yer daha vardı, koridorun sonundaki kapalı kapı. Oraya doğru bir bakış atarak kıza bir soru yöneltti. Kadın kısaca, "Bunlar bizim odalarımız," dedi.

Adam tereddüt etti. Çelişkili duygular isteksiz adımlarında belirgindi, kapıya doğru yürüdü ve açtı.

Kısa bir süre önce, onun sütlerine girmesine hazırlıklı olmuştu. Liam'ın çocuk odasındaki o çiğ sahneden sonra şimdi buna zor dayanıyordu. Bir yabancının önünde soyunmaktan daha kötü, daha açık saçık hissetti ve onun ne diyeceğini duymayı beklerken nefes alamadı.

Ya beğenmezse? Ya reddederse?

Eşikten adımını atmadı, bunun yerine ışık düğmesini çevirdi ve uzun süre içerideki odaya baktı. Elleri tekrar yumruk haline gelmişti. "Burası *onun* seninle olan alanı," diye mırıldandı.

Kadın onu doğru duymuş olamazdı. Başını sallayarak, "Affedersiniz, ne dediniz?" diye sordu.

Işığı tekrar kapatarak kapıyı kapattı. "Boş ver," dedi. Yüz ifadesi yine kapanmıştı. Onu yine dışlıyordu.

Birdenbire tüm mutlu anlarıyla birlikte o koridordan çıkmak için çıldırarak hızla merdivenlere doğru yürüdü ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Bu kez onu takip eden oydu. Ön kapıyı kapatma zahmetine katlanmadan evin önünden çıktı ve göl kenarındaki inşaat alanına giden patikadan aşağı doğru yürüdü.

Hayatının yok olduğu yere.

Adam onun peşinden ayrılmadı. Onu hissedebiliyordu, arkasında sinsice ilerleyen büyük bir sıcaklık cehennemi. Birkaç dakika içinde ağaçlık alanı geçtiler ve açık havaya, alanın kenarına doğru yürüdüler.

Durakladığında Dragos yanına geldi ve manzaraya baktılar.

Yakındaki göl ay ışığında huzurla parlıyordu. Bu inşaat alanı, evlerinin etrafındaki alan gibi düzenli değildi. Aletler, baretler ve ekipmanlar terk edilmişti ve açıklığın karşısında, kayalığın dibinde hâlâ moloz yığınları duruyordu.

Oraya bakarken dehşet ve paniği hatırlayarak ağzını kapattı.

Dragos onu elinden tuttu, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve uçurumun dibinde birlikte durana kadar ileri doğru çekti.

Geçmişin içine düştü.

Molozların arasında çıplak elle kazıyordu. Umuda karşı umut.

Kendi kâbusunun anısına öylesine dalmıştı ki, tuttuğu iri ve güçlü elin titrediğini fark etmesi birkaç dakikasını aldı.

Kendinden geçerek Dragos'la yüzleşmek için döndü.

Vücudunun iskeleti titriyordu. Ay ışığında bitkin ve hasta görünüyordu.

"Ne oldu?" Endişeyle kolunu ovuşturdu.

Adamın kasvetli bakışları onunkilerle buluştu. Kısık sesle, "Seni tersledim," dedi.

Hatırlamasını istediği onca şey arasında, asla hatırlamamasını umduğu tek şey buydu.

Nasıl cevap vereceğine karar vermek için bir saniyesi vardı. O anda, bu deneyim hakkında asla konuşmayacağına dair özel bir yemin etti.

Nasıl hissettiği -şok, umutsuzluk- onu ilgilendirmezdi. En azından onu bundan koruyabilirdi. Her ikisinin de olanlardan kaynaklanan kendi sorunlarıyla başa çıkmaları gerekecekti ama şimdilik bununla yüzleşmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Sesini sakın ve makul tutarak, "Tabii ki yaptın. Başka nasıl davranabilirdin ki? Kafana büyük bir darbe almıştın ve saldırı altında olduğunu düşünüyordun."

Birlikte geçirdikleri kısa süre içinde bazı zor anları paylaşmışlardı, ama tüm bunlara rağmen onu hiç bu kadar yaralı görmemişti. Kusacakmış gibi görünüyordu.

"Az kalsın seni öldürüyordum," dedi boğazının arkasından. "Seni öldürebilirdim. Ne tür bir Wyr eşine bunu yapabilir?"

Sanki uzun süredir koşuyormuş gibi düzensiz nefes alıyordu.

"Yapmadın." Kollarını adamın titreyen bedenine doladı ve onu en güçlü, en sıkı şekilde kavradı, yanağı göğüs kemiğinin hafif çukuruna yaslanacak şekilde başını çevirdi. "*Yapamazsın.*"

Adam ezilmiş gibi anlaşılmas bir ses çıkardı ve onu kendine doğru çekti.

"Seni hâlâ hatırlamıyorum," diye fısıldadı.

Birkaç saat önce bu sözleri duymak onu çok yaralamıştı ama şimdi daha iyi biliyordu.

Sakinleştirici bir şekilde sırtını ovdu. "Evet, hatırlıyorsun. İçinde derinlerde bir yerde, biliyorsun. Sadece sabırlı olmalı ve buna biraz zaman tanımalıyız." Başını arkaya yatırarak ona nazik bir gülümseme verdi. "Çünkü ben de senin kemiklerindeyim."

Yedinci Bölüm

DRAGOS bunu BİLMİYORDU.

Eğer kız onun iliklerindeyse, neden narin, kadınsı formunu kollarında tutmak tamamen yeni bir his veriyordu? Saçlarının parfümlü kokusu inanılmazdı. Onun bedenine yaslanırken sergilediği güven devrim niteliğindeydi, hayatını değiştirmişti.

Onun güvenini kazanmamıştı. Bu bir hediye idi, tıpkı iyileşmesi, altın ve mücevherler gibi. Onun ruhunun cömertliği onu şaşırtmıştı.

Kişiliğinin farklı yönleri birbirlerine karşı öfkeliydi. Kendini parçalanmış, çok fazla yöne çekilmiş hissediyordu. Bir yanı orada olmayan anıları arıyordu. Bu yerdeki varlığına dair bu kadar çok kanıt karşısında şok olmuş ve bunların hiçbirinin bir parçası olamadığı için öfkelenmişti.

Bir de kıskançlık vardı ki bu onu her zamankinden daha deli hissettiriyordu.

Diğer Dragos'tan, bu zengin ve karmaşık hayatın tam bir katılımcısı olan Dragos'tan nefret ediyordu. Pia'nın açıkça hayranlık duyduğu kişiden. Diğer ejderhaya kükreyerek meydan okumak ve onu parçalara ayırmak istiyordu, ta ki hayatta kalan tek kişi, gerçek galip ve tüm bu ödülün mirasçısı kendisi olana kadar.

Ama başka bir ejderha yoktu. Sadece kendisi vardı. Hissettiği tehdit onun içinde yatıyordu.

Onu tersleyen kendisiydi. Bilmeden onu öldürebilirdi ve ileriki bir tarihte ne yaptığının farkına varabilirdi. Onun eşi olduğunu hatırlayabilirdi. Bu düşünceyle tekrar soğuk bir mide bulantısı kapladı içini.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ona. "Ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam. Bilmiyordum. Bilseydim bunu asla yapamazdım."

İnce bir eliyle onun sırtını ovuşturdu. Konuştuğunda sesi her zamanki gibi nazik ve pragmatikti. "Ne kadar üzgün olduğumu biliyorum ve üzüleceğini de biliyordum. Burada olanları asla hatırlamanı istemedim. Tek istediğim bizi hatırlamanı."

Elbette kocasını geri istiyordu. Güven verici bir şeyler söylemenin tam zamanı gibi görünüyordu, ama kulağa tamamen çılgınca gelmeyen herhangi bir şeyi dile getirecek kadar savaşılan parçalarını uzlaştıramadı.

"Sen onun değilsin" gibi şeyler. Sen benimsin.

Seni benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim.

Onunla geçirdiğin zamanı unut. Benimle ol, burada ve şimdi, benim olmam gerektiğini düşündüğün bir imajla değil.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak kelimelerden tamamen vazgeçti, kızın başını eğdi ve ağzını kendi ağzıyla kapattı. Kızın bedeni onunkine karşı istekle yumuşadı ve dudakları onun istilasına için ayrıldı.

Bu yanıt ona ait olmalıydı ama buna güvenemiyordu. Hissettiği şeyler karanlık, karışık ve şiddet doluydu. Kocasını öptüğünü sanıyordu. Oysa vahşi bir yaratığı öpüyordu. Birini öldürebilecek ya da ona sahip olmak için her şeyi yapabilecek birini.

Adam ağzını geri çekti ve kadın hem kalbine hem de kasıklarına giden yumuşak bir protesto sesi çıkardı. Bir an için başını tekrar kendisine doğru çekmek için onu çekiştirebileceğini düşündü ve açgözlü, doymak bilmez bir yanı bunu yapmasına, onu istediğini göstermesine ihtiyaç duydu.

Beni görmesini. Beni seç.

Bunun yerine onu bıraktı ve uzaklaştı.

"Burada daha fazla zamana ihtiyacın var mı?" Sesi nefes nefese geliyordu.

"Hayır," diye tersledi. Onun geri çekilişini izledi ve bir yanı öfkeyle geceye saldırmak istedi.

"Eve dönmek ister misin?" diye sorarken temkinli bir şekilde yan gözle ona baktı.

Eve, olmayan bir çocuk için sessiz, boş çocuk odasına ve *diğer Dragos'un* onunla paylaştığı güzel, sakın oda süitine.

Yumruklarını sıkarak kalçalarına bastırdı. Bu onun için bile çok dengesiz bir durumdu. Kendini kontrol altına alması gerekiyordu. Kendisine güvenmiyorsa, onun kendisine güvenmeye devam etmesini nasıl bekleyebilirdi?

"Geri dön." Sesi çok kısıktı ve yumuşatmak için mücadele etti. "Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Tereddüt etti, yüzü sadece ay ışığında ortaya çıkan nadide bir çiçek gibi onunkine doğru eğilmişti ve endişesini gizlemeye çalışsa da, yine de ince bedeninde dolaştığını hissedebiliyordu. "Emin misin?"

Ani bir sezgiyle onun neden endişelendiğini anladı. Onun yüzüne dokundu. Teninin yumuşaklığı bağımlılık yapıyordu. Bu kez kibarlığa uzandığında, bu ona kolayca geldi. "Gitmeyeceğim," diye mırıldandı. "Sadece birkaç dakika istiyorum."

Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı ve yüzünü onun avucunun içine bastırdı. Sessizce, "Tamam. Evde görüşürüz," dedi.

Yırtıcı bir içgüdüyle, o yumuşak deriyi zedelememek için dikkatlice çenesinin narin açısını kavradı. Yüzüne doğru, "Seni öpmeyi bırakmak istemedim," dedi.

Kızın geri çekilen nefesinin minik sesi adamın sıcak tenine değdi. Kadının kalp atışları adamın parmak uçlarına çarpıyordu. "Çekip gitmek istemedim." diye fısıldadı.

Ben sandığın kişi değilim.

Olmamı çok istediğin adam değilim.

Bunu söylemedi. Bunun yerine dudaklarıyla onun yumuşak ağzını okşadı ve kendisinin gerçekten *de diğer Dragos* olduğunu bir kenara bıraktı; *bu* tensel yakınlaşma dürtüsü tamamen yeniydi. Bu onun dünyasında ilk kez oluyordu ve kendi yarattığı bir karmaşanın içinde sıkışıp kalan ejderhanın bunu ona nasıl söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Adamın elini bırakarak geri çekildi, topuğunun üzerinde döndü ve eve doğru yürümeye başladı.

Ejderha ağaçların gölgesinde kaybolurken, adam onun geri çekilen haline baktı ve kasları içgüdüsel olarak gerildi. Gerçekten yalnız kaldığında, içindeki vahşi, kıskanç yaratığa teslim oldu, ejderhaya dönüştü ve inşaat alanının her santimetrekaresinde sinsice dolaştı.

Neye baktığı umurunda değildi. Yanlış bir şey yaptığına dair herhangi bir kanıt aramıyordu. Bu şüphe tamamen ortadan kalkmıştı. Ejderha, asıl faaliyet devasa ve karmaşık zihninin içinde gerçekleşirken, yapacak bir şeyler bulmak için taşları ve çeşitli eşyaları karıştırıyordu.

Altın ve mücevherleri saklamak için dağın arkasında bırakmamıştı. Bunu unutmuştu ve ancak o konuyu açtığında hatırlamıştı.

Bu da onun yapacağı bir şey değildi. O hazineyi asla unutmazdı. Asla. Bu sefer hariç, tüm dikkati önündeki gerçek hazineye odaklanmıştı.

Kanıyla şifa verebildiğini duyduğu tek bir yaratık vardı, o da uzun zaman önce efsane ve mitlerde kaybolmuş bir yaratıktı ama yine de onun gerçek doğasının bu olması gerektiğini biliyordu. Ateşin komutlarına nasıl yanıt vereceğini bildiği gibi bunu da biliyordu.

İnşaat alanını terk ederek kısa bir uçuşla ağaçların oluşturduğu bariyerin üzerinden atladı ve diğer taraftaki açıklığa indi. Yere iner inmez, onu izlemesi ihtimaline karşı varlığını gizledi ve devasa evin etrafında sinsice dolaştı.

Şu manzaraya bakın, ne kadar medeni. Çok güzel.

Onun için açık bıraktığı ışıklar karanlıkta parıldıyordu.

Eve dişlerini gösterirken kuyruğu ileri geri sallanıyordu. O uygar, güzel hayata uymuyordu. O, ayın gölgelerle dolu bir dünya yarattığı ve diğer yırtıcıların onun varlığının ilk işaretinde sıvışmayı bildiği geceye uyuyordu.

Dragos.

Cuelebre.

Bunlar onun isimleriydi ve ne olduğunu anlatıyorlardı. Ne daha fazla, ne daha az, yine de o evin her yerinde medeni bir adamın, çiftleştiği adamın, ona asla geri dönmeyecek olan adamın kanıtlarını görmüştü.

Nefret ettiği ve elinden gelse öldüreceği adam. Olmak istemediği adam.

Ama üst kattaki o yumuşak, dingin odalarda o adamın yerini almak istiyordu. Krem rengi mobilyalar ve mücevher tonlarında renklerle dolu o özel yer ve onun yuvasının tüm şehvetli kanıtları. Sürdüğü parfüm. Kadınsı kıyafetler, ayakkabılar ve mücevherler.

En çok da o adamın karısını kendi karısı yapmak istiyordu.

Böylece medeni hayatın geri kalanına katlanacaktı. Ofisindeki karmaşıklığı çözecek ve bütünün bir parçası gibi görünen diğer pek çok yaratıkla barışmayı öğrenecekti. Başını eğerek yeniden insan şekline büründü ve eve doğru yürüdü.

Daha iyi bir adam, belki de aşık *olduğu diğer Dragos*, onu dönüştüğü şey konusunda uyarabilirdi.

Ama o daha iyi bir adam değildi. Hiç de iyi bir adam değildi.

Ve ne yazık ki kızın yüzüğünü parmağında taşıyan da oydu.

Ön kapıdan girerek onu evin arka tarafına kadar takip etti ve onu mutfakta, masada oturmuş bir kase mısır gevreği yerken buldu.

Duş almıştı ve nemli, taranmış saçları biçimli başının kıvrımını takip ediyordu. Sağlam yürüyüş kıyafetleri yoktu ve ince, yumuşak görünümlü bir pijama pantolonu ile teninin altın sarısı bronzluğunu vurgulayan koyu, yakut kırmızısı kolsuz bir üst giymişti. Ayrıca yalınayaktı, pembe boyalı ayak tırnaklarının pantolonunun paçasının altından görüldüğünü gördü.

Kendinden emin bir ifadeyle ona bakarak, "Acıktıysan buzdolabında bir sürü yiyecek var," dedi.

Adam açlıktan yanıyordu ama yemek için değil. Mısır gevreğinin son lokmasını kaşıkla ağzına götürürken onu doyumsuzca izledi. Yemeğin son lokmasını alırken dolgun, çıplak dudaklarının kaşığının etrafında kayma şekli ona inanılmaz derecede acı veren bir ereksiyon verdi.

Kendini kontrol etmek için savaştı. Çok fazla stres altındaydı ve bildiği kadarıyla uzun zamandır hiçbir şey yememişti. "Peki ya sen?" diye sordu ejderha, özenli bir ses tonuyla. "Yemek istediğin başka bir şey var mı?"

Kadının iri bakışları ona doğru kaydı ve ejderha onun temkinli ifadesinden pek de doğru davranmadığını anladı. "Hayır, teşekkür ederim. Yeterince yedim."

Kadın oturduğu yerden kalkıp kasesini ve kaşığını lavaboya taşıırken, adamın bakışları onun düzgün kalçalarına ve uyluklarına kaydı; pantolonunun ince kumaşının altından süzülen sıkı kaslar dikkat çekiyordu.

Aniden, "Senin ne olduğunu biliyorum. Beni iyileştirdiğinde anlamıştım."

Elindeki kâseyi lavaboya bırakıp yüzünü ona döndü, dişleri alt dudağında endişeleniyordu. "Aslında senden saklamaya çalışmıyordum, gerçi bilmen gerekir, herkesten saklıyoruz."

Hiç şaşırmamıştı. Wyr formundayken boynuzu her türlü zehri yok edebilirdi. Kanıyla iyileşebiliyordu. Sadece adil olmayan yollarla ele geçirilebilirdi. Hiçbir kafes onu tutamazdı. Feda edilen hayatı ona ölümsüzlük bahşedebilirdi. Ne tür bir yaratık olduğu duyulursa, hayatının sonuna kadar avlanırdı.

Onu korkutmamak için yavaşça odanın karşısına geçip ona doğru yürüdü. Başını eğerek onu yakından inceledi. "Kendini gizliyorsun

Bir şekilde. Daha önce fark etmemiştim. Varlığımı nasıl gizleyeceğimi biliyorum ama senin kadar ustaca gizlenebilen birini daha önce hiç görmemiştim."

Henüz bilinçli olarak fark etmemiş olsa da, derinlerdeki hayvani bir parçası onun ava çıktığını hissetti ve mutfak tezgahına yaslanırken vücudunu huzursuzca kaydırđı. "Annem her zaman gizlenmenin kendimiz için yapabileceğimiz en önemli şey olduğunu söylerdi. Bir de ne zaman kaçacağımızı ve nasıl saklanacağımızı bilmek."

Onun kaçtığını görmek isterdi. Korktuğı ya da tehlikede olduğunu hissettiğı için değil - bu düşünceler ona gözyaşlarının kokusu kadar iğrenç geliyordu. Ama onu karanlık bir orman patikasında kovalarken elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığı düşüncesi... Bu, sahip olduğu her avcı içgüdüsüne hitap eden bir oyundu ve ereksiyonu sertleştirdi.

Kadının önüne geçerek, bir elini gövdesinin iki yanındaki tezgâha koyarak onu lavaboya sıkıştırdı. Bu kadar yakından, nabzının nasıl attığını ve nefes alışının nasıl kısaldığını duyabiliyordu. Günün bu uzun mücadelesinde ortaya çıkan pek çok şey arasında, onun kendisi için tahrik oluşunun kokusunu alabilmesi en şaşırtıcı olanlardan biriydi.

Vücudundan yayılan sıcaklık, havayı teniyle yıkayan hafif bir ısıydı. "Görünmezlik büyüsünü çıkar," dedi alçak ve boğuk bir sesle. "Seni gerçekte olduğun gibi görmek istiyorum."

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Aramızda herhangi bir engelle asla müsamaha göstermedin."

Kaşlarını çattd, kendisiyle *diğer Dragos* arasındaki karşılaştırmadan ne kadar hoşlandığından emin değildi ama nasıl cevap vereceğine karar vermeden, kadının o zarif, ince gizleme büyüsü kayboldu.

Teninden soluk, narin bir aydınlık parlıyordu. Diğer tüm dürtülerini kaybetti ve bakakaldı. Parıltı ayın gümüşü ışıltısına çok benziyordu, ama onun serin, cadı büyüsüyle sırlıslam olduğu için katlanarak daha değerliydi.

Huşu içinde kendini kaybetti. Ejderha en son ne zaman huşu duyduğunu hatırlayamıyordu. Belki bir kez dünyanın sabahında, o ilk parlak şafakta hissetmişti. Kadının ellerinden birini nazikçe tutup ağzına götürdü, zarif bileğindeki ve kolundaki hareketin zahmetsiz simetrisine hayret etti.

Onun hareketine uyum sağladı ve elini kaldırıp yüzünün yan tarafını okşarken bu hareketi kendi hareketi olarak kabul etti. Bu sihir, onun varlığının yakınlığı

Tenine işledi ve yaşlı, kötü ruhuna doğru yol buldu. Nefes almayı unutarak gözlerini kapadı ve onu açgözlülükle içine çekti.

"Şimdi neye ihtiyacın var Dragos?" diye sordu usulca. "Biliyor musun? Boşluğa ya da uyumak için kendine ait bir yere mi ihtiyacın var? Yoksa dağın zirvesine geri mi dönmek istiyorsun?"

İç tepkisinin hızı onu sarstı, kendine ait bir yer edinme düşüncesini anında inkâr etti ama kadın dağın zirvesine geri dönmekten bahsedince duraklamak zorunda kaldı.

Bunu inkâr edemezdi. Baştan çıkmıştı. Çıkıntının taşları hâlâ günün güneşinin sıcaklığını yayıyor olacaktı ve gece gökyüzünün devasa gölgesi, elmas gibi parıldayan yıldızlarla başının üzerinde yaylanacaktı. Buranın vahşiliği ve yalnızlığı onu çağırıyordu ve eğer isterse kızın da onunla geleceğini biliyordu.

Yine de, küçük hazine yığınının -hediyelelerini- toplamak için bir noktada geri dönmek istese de, şimdi oraya geri dönmek bu yerin yabancı manzarasını fethetmek olmayacaktı ve yapmaya en kararlı olduğu şey de buydu. Üst kattaki o özel yeri, *diğer Dragos*'larla paylaştığı yuvayı istila etmesi ve kendi yuvası olarak sahiplenmesi gerekiyordu.

Onu o alanda sahiplenmeye ihtiyacı vardı.

Onun bakışlarını tutarak, kasıtlı bir şekilde, "Seni yatağa götürmem gerekiyor," dedi.

Kızın uyarılma hissi derinleşti ve o anda yüzüne gelen ışığın kendi büyüyle hiçbir ilgisi yoktu, her şey aralarında yarattıkları büyüyle ilgiliydi. "Sevindim" diye fısıldadı.

Elini tutarak döndü ve birlikte sessiz eve doğru yürüdüler.

Sekizinci Bölüm

PIA, Dragos'un kasıtlı, şehvetli yaklaşımı ya da yukarıya el ele çıkmaları hakkında ne düşüneceğini BİLEMİYORDU.

Sakin bir tempo gibi hissettirmeliydi. Ama öyle olmadı. Derisinin altında sürünen ve onu ateşe veren yavaş bir yanık gibi hissettirdi.

Peanut'ın çocuk odasının önünden geçerlerken kapalı kapıya baktı ve gözlerindeki ifade karamsarlaştı. "Benim de onu görmem gerek," dedi. "Ama henüz değil. Önce kendime biraz daha çeki düzen vermeliyim."

Düşünmek için bir süre durakladıktan sonra, "Bu harika bir fikir. Kaza daha dün öğleden sonraydı, üzerinden bir gün bile geçmedi. Onu ne kadar özlesem de, etrafı onu seven insanlarla çevrili ve ona bakarak harika bir iş yaptıklarını biliyorum. Birkaç gün, hatta belki bir hafta dinlenmesi sorun değil." Başını kaldırıp ona baktı. "Şu anda en önemli şey ihtiyacın olanı aldığından emin olmak."

Adam sütlerinin kapısını açtı, düzleştirilmiş elini kadının sırtına koydu ve onu içeri buyur etti. Tırnağını ısırarak onun odaları keşfedişini, her şeyin nerede olduğunu kendi kendine keşfedişini izledi. Sessizce, birkaç dakikalığına gömme dolabın içinde kayboldu, sonra banyoya girdi. Bir an sonra, akan suyun sesini duydu.

Eğer durum normal olsaydı, adam onun elini asla bırakmazdı. Onunla birlikte gider, ona rahatlık ve seks teklif ederdi. O duşta iyileştirici bir yakınlığı paylaşırlardı. Bunu daha önce de birkaç kez yapmışlardı.

Şimdi her şey çok tuhaftı. Adam ona doğru ilerliyor ve tensel ilgisini gizlemiyordu ama yine de derin ve temel bir şekilde kalan engelleri vardı. Bu durum kafasını karıştırıyor ve kendi içgüdülerini sorgulamasına neden oluyordu.

Dragos gibi davranıyordu ama *onun* Dragos'u gibi davranmıyordu.

Gözleri yaşlarla doldu, balkon kapılarına gitti, ardına kadar açtı ve biraz temiz hava almak için dışarı çıktı. Duşta birlikte paylaştıkları iyileştirici, samimi zamanlardan haberi yoktu ve o

çok istemesine rağmen banyoya gidip ona katılacak kadar kendine güvenmiyordu. Nasıl davranacağını bilmiyordu ve yanlış bir şey yapmaktan, onu uzaklaştıracak bir şey yapmaktan korkuyordu.

Onun balkona çıktığını duymamıştı. Hızlı ve hafif olmasının yanı sıra, istediği zaman olağanüstü sessiz de olabiliyordu.

Başka bir şey onu uyardı; devasa, şiddetli bir Güç duyularına çarptı.

Yüzünü silerek bakışlarını uzaktaki gölgeli sıradağlara sabitledi.

"Gidebilirsin, biliyorsun," dedi. "Özgür olabilir, yepyeni bir hayata başlayabilirsin. Wyr çiftleşmesi tarihinde hiç kimsenin sahip olmadığı bir çıkışa sahipsin."

Ayrıca, sadece çiftleşmiş olmaları birlikte yaşamak zorunda oldukları anlamına gelmiyordu. Birkaç farklı Wyr türü eşleriyle birlikte yaşamamayı seçti. Doğaları gereği yalnız yaşarlar, hayatlarını ayrı tutarlar ve sadece ihtiyaç duyduklarında bir araya gelirlerdi.

O bu şekilde yaşamak istemiyordu. Paylaştıkları şeylerin zenginliğinden sonra buna uyum sağlamayı hayal bile edemiyordu ama başka seçeneğiniz olmadığında neyle yaşayabileceğinizi asla bilemezsiniz. Eğer onu hayatında tutmak için gereken buysa, bunu yapacaktı.

Elleri omuzlarında kenetlendi ve onu etrafında döndürdü.

Çıplaktı, mürekkep gibi siyah saçları ve koyu bronz teni hâlâ nemliydi. Temiz, erkek kokusu üzerine sinmişti. Adam onu kendine doğru çekip ters dönmüş yüzüne doğru eğilmeden önce adamın kaslı vücuduna dair sadece bulanık bir izlenim edindi.

Yüz ifadesi ölümcül bir hal almıştı ve gözlerindeki altın rengi parlak ve sıcak bir şekilde parlıyordu.

"Siktir et," diye tısladı.

Ah, ona çok tatlı şeyler söylüyordu.

Saçları kırıışmış göğsünü okşayarak kararsızca, "*Yapmalısın* demedim, hatta yapmanı istediğimi de söylemedim. *Yapabilirsin* dedim. Sadece bu durumun gerçekten tuhaf olduğunu belirtmek istemişim."

O ölümcül yüzünü onunkine dayadı ve hırlayarak, "Benim olanı saklarım. Onu bırakmam. Onu asla kaybetmem ve onu benden almaya çalışan herkesin peşinden giderim."

Bunu gayet iyi biliyordu, bir zamanlar ondan bir şey çaldığını ona söylememeyi seçmesinin en önemli nedenlerinden biri de buydu. Aslında, onun peşinden gitmesi ilk tanışma şekilleri olmuştu.

Bu da o karmaşık kavramlardan biriydi ve en iyi bağlam içinde değerlendirilebilirdi.

Ortamı yumuşatmak için bir şeyler söylemeliydi. Kaza yerinde onun travmatik tepkisine verdiği nazik ve pragmatik tepkiyi göstermeliydi.

Ama pragmatik yanı yıpranmıştı. Son iki gündür kışına tekmeyi yemişti. Birdenbire, daha fazla başa çıkma yeteneği kalmamıştı ve gözyaşlarının gelmesini engellemeye çalışsa da, lanet olası gözleri akmaya başladı.

Sesi titriyor ve ağzı sallanıyordu. "İşte bu, beni senin yapan o anılardan hiçbirine sahip değilsin artık."

Hatta daha da öfkeli görünüyordu. "'Ben senin kemiklerindeyim' sözüne ne oldu?"

"Bunun doğru olmasını istiyorum ama doğru olup olmadığını bilmiyorum, değil mi? Ve ben yorgun değilim."

"Kes şunu," dedi. "Dur."

Kadının yüzünü kavradı. Ses tonunun sertliğine rağmen elleri son derece nazikti, iki başparmağıyla gözyaşlarının yollarını sildi.

Adamın ona ağlamayı kesmesini emrettiğini geç de olsa fark etti ve içinden bir kahkaha hıçkırığı koptu. Kısa sürede başka bir şeye dönüştü.

"Öldüğünü sanmıştım," diye hıçkırdı. "O korkunç kaya yığınının önünde durdum ve senin öldüğünü sandım ve tek istediğim o yığının altına girip sana katılmaktı."

Sert yüz hatları kaskatı kesilmişti. Onu kollarına alıp yatak odasına taşıırken dünya tersine dönmüştü.

Onu yatağa yatırdı ve üzerine çökerek ağır bedeniyle onu kısırdı. Kadın onun ağırlığını arzuluyordu. Başının arkasını kavrayarak parmaklarını onun ipeksi siyah saçlarına geçirdi ve ona sıkıca tutundu.

Adamın ağzı onunkinin üzerine indi ve kontrolsüz kelime selini durdurdu.

Sertleşmiş dudakları onunkilerin üzerine eğildi ve dili ağzına daldı. İncelik yoktu, kandırmaca yoktu. Bu bir almaydı ve o da buna uzandı.

tüm açgözlü kalbiyle, içindeki her şeyle onu geri öptü. Tüm sevgisiyle, tüm arzusuyla.

Yumruklarını başının iki yanındaki yatak örtüsünde birleştirerek ağır, kaslı kalçasını onunkinin arasına soktu. Adamın ereksiyonunun sert ağırlığı leğen kemiğine yaslandı ve kadın ona uzandı, titreyen bir eliyle geniş, kadife başını okşadı.

Adam onun ağzına doğru tısladı ve kalçaları ritmik bir şekilde onunkileri itti.

Kadın da onun ritmine uyarak geri itti. Ağzını onunkinden çekerek dizlerinin üzerine yükseldi ve vücudundaki giysileri parçaladı.

Kadın tamamen çıplak kaldığında, adam dondu kaldı. Adamın hareketsizliği onu duraksattı ve yüz ifadesini inceledi.

Adam ona bakıyordu.

Yatak odaları gölgeler içindeydi. Tek aydınlık pencerelerden içeri süzülen ay ışığı ve ondan geliyordu.

İnci parlaklığındaki ışıltı her santimetresinde parlıyordu. Doğduğundan beri onun bir parçasıydı. Hiçbir amaca hizmet etmiyordu. Saçının ya da gözlerinin rengi gibi, sadece öyleydi. Çoğu zaman buna öfkelenir, bazen de doğası hakkında verdiği bilgilerden korkardı.

Bu, varlığının en tehlikeli gerçeğiydi, ona ihanet etmesi en muhtemel şeydi. Özel ve güvenli bir yerde olduğundan kesinlikle emin olmadıkça asla gardını indiremez ya da gizlenme büyüsunü gevşetemezdi.

Tüm bunlar Dragos'un yüz ifadesindeki şaşkınlık karşısında eriyip gitti. Bir eliyle göğsünün kabaran kıvrımına dokundu, nasırlı parmaklarının ucuyla meme ucunun pembe çıkıntısını daire içine aldı.

Diğer eliyle de ince belinin kıvrımlarını ve kalçasının kabarıklığını okşadı. Uyluklarının birleştiği yerdeki altın bukleler arzusunun keskin acısıyla nemlendi.

Onunla birlikte olana kadar ne kadar boş olduğunu hiç fark etmemişti. Sonra boşluk onu delip geçti ve bu acıyı dindirebilecek tek kişi oydu.

"Sen hayatımda gördüğüm en muhteşem şeysin." Sözleri zar zor duyulabiliyordu.

Büyük, sert penisini parlayan bir eliyle kavrayarak uzunluğunu okşadı ve fısıldadı, "Sen de şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şeysin."

Güçlü gövdesi ağır kaslarla bağlanmıştı. Ay ışığının aydınlattığı odada karanlık, gölgeli bir figürdü, vücudunun büyük kısmı daha da karanlık gölgelerle tanımlanıyordu - geniş göğsüne serpilmiş ipeksi siyah saçlar ve

Kasıklarına doğru inen oklar, onun üzerinde sürünürken karın ve pazu kaslarının dalgalanması, kalçalarındaki uzun et girintisi.

Elleri ve dizleri üzerinde durarak onu vücuduyla hapsedene kadar durmadı. Bu baskın, sahiplenici bir duruştu ve kız buna bayıldı. Ellerini açlıkla onun üzerinde gezdirerek yassı, erkek meme uçlarına dokundu ve göğsündeki bir tutam saç okşayarak kasıklarına inen yolu takip etti.

Ağır, kalın ereksiyonu ona doğru sarkıyordu ve ereksiyonun altındaki kesesi iyice gerilmişti. Penisin tabanında daireler çizdi ve testislerini okşadı, yatakta bacaklarının arasına kayarak onu ağzına almak niyetindeydi ama adamın başka planları vardı.

Onu çenesinden tutarak yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve bacaklarını ayırıp aralarına yerleşirken kendisine bakmasını sağladı. Bakışları alev alev yanıyordu.

Yumuşak bir sesle, "Sen benimsin. Her zaman benim olacaksın. Daha önce ne olduğu önemli değil, önemli olan tek şey şimdi ve ileride ne olacağı. Senin için asla başka biri olmayacak. Sadece ben. *Ben.*"

Kadının bir parçası adamın bu sözlere yaptığı tuhaf vurguya hayret etti ama bu hayret diğer duyguların yarattığı büyük gelgit tarafından bastırıldı. Memnuniyet, şiddetli sevinç ve minnettarlık bunların başında geliyordu.

"Elbette öyleyim. Her zaman öyleydim, her zaman da öyle olacağım."

Ölüm hayatlarına bir son verene kadar, ama o zaman bile ölüm onları ayıramazdı. Onlar Wyr'dı, ömür boyu çiftleşmişlerdi.

Biri ya da diğeri işlerini bitirmek için oyalanabilirdi. Dragos'un ölmüş olabileceğini düşündüğünde, Liam'a sessizce bu sözü vermişti. Annesinin bu dünyadan ayrılmadan önce kendisi için bunu yapmış olmasına çok değer veriyordu ve oğlu için de daha azını yapmayacaktı.

Ama sonuçta, her zaman Dragos'un etrafında dönecek, her zaman onu arayacak, her zaman ona ulaşacaktı. Hangi köprüden geçerse geçsin, hangi yolculuğa çıkarsa çıksın, her zaman onu takip edecekti.

Sadece kendisinin görebildiği bir iç manzaraya odaklanırken, kaba yontulmuş yüz hatları ve vücudu sıkıca kenetlendi. Onun üzerine yayılarak yüzünü boynuna gömdü ve ağzıyla tenini ararken, bacaklarının arasına uzanarak seksinin dolgun, narin kıvrımlarını parmakladı.

Emdi, yaladı, ısırdı, keskin dişleri hafif, erotik bir acıya neden oldu. "Bu benim," diye mırıldandı göğsünün kıvrımına, emmeden önce

meme ucunu. "Bu ve bu."

Adamın omuzlarını kavrayan kadın, şehvetli saldırısının altında sarsıldı ve titredi.

"Evet," dedi ona.

Evet ve evet.

Ağır ağır nefes alarak alnını kadının göğüs kemiğine dayadı. "Bu bedenim içinde yatan şey benim."

Adam onun her şeyine sahip çıkıyordu.

Kadın başını yataktan kaldırdı. "Dragos," dedi, adam onun kaygan, özel etini yoklayıp okşarken bile.

Adam durakladı ve başını eğerek ona baktı. Parlak bakışları kıskanç ve gizemliydi. Tanrılar aşkına, o karmaşık zihninde neler dönüyordu acaba?

Bu zor, kibirli adama o kadar hayrandı ki.

Güçlü ve emin bir sesle ona, "Sen de benimsin. Her zaman da öyle olacaksın. Kafana kaç kez vurulursa vurulsun ya da ne kadar sinir bozucu olursan ol, asla vazgeçmeyeceğim ya da bırakmayacağım."

Aklına koyduğunda oldukça tatlı şeyler de söyleyebiliyordu. Adamın yüzünde zaferle birlikte bir memnuniyet ifadesi belirdi ve adamın tepkisi kadının dikkatini çekerek kafasını yeniden karıştırdı. Ne de olsa, bu Ona karşı hissettiklerini gizlemiş olsa da.

Bunu uzun süre düşünecek zamanı yoktu. Bakışlarını kasıtlı olarak tutarak iki parmağıyla içine girdi. Kadın onun için o kadar hazırды ki, herhangi bir nem çekmesine gerek kalmadı.

Parmaklarının içinde kaydığı hissi o kadar iyi, o kadar gerekli hissettirdi ki, topuklarını yatağa dayadı ve kalçalarını onun dokunuşuna doğru kaldırdı.

Bu onun nefesinin altından homurdanmasına neden oldu. Onu parmaklarıyla becerdi, yüzündeki ifadenin her nüansını dikkatle izledi. Başparmağının topu klitorisine temas ettiğinde, kadın bir milyon parçaya bölündü.

Gözleri nemlendi. Tekrar konuşabildiğinde, "Sanırım unutmadığın başka şeyler de vardı" diye mırıldandı.

"Bisiklete binmek gibi bir şey olmalı." Kaşlarını çatarak duraksadı. "Ama bisiklete bindiğimi sanmıyorum."

Bunun üzerine bir kahkaha patlattı ve kollarını ona doladı. "Hayır sevgilim, bisiklete binmiyorsun."

Adam hızlı ve yırtıcı bir hamleyle ona doğru atıldı ve ağzını yakaladı. Onu derinden öperek yatağa doğru itti, bir yandan da penisini kavradı ve kalın, geniş başını kızın yivli açıklığına sürttü. Kadın beklentiyle gülmekten kendini kaybetti.

Adam onun içine doğru itti ve bu onun bildiği ve olması gereken her şeydi. Aşinalık ve tanıma sadece daha tatlı ve daha güçlü hale getirdi ve o derin, güçlü deneyimi kaybettiği için onun için acı çekecek kadar yer vardı.

Sonra bu düşünce, onu ağzına kadar doldururken, köküne kadar içine girene kadar durmadan kaçtı. Kalçaları leğen kemiğinin çanağında bükülürken dişlerini sıkı ve "Yeterince derine inemiyorum" diye mırıldandı.

Bu acı verici yoğunluğu biliyordu. Kendisi de bunu pek çok kez hissetmişti.

Bunu daha iyi hale getirmenin bildiği tek bir yol vardı. Ağzını onun kulağına dayayarak, "Dene," diye fısıldadı.

Hırslayarak hareket etmeye başladı. Düşündüğünden daha derinlere inen bir içgüdüyle, onun ritmini yakaladı ve kalçalarını onun itişlerine göre kaldırarak eşleştirdi.

Onu kısa bir süreliğine yukarı çeken adam, bir kolunu gövdesinin altından geçirdi, ön kolu kürek kemiklerinin arasından yukarı kayarken yumruğunu saçlarına batırdı. Diğer eliyle, onu daha sert sikerken kalçasından kavradı.

Çok sahipleniciydi. Tüm bunları, pozisyonun hafif garipliğini, adamın vücudunu sıkıca kavrayışını benimsedi.

Gerilim yeniden artıyordu. Tırnaklarını adamın sırtında gezdirerek onu kışkırttı. "Daha sert."

Adam hemen karşılık verdi, kasıtlı itişlerle pistonladı. Vücutları terden ıslanmıştı. Bu tatlı, yavaş bir sevişme değildi. Şiddetli ve çaresizdi.

Açgözlüydü, çok açgözlüydü. Tekrar doruğa ulaşma şansı bulamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Adam onun önünde sonuna kadar ilerledi, içine fişkirirken bir solukla yükseldi.

Kendi ihtiyacını bir kenara bırakarak onu kucakladı ve onun zevkine odaklandı. Penisinin her muhteşem nabzını hissetti. Bunu onun için kalıcı kılmaya çalışarak, iç kaslarıyla onu olabildiğince sıkı kavradı.

Adam durdu, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. Kadın onun ensesini okşadı.

Parmakları saçlarında gevşedi ve dirseklerinin üzerine çıktı. Acı çekiyor, çaresiz görünüyordu.

Kabaca, "İşim bitmedi," dedi.

Kadın bakakaldı. Kadın cevap veremeden adam onu çekip kaldırdı ve elleri ve dizleri üzerine gelecek şekilde çevirdi. İnanılmaz bir şekilde, sırtını kamburlaştırarak ve kıcını ilkel bir davetle eğerek itaat etti.

Adam ona arkadan girdiğinde her zaman daha büyük hissediyor ve daha da derinleşiyor gibiydi. Kadının omurgasını titreten bir hırıltıyla içine girdi. Buna karşılık kızdan neredeyse duyulmayan bir inilti çıktı.

Oh Tanrım, oh Tanrım. Bu, umut etmeyi bile bilmediği bir mucizeydi.

Zevk ve duygular vücudunu sarmıştı. Yatak örtüsünü avuçlama sırası ondaydı. Elleri kalçalarına kenetlendi ve onu becerirken, hıçkırıklarının sesini bastırmak için yüzünü örtüye gömdü.

Çiftleşiyordu.

Belki birlikte yaşadıkları hayatı hatırlamıyordu ama onunla çiftleşiyordu. onu.

Bu, kızlığının kabarmasından önce sahip olduğu son gerçek tutarlı düşüneydi.

Kendi çiftleşme çılgınlığı onu ele geçirdi. Doruk noktası bir silindir gibi üzerine geldi. Başını geriye attı, yoğunluğundan nefesi kesildi.

Tam zirvenin geçtiğini düşündüğü anda, adam bir kolunu ona doladı ve parmaklarıyla klitorisini buldu ve kadın tekrar patladı. Adamın kalçasını pençeleyerek onu tahrik etti.

Bu kez adamın hamleleri onu yatak başlığına doğru savurdu. Kendini desteklemeye çalıştı ama kontrol onda değildi. İkisi de değildi. Adam tekrar boşalırken, içinden hayvani bir ses çıktı.

Odaya sessizlik ve durgunluk çöktü. Nefes almak için bir şansı bu.

Ama sadece bir anlığına.

Adam onun üzerine çöktü, göğsünü sırtına bastıracak şekilde onu kucakladı. Adamın kalbinin hızlı ve güçlü bir şekilde tenine çarptığını hissedebiliyordu.

Bu arada, adam her zamanki gibi sertleşmiş ereksiyonuyla kadının içinde dikili kaldı.

Bu dansı biliyordu. Bunu daha önce de yaşamışlardı.

Dragos yüzünü onun saçlarına gömdü ve fısıldayarak, "Hâlâ işim bitmedi," dedi.

Dokuzuncu Bölüm

Gömülmeyi, karanlıkta kaybolmayı HAYAL EDİYORDU.

Mezarının ötesinde, fildişi rengine parlayan görkemli, zarif bir yaratık onu bekliyordu. Narin toynakları ve bacakları vardı ve alnındaki tek, ince boynuz onu tatlı bir şekilde kalbinden delip geçti.

Geri dön, diye seslendi. Bana geri dön.

Ona doğru özlem duyarak, kendini kurtarmak için mücadele etti. Burun deliklerine dolan toz onu boğuyordu. Yıldızlı gecede ölçülemeyecek kadar uzak bir mesafeden, adı Azrail olan Ölüm ona doğru döndü.

Azrail onun adını fısıldadı.

Dragos o yaşlı piçi çok iyi tanıyordu. Ne de olsa kardeştiler. Avcı olarak da bilinen Azrail, ejderhanın doğasının bir parçasıydı, tıpkı Dragos'un da onun bir parçası olduğu gibi.

Azrael'e, "*Beni alamayacaksın*" dedi.

Azrail ona solgun, zarif bir gülümseme verdi. Bazen Ölüm oldukça çekici görünebilirdi. Yeşil gözleri parlayarak, "*Bir gün olabilir kardeşim,*" dedi. *Sen ölümsüzsün, Ölümsüz değilsin ve bu evrende hiçbir şey sonsuza dek sürmez.*

Çenesini ardına kadar açan ejderha öfkeli bir kükreme çıkardı ve Ölüm bir ısı ve ışık patlamasıyla yok oldu.

DRAGOS irkilerek uyandı.

Güneş ışığı yatak odasının büyük pencerelerinden içeri süzülüyordu. Pia onun yanına sokulmuş, başını koluna yaslamıştı. Derin bir uykundaydı.

Rüyadan silkinerek başını kaldırdı ve bakışlarının onun çıplak bedeninde dolaşmasına izin verdi. Işıldayan parıltısı günün parlak ışığında o kadar belirgin değildi. Bunun yerine, teni soluk, inci gibi bir parlaklığı koruyordu. Etkisi hafif olsa da, yine de insan dışı olduğu çok açıktı.

Mevcut pozisyonu vücudunun kum saati şeklini vurguluyordu. Cildinde izler vardı, hafif morarma lekeleri ve kızarmış

ısırık ve çizik izleri. Çoktan iyileşmeye başlamıştı ve öğleden sonraya kadar izler tamamen kaybolmuş olacaktı.

Daha medeni bir adam onu işaretlemiş olmasını umursardı. Belki *de diğer Dragos'un* umurunda olurdu. Solmakta olan bir morluğa parmağıyla hafifçe dokundu. O iki adamdan biri olmadığı ve aşırı derecede sahiplenici olduğu için morlukların yok olduğunu görmek onu üzecekti.

Sonra kendi vücuduna baktı. Kadından çok daha iriydi, daha sert ve nasırlıydı ama yine de derisinde izler vardı. Tembel tembel çarşafıya doğru kayarken, kadının sırtına attığı çizikler ona kendi tutkulu tepkisini hatırlattı.

Onu uyandırmamak için dikkatlice uyuyan bedenine doğru eğildi ve "Sen benimsin," diye mırıldandı.

En ılımlı zamanlarda bile vahşi bir yaratıktı. Şimdi, ona karşı hissettiği duyguların yoğunluğu onu bile sarsıyordu. Ve bu yüzden, onu bu şekilde karşılaması bir yana, buna izin verdiği için hâlâ aptaldı.

Başını kolundan kaldırdı ve yerine bir yastık koydu. Kadın hiç uyanmadı. Şafak sökene kadar sevişmeyi bırakmamışlardı ve belli ki adam onu çok yormuştu.

Yataktan kayarak çıktı ve duşta hızlıca yıkanmak için banyoya gitti. Dolabında birkaç dakika arama yaptıktan sonra, üzerine geçirdiği soluk, kesik jean şortunu buldu. Başka bir giysi ya da ayakkabıyla uğraşmadı. Yaz günü çoktan ısınmaya başlamıştı ve ayrıca arazide yalnızdılar.

Mutfakta yiyecek araması için onu yalnız bıraktı. Buzdolabı, minimum çabayla tüketilebilecek hem etobur hem de vegan yemeklerle doluydu. Birileri onlar için iyi plan yapmıştı.

Tezgâhın başında durarak kızarmış tavuğun büyük bir kısmını yedi. Açlığının en keskin tarafı giderildikten sonra keşfe çıktı.

Ofis -*diğer Dragos'un* ofisi- onu kendine çekti. Tüm farklı bileşenleri keşfetmek, dosya çekmecelerine göz atmak, sözleşmelerin ilk sayfalarını okumak, yuvarlak maun masanın üzerine yayılmış inşaat planlarını incelemek için zaman ayırdı. Göl kenarındaki inşaat alanı tamamlandığında hem ofisleri hem de yaşam alanlarını bir araya getiren oldukça kompakt bir kompleks olacaktı.

Söylenmesine gerek kalmadan, açıkta bırakılan hiçbir şeyin hayati önem taşımayacağını biliyordu. Herhangi bir hassas malzeme ya

Bir panelin arkasına gizlenmiş ya da bilgisayarında şifre korumalı ya da zihninin erişilemez girintilerinde saklı bulunduğu gömme duvar kasası.

Kayıp hafızasına karşı öfkelenmek boşuna bir egzersizdi. Bilgisayarda çeşitli kombinasyonlar denerken duygularını bastırdı ama doğru şifreyi bulmayı başaramadı.

Diğer Dragos şifre olarak ne kullanırdı? Kişisel ya da açık bilgiler kullanma tuzağına düşmeyecekti.

Bir başka oturum açma denemesi daha başarısız olunca, kendini kontrol edemedi. Hırlayarak masasındaki her şeyi silip süpürdü ve bir zımbayı öyle bir güçle fırlattı ki camdan içeri girdi.

Cam kırıldı ve pencere çerçevesinden dışarı düştü, tam o sırada Pia kapının bir kenarından dolanıp cep telefonuyla konuşuyordu.

Cümlesinin ortasında durdu, aniden durdu. Sonra telefona, "Seni sonra ararım. Sadece burada birkaç güne ihtiyacımız olacağını bilmeni istedim."

"Her şeyi ayarlayacağım," dedi telefonun diğer ucundaki adam. "Siz kendinize konsantre olun. Hiçbir şey için endişelenmeyin."

Adamın adı Graydon'dı.

"Peanut'a tüm sevgimi ver," dedi Pia.

Tüm sevgisini mi? Dragos'un öfkesi yeni bir odak noktası kazanmıştı.

Kimdi bu Peanut? "Vereceğim," diye söz verdi Graydon. "Bu harika bir haber, tatlım. Dragos'la konuşacağım.

Yakında görüşürüz."

Yüzü sakın ve hareketleri telaşsızdı, cep telefonunu kapattı. Dragos onun da duş aldığını ve sarı bir şort ile büyük, parlak ayçiçekleriyle süslenmiş hafif bir yazlık bluzdan oluşan neşeli bir kıyafet giydiğini gördü. Saçları hâlâ nemliydi ve deri kayışlarına minik sarı çiçekler kazınmış güzel parmak arası sandaletler giymişti.

Adam hâlâ masaüstü bilgisayarı paramparça etmeyi ciddi ciddi düşünürken, o güneş ışığı ve ışıktan mutlu bir yaratık gibi görünüyordu.

"Fıstık adında birini seviyorsun," diye homurdandı, yumrukları sıkılmıştı. "Kimin Peanut gibi bir ismi var ki?"

Kadın irkildi. Adam bir şekilde sinirlerine dokunmayı başarmıştı. Telefonunu cebine sokarak sessizce, "Bu oğlumuzun lakabı. Daha küçük bir hücre yığınıyken ona böyle seslenmeye başlamıştım. Bilirsiniz işte,

Çünkü bir süre sadece bir fıstık büyüklüğündeydi. Neyse, öyle kaldı. Gerçek adı Liam."

Nefesini içine çekti. Ondan uzaklaşarak kırdığı pencereden dışarı baktı.

Kadın onun arkasından yaklaştı ve sırtını okşadı. Parmakları çıplak tenine dokunduğu anda öfkesinin son damlaları da yok oldu. Başını öne eğdi.

"Ne oldu?" diye sordu nazikçe.

Adam yüzünü ovuşturdu. "Şifresini çözemiyorum."

Durakladı ve bir sonraki konuşmasında sesi daha da yumuşamıştı. "Şifresini mi?"

Başını onun sesine doğru eğen adam, ağzından kaçırıldığı şeyi fark etti.

Duyguları yeniden kabardı, öfke ve hayal kırıklığından oluşan güçlü bir kokteyl.

Bir anda kendini bıraktı.

"Evet, *onun* şifresi," diye tersledi. Onun sakinleştirici dokunuşundan sıyrıldı ve üzerine yürüdü. "*Diğer Dragos*. Üst katta bir dolap dolusu el yapımı takım elbisesi olan. Sözleşmeleri okuyan, anlaşmaları müzakere eden ve Wolf ile Viking aletleri arasındaki farkı tartışan kişi." Masanın üzerinde duran ve şimdi yere saçılmış olan cihaz el kitaplarını şiddetle işaret etti.

Kadın dudağını ısırıldı. Gülmek için değildi. Yumuşak bir sesle, "Mutfağım için en iyi şeyleri almak istedin," dedi.

Evin duvarları üzerine kapandı. Kadının elini tutarak, "Buradan çıkmam gerek" diye hırladı.

Hızla hareket ederek onu evden dışarı sürükledi. Kadın onu durdurmaya çalışmadı. Bunun yerine, onun yanında istekle tırıs kalktı. Açık havaya ulaşır ulaşmaz elini bıraktı, ejderhaya dönüştü, onu bir pençesine aldı ve fırlattı.

Bazı uçuşlar tembeldir, havada uzun spiraller çizerek süzülürler. Bu dövüş bir savaştı. Kanatlarıyla havayı tırpanlayarak, olabildiğince hızlı bir şekilde bir gün önce dinlendiği dağın yamacına geri uçtu.

Dere kenarındaki çıkıntı bıraktıkları gibiydi; hediyelerinin yığını, ağaçların altındaki çantası ve ateş çemberindeki yakacak odun yığını ve kısmen yanmış odunlarla birlikte.

Yavaşça yere indi ama onu ayağa kaldırmadan önce kendini tuttu ve bunu bilinçli bir dikkatle yaptı. Sonra dönerek ondan uzaklaştı ve

Hız.

Kadın hiçbir şey söylemedi. Göz ucuyla onun çantasına doğru yürümesini ve sırtını ağacın gövdesine dayayarak ağacın gölgesine yerleşmesini izledi.

Başını güneşe doğru eğerek onu terk etmeyi ve tek başına uçmayı düşündü. Ama eğer gerçekten yalnız kalmak isteseydi, ejderha onu evde bırakırdı ve ejderha onun belirsiz, somurtkan ruh hali içinde kendi yolunu bulmasına izin verecek kadar zeki idi.

Sonunda yaz güneşine teslim oldu ve sıcak taşın üzerine boylu boyunca uzandı.

Sessizliğin içinde, "Kulağa ne kadar çılgınca geldiğimin farkındayım," dedi.

Ona yan gözle baktı. Kadın yan yatmış, dizlerini göğsüne çekmiş ve başını çantasına dayamış, onu izliyordu. Yüz ifadesi kabullenici, hatta şefkatliydi. Ona nasıl böyle bakabiliyordu? Onun tehlikeli olduğunu herkesten çok o bilmeliydi.

"Benim o adam olmadığımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Sonunda konuştu. "Olduğunu sandığın adam olmadığına inanıyorum."

Ejderha kaşlarını çatarak, "Bu da ne demek oluyor?" diye çıkıştı.

"Anılarına sahip olmadan hayatının ayrıntılarına bakarsan, Dragos'un kim olduğuna dair yanlış bir izlenim edinmenin kolay olacağını düşünüyorum," dedi ona. Doğrulup bacak bacak üstüne attı ve bir ot parçasıyla oynadı. "El yapımı takım elbiseler, sözleşmeler ve pazarlıklar... Tüm bunları medeni olduğu için yapmadı. Yaptı çünkü oyunu oynuyordu." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ve sen bu işte çok ama çok iyisin."

Pençelerini taşın üzerine vurarak bunu düşündü. Oyun oynamak. Evet, bunu anlayabiliyordu.

Kalçalarının üzerinde yükselen ejderha ona doğru sürünerek yaklaştı ve burnu yüzüne yaklaştıkça kadar başını aşağı indirdi.

"Seni tersledim," diye fısıldadı.

Kadın ejderhanın burnunu kavradı ve bakışlarına gülümsedi. "Şu anda bir çizgi çekiyorum. Bunu aşmak için anlaşmalıyız. Tehlikeli olduğunu biliyorum. Tehlikeli olduğunu hep biliyordum. Seninle ilk kez çiftleştiğimde senin doğan hakkında saf değildim ve şimdi de kesinlikle saf değilim. Bana olan inancını hiç bozmadın. Bana asla zarar vermezsin. Yaptığın şey

Yaralandığın ve beni tanıyamadığın zaman bir daha endişeleneceğimiz bir şey değil."

Bir huzur duygusu kötü ruh halini ortadan kaldırmakla tehdit ediyordu. Şöyle bir homurdandı

onu.

"Ben asla iyi bir adam olamayacağım," diye uyardı.

Burnuna bir öpücük kondurdu. "Bir keresinde bunun hakkında konuşmuştuk ve ben

O zaman sen - belki iyi bir adam değilsin ama gerçekten mükemmel bir ejderha oluyorsun."

"Belki zamanla diğer Dragos'la barışabilirim." diye mırıldandı.

"Eğer ciddi bir şekilde denersen, bence ne kadar iyi yaptığına şaşıracaksın." Bir omzunu kaldırdı. "Ve eğer uyum sağlayamazsan, belki başka bir yere gider ve başka şeyler yaparız. Birlikte uzun bir süre yaşayacağız ve her şey değişebilir."

Gerginliğinin son kısmı da hafifledi. Derin bir iç çekerek şekil değiştirdi ve başını onun kucağına koydu. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve kazadan bu yana ilk kez gerçekten derin, huzurlu bir uykuya daldı.

* * *

Dragos uyurken güneş mavi, bulutsuz bir gökyüzünde yol alıyordu.

Bir süre sonra onun da uykusu geldi, sonunda gözlerini daha fazla açık tutamadı ve uyuyakaldı, elleri koruyucu bir şekilde başının arkasına dolandı.

Bir süre sonra, adam kıpırdanmaya başladı ve kadın bir sarsıntıyla uyandı. Gözlerini ovuşturdu ve etrafına bakındı. Öğleden sonrayı uyuyarak geçirmişlerdi.

Adam onun kalçalarına sokulduktan sonra esnedi ve sırt üstü yuvarlandı. Tenindeki ot parçalarını temizlerken ona gülümsedi.

Güneşte ne kadar uzun süre kalırsa kalsın hiç güneş yanığı olmamıştı. Bunun yerine, teninin koyu bronz rengi daha da parladı ve zenginleşti. Bir süre sonra tüm ot parçaları yok oldu ve ona dokunmak için bulduğu bu küçük bahaneden vazgeçip sadece çıplak göğsünü okşadı.

Adam onu izliyordu, yüz ifadesi uzun zamandır olmadığı kadar huzurluydu. Alnındaki yeni beyaz, sivri yara izine bakmak her zaman kalbini biraz kırardı. Parmağıyla dokundu ve zorlukla yutkundu.

Benimle çiftleşti, diye düşündü, bir değil, iki kez.

Çok şanslıyım. Ben dünyanın en şanslı kadınıyım.

Ona verdiği gülümseme çarpıtılmıştı, çünkü içindeki duyguların muazzamlığını içermek için çok küçük bir jestti.

"Seni seviyorum, biliyorsun," dedi ona.

Adam ona şık, siyah bir kaşını kaldırdı. Tesadüfe bakın ki, bu kaş şimdi yara izini taşıyan kaşla aynıydı. "Kesinlikle sevmelisin, kadın."

Kadın kıkırdadı. "Evet."

Mide kaslarını esneterek doğruldu ve ona uzun bir öpücük vermek için döndü. "Aklımdan geçen en çılgınca şeylerden biri," diye mırıldandı, "diğer Dragos'u ne kadar kıskandığımı."

Kollarını onun boynuna doladı. "Belki de onun hakkında daha iyi hissetmeni sağlamak için çok erken davrandım. Seni kontrol altında tutmak için onun tehdidini kullanabilirdim."

Belki bu çok komik bir şaka değildi ama çabasından memnundu. Her konuşmaları, her şakaları, her açıklamaları, olanlarla aralarına bir adım daha koydukları anlamına geliyordu.

Kabul etmiş olmalıydı çünkü dudaklarına karşı kısa bir süre gülümsedi. Bir elini başının arkasına koyarak öpücüğü derinleştirdi ve hızla tırmandı -Sıcak, patlayıcı bir duygu ateşi.

Dizlerinin üzerine çökerek, yüzü gergin ve ihtiyaçtan kızarmış bir halde, kadının giysilerini çekip çıkardı. Kız istekli bir katılımcıydı, adam düğmeleri çözmenin karmaşıklığını anlayamadan üstünden sıyrıldı.

Kot şortunu tekmelediğinde, sertleşmiş penisi kumaştan kurtulurken zıpladı. Onu çimlerin üzerine çekti ve vücuduyla sardı.

Ön sevişme ve incelik için daha sonra zaman bulabilirlerdi. Çok daha sonra, çiftleşme dürtüsünün ilk dalgası hafifledikten sonra ya da belki de onun için son iki gündeki korku ve acının anısı azaldıktan sonra.

Henüz o noktada değillerdi. Şimdilik, adam onu alev alev bir ateşin içine çekmiş ve hayvanlar gibi çiftleşmişlerdi. Kelimeler hareketle karıştı ve hepsi tek bir şeye dönüştü.

Seni seviyorum, seni seviyorum.

Gitmene asla izin vermeyeceğim. Sen benimsin. Sen benim eşimsin.

Sonunda birbirlerinin kollarında sessizce dinlenene kadar birbirlerini yaktılar.

Sonunda, adam ondan uzaklaştı. Kadın, adamın sarılmış altın ve mücevher yığınının gidişini izledi. Safirleri hiç istifini bozmadan çantasına attı, mücevherlerin sarılı olduğu bezi aldı ve pınarın başında ıslattı.

Döndüğünde kadının kalçalarının içini nazıkçe yıkadı. Bunu yaparken onun kolunu okşadı ve yüzündeki niyetli ifadeye hayret etti. Bazen bir şeyi doğru yapmayı o kadar çok istiyordu ki, bunu görmek kadının içine bir ok gibi saplanıyordu.

İşini bitirdikten sonra giyindiler. Hazinenin geri kalanını çantaya koyduklarında gökyüzü kararıyordu. Ejderha formuna geri döndü, onu pençesinin kıvrımına davet etti ve rahatça yerleştikten sonra malikâneye geri uçtular.

Binalar görüldüğünde, bir önceki gün olduğu gibi şüpheyle değil, günün son ışıklarında iyice bakmak için daha yavaş bir şekilde yan yattı ve tepesinde dönmeye başladı.

Kadın manzaraya fazla ilgi duymadan baktı. Yenileme planları ve yeni binalar hakkında konuşurlarken, bunun gibi birçok kez uçmuşlardı. Gördüğü şeylere tepkisini ölçtüğü için dikkatinin çoğu onun üzerinde kalmıştı.

Bu yüzden onun uçuş ritmindeki küçük aksamayı fark etti. Merakla, "O bina hakkında hiç konuşmadık." dedi.

Kadın tekrar onun dikkatinin odaklandığı yere baktı.

İnşaat alanından biraz uzakta, gölün kıvrımı boyunca uzanan emlak müdürünün eviydi.

İçini bir sızı kapladı. Her ne kadar anılarını hiçbir şeye değişmeyecek olsa da, birlikte geçirdikleri zamanı tek başına hatırlamak zordu.

Ona, "Burası emlak müdürünün evi. Adı Mitchell. Ana ev boşken tam zamanlı olarak burada yaşıyordu ama işini nasıl yeniden yapılandıracağımızı düşünürken şu anda tatile çıktı."

Dragos kanatlarını katladı ve alçaldı. Onu asla düşürmeyeceğini bilse de, irtifadaki ani değişim onun pençelerinden birine tutunmasına neden oldu.

Evin önündeki gölün kıyısına inen adam onu yere bıraktı ve şekil değiştirdi. Yüzünde gergin, dinleyen bir ifade vardı.

Onu izlerken, "Düğün gecemizi o evde geçirdik," dedi.

Fısıldadı, "Orada doğurdun. O büyük pencereli odada, biz göle bakarken. Yapayalnızdık."

Nefesi kesildi ve kalbi hızla çarpmaya başladı. "Evet."

Yeni bir öfkenin hızıyla ona döndü. "Bozuk paralarımдан birini çaldın!"

Saf neşenin neye benzediğinden emin değildi.

Ama kendi yüzünde parlayan ışığın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Onuncu Bölüm

İLK atılımı mucizevi bir şey olsa da, iyileşmesi o kadar basit ya da kolay olmadı.

Birlikte iki gün daha geçirdiler, kısmen çiftleşme dürtülerinin değişkenliği üzerinde biraz kontrol kazanabilmesi için, kısmen de dış dünyayla tekrar ilgilenmeye başlamadan önce anılarından daha fazlasını geri kazanıp kazanamayacağını görmek için.

Uzun sevişme nöbetleri arasında saatlerce sabırla konuştuktan sonra, birlikte geçirdikleri zamanın çoğunu hatırladı. Birkaç tuhaf parça hâlâ eksikti ama *diğer Dragoslarla* rekabet etme duygusunu kaybetmişti, özellikle de onunla ilk kez çiftleşmenin yoğunluğunu hatırladığında.

Kadın haklıydı. Kız onun iliklerine işlemiştir. Bir sabah, bitkin ve sarmaş dolaş yatarlarken, saçlarına fısıldadı, "Seninle her zaman çiftleşeceğim."

Pia da ona, "Sana inanıyorum," diye fısıldarken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

Pia onu, yaralandıklarında nöbetçileri sık sık tedavi eden Wyr cerrahı Dr. Kathryn Shaw'a en azından bir kez danışması gerektiğine ikna etmeyi başardı. Bu nedenle doktor bazı sırlara vakıftı.

Sonunda kabul etmesine rağmen Dragos bunu bile yapmakta isteksizdi. Doğası gereği ketum olduğundan, hafızasının hâlâ zayıf olduğu gerçeğini kimseye açıklamak içindeki çok güçlü bir içgüdüye ters düşüyordu.

Görüşme sabahı Graydon Kathryn'i eve getirdi. Kathryn başka bir Wyr kuşuydu, bir şahindi ve uçarak açıklığa indiler, insan formlarına dönüştüler ve ön kapıya doğru yürümeden önce birkaç dakika birlikte konuştular.

Malikâneye dönen ilk insanlar onlardı. Gelişleri dikkatle planlanmış, hiçbir şey şansa bırakılmamıştı, böylece Dragos

her ikisini de uzaktan gözlemledi.

Dragos, Graydon'ın iri cüssesiyle göz göze geldiğinde hemen, "Elbette onu tanıyorum. İyi bir arkadaşımıdır -en iyi arkadaşlarımdan biridir- ve yüzyıllardır birlikte çalışırız."

Pia'nın yüz ifadesi yeniden aydınlandı. "Kesinlikle öyle."

Dragos dikkatini Kathryn'e çevirdiğinde hayal kırıklığı geri döndü.

Çoğu Wyr şahini gibi doktorun da sinirli ve ince bir yapısı vardı. İri, bal kahverengisi gözleri keskin bir zekâyâ sahipti ve kestane rengi gür saçlarını düz bir perukla dar yüzünden uzakta tutuyordu.

kaplumbağa kabuğu tokası.

Pia'nın soran bakışları karşısında, "Onu benim de tanımam gerekiyor," dedi.

Pia sanki gerçekten bir soru sormuş gibi cevap verdi. "Evet. Kendisi yakın çevremizin bir parçası ve benim Wyr formumun ne olduğunu bilen birkaç kişiden biri. Onun ameliyat becerileri ve benim iyileştirme yeteneğim sayesinde, bu yılın başlarında ağır yaralanan Aryal'ın kanatlarını kurtarmayı başardık."

Aryal onun nöbetçilerinden biriydi, çekişmeli olanıydı. Bir gece önce Pia'yla birlikte nöbetçiler hakkında bildiği her şeyi gözden geçirmişlerdi.

Ağzı gerildi. "Elimde hiçbir şey yok."

"Sorun değil." Pia elini onun koluna koydu ve adam sakinleşti. Pia ona dokunduğunda hep sakinleşirdi. "Yine de seni muayene etmesine izin verecek misin? Lütfen?"

Eğer doktor Pia'nın Wyr formunu biliyorsa, Dragos onun da kendisini bilmesiyle başa çıkabilirdi. "Evet."

Ön kapıdan eğilip kolunu sallayarak davet etti ve Graydon ile Kathryn yaklaştılar.

Yaklaştıklarında yavaşladılar. Onların kararsız ifadeleri karşısında Dragos doktora, "Sen değil," dedi. Graydon'ın tanıdık gri gözlerine baktı ve gülümsedi. "Evet, sen."

Graydon'ın sert yüz hatlarında geniş, rahatlamış bir sırtış belirdi. Diğer adam bir adım öne çıkınca Dragos onu hızlı ve sert bir kucaklamanın içine çekti.

Graydon onu bıraktıktan sonra Pia'ya da sarılacakmış gibi yaptı ama Pia uyarıcı bir gülümsemeyle hızla geri çekilince Graydon utangaç bir ifadeyle kendini topladı.

Dragos'un, kendisiyle diğer adam arasındaki mesafeyi koruma konusundaki hızlı düşüncesi için minnettar olması gerekiyordu. Wyr tehlikeli bir şekilde

Çiftleşmenin ortasındayken uçucuydu ve pek çok açıdan hâlâ kendine yabancıydı.

Dragos ve Pia ofisteki kırık camları temizleyip açık pencereyi kalın plastik bir örtüyle bantladıkları için doktor onu orada muayene etti.

Graydon beklemek için mutfığa giderken, Kathryn Dragos'un gözlerine parlak bir kalem ışığı tutarken, reflekslerini ve dengesini test ederken ve ona bir dizi soru sorarken Pia Dragos'un yanında kaldı.

Bir şey yapmadan önce sormaya özen gösteriyordu, bu da yardımcı oluyordu. Onayını aldıktan sonra da onu sihirli bir şekilde muayene etti.

Dişlerini sıkarak, kafasının içinde dolaşan yabancı büyü hissine katlandı. Daha şiddetli dürtülerini kontrol edemeyen yaralı Wyr'ları idare etmekte usta olduğu belliydi ve muayenenin bu kısmını çabucak bitirdi.

Daha sonra doktor yakındaki maun masanın kenarına kalçasını dayadı ve sakın, zeki gözlerle onlara baktı.

"Benim nörolog değil cerrah olduğumu zaten biliyorsunuz," dedi Kathryn. "Bu yüzden size ilk tavsiyem, hafıza kaybı yaşayan hastaların tedavisinde uzmanlaşmış birini bulmanız."

Dragos, "Hayır," dedi. Yanında Pia kıpırdandı. El ele tutuştular ve Dragos parmaklarını Pia'nın parmaklarının üzerinde sıkıca kenetledi. Ona tekrar, "Hayır, bu konuda Kathryn'e güvenmek benim için yeterince zor. Tamamen yabancı birine danışmayacağım."

Pia'nın omuzları çöktü ve şaşırılmış görünmemesine rağmen içini çekti.

Kathryn de öyle. "Bu kararı tekrar gözden geçirirseniz bana haber verin," dedi doktor. "Bu arada, hafıza kaybını tedavi etmek bir bilim olduğu kadar bir sanattır da, ama bazı şeyleri biliyoruz. Örneğin, farklı hafıza türleri farklı şekillerde depolanır. Becerileri ve görevleri içeren prosedürel hafızanız zarar görmemiş gibi görünüyor. Nasıl düş alacağınızı, nasıl uçacağınızı, nasıl giyineceğinizi vs. biliyorsunuz."

Beklenmedik bir şekilde Dragos'un ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Ya da bisiklete nasıl binileceğini." dedi.

Pia'nın dikkatinin kendisine yöneldiğini görmekten çok hissetti. Pia sandalyesinde kıpırdanırken bir kahkaha attı.

"Kesinlikle," dedi Kathryn. "Bir de bildirimsel bellek vardır ki bu da anlamsal ve epizodik olmak üzere iki bölümden oluşur. Semantik hafıza gerçekleri ve kavramları içerir. Epizodik bellek ise olayları ve deneyimleri içerir. Söylediklerinize bakılırsa, semantik hafızanızın çoğu zarar görmemiş gibi görünüyor, ancak hepsi değil. Birçok kavram ve olguyu hafızanızda tutuyorsunuz ancak bunlar epizodik hafızanızla, yani olaylar ve deneyimlerinizle ne kadar yakından ilişkiliyse, bir miktar bozulma olma ihtimali de o kadar yüksektir."

Ne kadar laf kalabalığı o l s a da, Pia'ninkine çok benzemeye başlamıştı.

karmaşık kavramlar.

"Açıkla," diye emretti.

"Tamam." Kathryn'in cevabı yeterince rahattı. Pia'yla bir bakış alışverişinde bulundu ve daha yerleşik bir pozisyona geçti. "New York'ta bir Wyr demesne'i olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama birkaç gün önce bunu hatırlamıyordum." Yaralı ejderhanın çıkıntıda dinlenirken intihara meyilli bir aptalın ona tırmanmasını beklediğini düşündü. "Hayvan doğamın oldukça derinlerindeydim."

"O zamandan beri epeyce iyileşmişsin." Kathryn duraksadı ve tekrar Pia'ya baktı. "Sana bir soru soracağım ve fazla düşünmeden, çabucak cevap vermeni istiyorum. Wyr demesne ile Karanlık Fae demesne arasındaki ilişki nasıl?"

"Fena değil," dedi hemen, sonra durakladı ve kaşlarını çattı. "Ama bu her zaman doğru değildi, değil mi?"

"Hayır," dedi Pia. "Değildi."

Adam düşük kaşlarının altından ona baktı. "Ne oldu?"

Kadının ifadesi alaycı bir hal aldı. "Sen ve Karanlık Fae Kralı Urien anlaşılmadınız. Urien beni kaçırdı ve sen de onu öldürdün. Ama yeni kraliçe Niniane'i seviyoruz."

Kathryn ince bir elini kaldırdı. "Yani, bir yandan semantik hafızanız ya da gerçekler ve kavramlar var - yani Wyr soyu ve Karanlık Fae soyu her zaman iyi geçinmedi." Doktor diğer elini kaldırdı. "Burada ise epizodik hafızanız, yani olaylarınız ve deneyimleriniz var; yani Karanlık Fae Kralı'nı öldürdünüz. Bunların her ikisi de hafızanızın bildirimsel kısmında yer alıyor. Aldığınız hasar bu bölgede."

Hayal kırıklığı yeniden kabardı. Pia'nın elini bırakarak parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Asıl söylemek istediğin şey, hafızamı kaybetmiş olabileceğim."

bazı gerçekleri ve kavramları hatırlayabiliyor muyum?"

"Evet," diye yanıtladı Kathryn. "Sanırım bu muhtemel."

Bu da eski düşmanlarını ya da uzun zaman önce saklanmış sırları hatırlamayabileceği anlamına geliyordu.

İçindeki ejderha, etrafındaki dünyanın çok daha tehlikeli bir hal aldığını fark edince uyandı.

Aynı şeyleri düşündüğü belli olan Pia belli belirsiz mırıldandı: "Dragos binlerce yıldır yaşıyor. O kadar çok tarihe tanıklık etti ve etkileşime girdi ki."

Doktor tekrar, "Evet," dedi. Kathryn Dragos'a baktı. "Eğer teselli olacaksa, bir uzmanın sana ne kadar yardımcı olabileceğinden emin değilim. Senin... eşsiz ve geniş bir zihnin var."

"O anıları geri almalıyım," diye homurdandı. "Hepsini."

"Özür dilerim." Kathryn kaşlarını çatı. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Beyninde hasar oluşmuş. Bu gerçek ve fark edilebilir bir şey ve seni taradığımda bunu gölgeli bir alan olarak hissedebildim. Bu kadar ilerleme kaydetmenin tek nedeni büyük olasılıkla seni iyileştiren kişinin Pia olması. Onun iyileştirmesinin nasıl bir mucize yaratabileceğini gördüm."

Ellerini indirdi ve Pia'ya sert bir bakış attı. "Hayatta olduğun ve bu kadar çok şey hatırladığın için şanslıyız," diye fısıldadı.

Şanslı.

Bir kolunu Pia'nın omuzlarına dolayarak alnını onunkine yasladı.

O sabah erkenden, şafağın ilk ışıklarıyla birlikte, kız adını haykırırken onun bedenine dalmış ve bunun yeniliğine, ham ihtiyaçlarına inanmamıştı.

Evet, çok şanslıydı. Hak ettiğinden çok daha fazla şanslıydı.

Bir süre sonra Kathryn, "Hafızanın önemli bir yönü daha var, duygular. En canlı anılar duygularla bağlantılı olma eğilimindedir, bu yüzden en kolay onlar geri gelebilir. İmgeler de daha fazla hatırlamayı teşvik etmek için kullanılabilir."

Dragos dikkatini tekrar doktora çevirdiğinde gözleri kısıldı. "Pia bana Graydon'dan bahsetti ama onu görene kadar hatırlamıyordum."

"Bu harika bir örnek," diye yanıtladı Kathryn. "Sahip olduğunuz tüm fotoğraf albümlerini gözden geçirmenizi öneririm. Yardımcı olabilecek bazı egzersizler de hazırlayabilirim. Unutmayın, birisinin size bir olayı hatırlatması

Karanlık Fae Kralı'nı öldürmek gerçek hatırlamayı teşvik etmeyecektir. Ama artık bazı şeyleri hatırlamaya başladığına göre, sanırım daha fazla kendiliğinden iyileşme dönemi umabilirsin."

"Yine de hepsini geri alacağımın garantisi yok," dedi Dragos.

Kathryn gülümsedi. "Hayır, ama hayatın hiçbir garantisi yok, değil mi? İyileşmen şimdiden oldukça şaşırtıcı oldu. Sabırlı olmaya çalış ve beynine yeni yollar açması için zaman tanı. Neler başarabileceğini asla bilemezsin."

Bunda doğruluk payı vardı. Bir eşi ve bir oğlu vardı.

Ve ikisine de sahip olacağını hiç düşünmediği bir zamanı hatırladı.

Pia'nın bakışlarıyla karşılaştı.

Pia ona, "Şanslı," diye mırıldandı.

Dudakları gerildi, ama sonra gülümseyip başını salladı.

Kathryn yarım saat kadar daha kaldıktan sonra, ertesi hafta kontrol muayenesi için tekrar gelme sözü vererek ayrıldı.

Graydon nöbetçilerin geri kalanını çağırdı, sonra iki adam verandaya çıktılar, Pia da bir telefon görüşmesi daha yapmak üzere uzaklaştı.

Graydon mutfaktan iki şişe soğuk bira getirdi. Günün sıcaklığında terlemeye başlamışlardı. Bir tanesini Dragos'a uzattı, o da etiketi inceledi.

Oh, evet. Bu birayı sevmişti.

Graydon öne doğru oturup dirseklerini dizlerine dayarken o uzun bir nefes çekti. "Birazdan burada olurlar," dedi Graydon. "Kasabadaki bir barda takılıyorlarmış."

Dragos birkaç kelime denedi. "Kim... kısa çöpü çekti?"

Graydon başını kaldırdı, yüzündeki gülümseme kırılganlıkları hafifletti. "Grym New York'ta kaldı."

Grym.

Dragos kaşlarını çatarak o nöbetçinin neye benzediğini hatırlamaya çalıştı ama başaramadı.

Graydon söz verdi, "Belki de benimle yaptığın gibi onu da görmelisin. Onunla daha sonra Skype'tan konuşuruz."

Çenesi gerildi. "Kathryn her şeyi geri alamayabileceğimi söyledi. Bu da senin ve diğerlerinin daha dikkatli olmanız gerektiği anlamına geliyor, çünkü neyi hatırlamayacağımı sadece tanrılar bilir."

Diğer adam doğruldu ve uzun, derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi. "Biz hallederiz. Bildiğimiz her şeyi sana öğreteceğiz."

"Ve bunu gizli tutmamız gerekiyor," dedi Dragos. "İhtiyacımız olan son şey bunun dışarı sızması."

Graydon ensesini ovuşturdu. "İnşaat alanında pek çok insan vardı ve kaza haberi çoktan halka ulaştı. Ama hafızanı kaybettiğini sadece nöbetçiler ve doktor biliyor." Çatık gri bakışları Dragos'unkilerle buluştu. "Biraz dans etmek gerekebilir ama bunu gizli tutabiliriz."

Pia görüş alanına girdi ve iki adam da ona bakmak için durakladı. Başını eğmiş, telefonun diğer ucundaki kişiye odaklanmıştı.

Graydon sessiz, telepatik bir sesle şöyle dedi: *Sen ortadan kaybolduğunda, işleri bir patron gibi halletti. Her şeyi kapsayan bir planı vardı.*

-Sizin için araştırmayı koordine etti ve hatta bir vasiyet bile hazırladı. Her ihtimale karşı. Sonra o dağa tırmandı ve kışını iyileştirdi. Günü kurtarmak için buralarda olması iyi bir şeydi.

Onlara doğru bakarken Dragos ona gülümsedi.

Yüksek sesle, "Pia beni her gün kurtarıyor," dedi.

"Buna amin derim," dedi Graydon.

Şişeleri tokuşturdular.

Pia telefonu kapattı ve onlara doğru yürüdü. Aynı anda hem heyecanlı hem de endişeli görünüyordu.

Dragos ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Liam birkaç dakika içinde burada olacak." Dudağını ısırdı. "Nöbetçilerle birlikte geliyorlar. Eva hazırlıklı olmamızı söyledi."

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuzlarını kaldırırken endişeli ifadesi derinleşti. "Bilmiyorum! Tek söylediği, bir büyüme atağı daha geçirdiği."

İkisi birlikte, özür dilercesine yüzünü buruşturan Graydon'a baktılar. "Bir sorun yok." İki elini de havaya kaldırdı. "Liam iyi. Biz de siz bununla başa çıkabilecek kapasiteye gelene kadar sizi rahatsız etmemenin en iyisi olacağına karar verdik."

"Neyle başa çıkmak?" Dragos sordu.

Keskin kulakları yaklaşan araçların sesini yakaladı, bu yüzden bir cevap duymayı beklemeden evin içine doğru yürüdü, Pia peşinden geliyordu.

İki cip durdu, içlerinde Eva, Hugh ve Dragos'un hemen tanıdığı, uzun boylu, güçlü görünümlü beş kişi vardı.

Aryal ve Quentin. Bayne, Constantine ve Alex.

Kısa çöpü çekip şehirde kalan Grym dışında tüm nöbetçileri.

Pia onu iterek merdivenlerden aşağı, Eva ve Hugh'yu taşıyan cipe doğru koştu. Dragos arka koltukta bir boşluk sandığı yerin aslında bir araba koltuğuyla dolu olduğunu geç de olsa fark etti.

Tabii ki öyleydi.

Eva yolcu koltuğundan fırladı, bir elini Pia'ya doğru uzattı. "O iyi, her şey yolunda. Kahretsin, bunu kolaylaştırmanın hiçbir yolu yok."

"Ne oluyor be?" Pia ona öfkeyle bağırdı. Eva'yı itti ve içeri bakmak için arka kapıyı çekerek açtı.

Cipe doğru hızla yürüyen Dragos hariç, gruptakilerin üzerine sessizlik çöktü. Pia, "Aman Tanrım," diye fısıldarken Dragos'un midesi sıkışmıştı.

Arka koltuğa uzandı ve gülümseyen, çekiç kafalı bir çocuğu çıkardı.

Büyük, güzel bir çocuk. Dragos'un hatırladığı yürümeye başlayan çocuktan çok daha büyük bir çocuktı. Çocuklar konusunda uzman değildi ama Liam iki kat daha büyük görünüyordu, belki de dört yaşındaydı.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı.

Pia dizlerinin üzerine çökerek Liam'a sıkıca sarıldı, çocuk da kollarını onun boynuna doladı. "Ne kaçırdım ben?" diye bağırdı. "Ne kaçırdım?"

"Seni özledim," dedi Liam ona. "Hem de çok. Merhaba anne."

Çocuk *konuştu*.

Onların yanına ulaşan Dragos, yanlarında dizlerinin üzerine çöktü.

"Şu haline bak," diye nefes aldı Pia. Ellerini zoraki bir şekilde Liam'ın üzerinde gezdirdi. "Nasıl oldu bu?"

Liam gülümsedi. "Büyük bir asker oluyorum."

Gözleri irileşti ve yumruk yemiş gibi baktı.

Çocuk başını eğdi ve gülümsemesi solmaya başladı. "İstediğin bu değil miydi?"

Kız hemen onu sımsıkı yakaladı, yüzünün her yerini öptü ve ona şiddetle sarıldı, bir yandan da hıçkıra hıçkıra ağlıyordu: "Elbette öyle. Sen çok iyi, çok iyi bir çocuksun. Hayatımda gördüğüm en harika çocuksun. Artık büyümeyi bırakman sorun değil. Gerçekten öyle. Bir süreliğine durabilirsin. Yüce Tanrım, yeterince büyüksün."

Liam da onu öptükten sonra dikkatini Dragos'a çevirdi ve hareketsiz kaldı.

Liam'ın odak noktasındaki değişikliği hisseden Pia da Dragos'a baktı. Belli bir isteksizlikle kollarını gevşetti ve Liam'ın kendi başına ayakta durmasına izin verdi.

Dragos ona uzanmak istedi ama Liam annesine yaslanarak geri çekildi.

Dragos, "Benden korkuyor musun?" diye sordu.

Çocuk başını sallayarak kendi sorusunu sordu. "Beni hatırlıyor m u s u n ?"

"Hatırlıyorum," dedi çocuk, biraz kısık bir sesle. "Seni çok iyi hatırlıyorum ve benden korkmanı gerçekten istemiyorum."

Liam Pia'dan uzaklaştı ve ona doğru bir adım attı. Kıpırdamadan duran Dragos, o genç yüzün üzerinden geçen birçok ifadeyi izledi.

Liam onun bakışlarına baktı. O mor gözlerden yaşlı, derin bir bakış, bir çocuktan gelmeyecek gibi görünen bir bakıştı bu.

Sonra Liam gülümsedi ve onun yanağını okşadı.

Nazik bir sesle, "Sen iyi bir babasın," dedi.

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalan Dragos yüzünde bir şeyin kaydığını hissetti. Yanağına dokundu ve ıslaklığı fark etti. Daha önce hiç hissetmediği bir doluluk ve duygu derinliği hissederek, Liam'ın etrafından dolaşıp eve doğru kaymasını izledi.

Teşekkür ederim!

Sevgili
Okurlar,

Pia Günü Kurtarıyor'u okuduğunuz için teşekkür ederim. Dragos ve Pia kalbime yakın ve değerli olmaya devam ediyor ve onların son hikayesini sizlerle paylaşmaktan heyecan duyuyorum. Umarım siz de onları ziyaret ederken benim kadar eğlenmişsinizdir!

İletişimde kalmak ve yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak ister misiniz? Yapabilirsin:

- Aylık e-posta adresime kaydolun: www.theaharrison.com
- Beni Twitter'da [@TheaHarrison](https://twitter.com/TheaHarrison) adresinden takip edin
- Facebook sayfamı beğenin: <http://facebook.com/TheaHarrison>

Yorumlar diğer okuyucuların okumak istedikleri kitapları bulmalarına yardımcı oluyor. Olumlu ya da olumsuz her bir yorum için teşekkür ederim.

Pia Günü Kurtarır, Dragos, Pia ve oğulları Liam'ın (diğer adıyla Peanut) yer aldığı üç hikayelik bir serinin ikinci novellasıdır. İlk öykü *Dragos Tatile Çıkıyor* (Kasım 2013), üçüncü ve son öykü ise *Peanut Okula Gidiyor* (Temmuz 2014).

İyi okumalar!
Thea

Temmuz 2014'te geliyor

Peanut Goes to School (Bir Elder Races kısa öyküsü)

Dragos Cuelebre artık tek ejderha değil.

Dragos'un oğlu Liam Cuelebre (nam-ı diğer Peanut), dünyanın başlangıcında doğan Yaşlı Irkların ilkinin anımsatan bir şekilde var olmaya başlıyor. Henüz altı aylıkken, şimdiden beş yaşında iri bir oğlan çocuğu boyutlarına ulaştı. Okuyabiliyor, tam cümleler halinde yazabiliyor ve matematik becerileri standartların dışında.

Wyr formunda beyaz bir ejderha olan Liam ayrıca neredeyse herkesten daha fazla Güce sahip. Anne ve babası Pia ve Dragos, ne kadar kısa sürerse sürsün ona normalliği tattırmak için onu birinci sınıfa yazdırırlar.

Okulun Liam'a başkalarıyla nasıl ilişki kuracağını öğreteceğini umuyorlar; bu, büyüyen Gücünü kontrol etmesine yardımcı olacak hayati bir beceri. Ancak okulda şaşırtıcı sayıda tuzak vardır ve başkalarıyla ilişki kurmak zor bir iş olabilir. Bir sınıf arkadaşı tehdit edildiğinde, Liam hızla kendini kontrol etmeyi öğrenmek zorundadır, İçgüdülerini nasıl dizginleyeceğini ve öfkesini nasıl kontrol edeceğini, çünkü hiç şüphe yok ki tüm Mürver Irklar'daki en tehlikeli yaratıklardan biri olma yolunda hızla ilerliyor.

Thea Harrison'ın bu kitaplarına göz atın

YAŞLI IRKLAR SERİSİ - TAM UZUNLUKTA ROMANLAR

Berkley tarafından

yayınlandı [Dragon](#)

[Bound Fırtınanın](#)

[Kalbi](#)

[Yılanın Öpücüğü](#)

[Kahin'in Ay](#)

[Lordu'nun](#)

[Düşüşü Kinked](#)

Night's Honor (*Eylül, 2014)

YAŞLI IRKLAR ROMANLARI

Samhain Yayıncılık tarafından yayımlandı

[Gerçek Renkler](#)

[Doğal Kötülük](#)

[Şeytanın Kapısı](#)

[Avcının](#)

[Mevsimi](#)

[Kötüler](#)

THEA HARRISON'IN DİĞER ESERLERİ

[Dragos Tatile Çıkıyor](#) .

*Pia Günü Kurtarıyor (*Haziran, 2014)*

*Peanut Okula Gidiyor (*Temmuz,
2014)*

GÖLGELER OYUNU SERİSİ

Berkley tarafından
yayınlandı [Yükselen](#)
[Karanlık Düşen Işık](#)

AMANDA CARPENTER ADI
ALTINDA ROMANLAR

Samhain Yayıncılık tarafından e-yayınlandı
(orijinal yayın Harlequin Mills & Boon)

[Daha Derin Bir Boyut](#)

[Duvar](#)

[Hasarlı Bir](#)

[Güven Büyük](#)

[Kaçış Flashback](#)

[Rage](#)

[Uyanıyor _](#)

[Gül Renkli Aşk](#)

[Pervasız](#)

[Mutluluk Hediyesi](#)

[Caprice](#)

[Gece Geçidi Ağlayan](#)

[Kurt](#)

Yalnız Bir Kalp

Kış Kralı (*Temmuz, 2014)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

